

NOVOROČNÍ CUKRÁK

Léňa – Cukrák vzal cukry

Cukrák nezklamal, nachlazen, ale přece jsem dorazil v Kolíkáčově společnosti pod Železniční most, kde se už šrocovalo kolem padesátky nadšenců, kde mi scházeli především ředitel Diablo, vodkový tlust'och Mišutka, TV hvězda Fáfi a můj minuloroční pokořitel Michal Stark zvaný Šmajda. Dorazil klasický stěžovatel Jirka Humplík, který svou první větou nezklamal : " Je to v prdeli při výjezdu mi praskl drát v kole, dnes se na to vyseru a jedu jen pod kopec" kdo ho zná pochopí... , super domestik Beeda, který těsně před výjezdem chytil defekt předku a bez týmové podpory ani nevím jestli si nás pak dojel, další překvapení byl Gejza se svými alkoholovými výpary z jeho kožních buněk a Ivča na slušivém zimáčku osazeném Sramem 2013. Všechny nás nezapoměl osobně pozdravit a vše nejlepší nám popřát pan Vršecký nestor české cyklistiky. Česká televize se opět činila, nemůžu se dočkat reportáže, jen škoda, že tady nebyla naše mediální silná dvojice Diablo, Fáfi. Co se týká samotného výjezdu, který není tím hlavním proč se pod mostem sešlo tolik cyklistických hlav, vše proběhlo tradičně. Ze začátku jsme jeli jako standartní stádo, zařadil jsem se po bok Královny Šumavy Ivčí a užíval si pohodové jízdy kolem 30km/h na chvostu balíku, v kterém byli bikeři na strojích od roku 1990 až po současné rakety, lidi co přivezli ukázat své vánoční dárky jako např. Zippy 1080, Spešla Venge, nové Colnago apod., cákajících bez blatníků byla také pěkná řádka (škoda, že mezi nimi nebyl náš Malina), plus pěkná přehlídka všech možných druhů blatníků, zástěrek od cyklistických kutilů jako jsou naši Laco s Bobkem. Jak jsem se již zmínil chyběl jim tady Šmajda, kterému jsem chtěl vrátit prohraný spurt na vrcholu v minulém roce, taky chyběl Diablo s kterým bych to zase vyjel jalově, proto jsem jen tak šmrdlal nohama a způsob vyjetí tohoto kopce jsem nechával na oranžové intuici. Jak jsme se blížili k Cukráku tempo rostlo a začala selekce, pod kopcem mám na tachometru 45km/h a před čumákem Duklu, která je komplet bez blatníků a místo krásného háku si „užívám“ skotských střiků. V nájezdu na kopec se tempo uklidňuje na 25km/h, redukce balíku je už více drastická, začínám objevovat Vencu Cafourka, Petra Maška a další známé tváře. Jirka Humplík zmizel směr Zbraslav, Kolíkáč hákuje čelo tak třista metrů přede mnou a na letňáku točící Gejza těsně za ním. Při pohledu na Kolíkáče, který mi pomalu, ale jistě ujížděl z dohledu jsem si říkal: Jo bude dobře, Kapr za něj bude rád a Kajman se bude potit J. Sázím na stálé tempo, od doby kdy mi odjela Dukla jsem si shodil a držel rychlost 22km/h až na výjezd, tato rychlost mi zaručila, že jsem opět neviděl cílový spurt Milana Kadlece, Ti kdo byly lepší mi ujeli a zbytek kopce jsem si jen sjížděl jednoho odpadlíka za druhým, včetně Gejzy, který vypadal hodně povadle, sjezdářské démonky Lenky Sýkorové a Kolíkáče, který si těsně před tím než jsem jej dojel akorát vystoupil ze silného tria, s kterým jsem se na chvíli svezl, rovinatější závěr se už jel spíše třicítkou, z tria jsem odjel ještě s jedním borcem na krásném karboňáku Lampiere abych ho těsně před cílem vzal a tím si nahradil cílový spurt se Šmajdou. V cíli již rozdávaly Milan Kadlec a Jirka Chyba rozhovory, byl to zase krásný pohled jak se ze všech kouřilo, škoda, že na vrcholu nebyl připraven groček. Byla to krásná první letošní kaše, až letos jsem pochopil proč se ten kopec jmenuje Cukrák. Protože se na něm ztratí všechny cukry!. Cestu domů jsme už vzali s Kolíkáčem výletně na čele vytvořeného vláčku, který jsme dotáhli až na Smíchov, přece když za námi jela luxusní dvojice Růžičková, Sýkorová nebudeme střídat ne, to je jasné. Takže asi tak.

PROSEK-HRUBÝ JESENÍK-PROSEK

Kolíkáč – Šlapky mají stále co nabídnout

Tak se nám to pomalu blíží, sezóna je cítit na každém kroku a pro Šlapky je to jubilejní rok, 10 let od jejich vzniku. A lepší společnou akci na její úvod jsme si nemohli ani představit! Mám trochu dilema

na čem jet, je sice stále kalendářní zima, ale svoje zaběhlé rituály, že jednice se vytahuje až do prvních ostrých Koloděj jsem porušil před týdnem s VitasTour do Litoměřic, a tak ranní suché silnice mě jen navnadují osedlat uhlíkové vlákno. Vyrážím s Maliňákem, který k nám zavítal na Jízo, máme trochu zpoždění, Shellka je už připravena, velevážený host Lenka (HIC), HonzaB a Jean. Další zastávkou je T křižovatka, kde je to pěkně našláplé, Léňa, Czenda a HISPORT Divá Bára s Martinem. Letíme do Mstětic, podmračené nebe a mírný protivítr, ale suché silnice dávají zapomenout na zimu a mrazy, kterou jsme před nedávnem zažívali. A ve Mstěticích se to již pěkně hromadí, Alf, Bobek, Čudla, Fousáč, Tomáš Vitvar, Ježek se svojí přítelkyní, Běhny z Kbel Gejza, Honzis, Ivča, na novém kole premiant Krojc, Myšák, ředitel výletu Strejda a překvapivě i západní Šlapky Diablo a Mišutka. No tak to je povedené, D!ablo nás ještě zdržuje se svým polovyfouklým zadním kolem, ale to se již dáváme do pohybu směr Čelákovice. Tradiční cestou se promotáme na most přes Labe u Lysé a zastavujeme na závorách před Stratovem, dále pak přes Milovice a hurá na Straky-kostky. Před rozhlednou se trochu začíná blbnout, balík se natrhá, ale tradiční společné foto na schodech nás zase sblíží, navíc když nacházíme přímo na rozhledně přivázaný vzkaz na papírku od Kapra, který tu byl již včera, že pozdravuje Šlapky, srdač jeden! Krojc se loučí a jede směr Městec Králové, my to točíme přes Nymburk na Prahu, stačí jen roztáhnout ramena, aby se vítr opřel a v balíku se jede skoro zadarmo. A aby to trochu bolelo, tak výhup za Čelákovice zkusí Léňa přiložit pod kotel a rozdmýchá tak doutnající jiskřičky blížící se sezóny i v dalších několika jednotlivcích a tak hltáme ty opojné intenzitky. Nedá se nic dělat, skoro za měsíc první závod, nejkrásnější období sezóny klepe na vrata! Těšme se! Znovu jsme si dokázali, že Šlapky mají stále co nabídnout, Hrubý Jeseník byl na podtrženou jedničku, 27 kousků je toho důkazem, díky všem zúčastněným!

RYTÍŘOV

Bobek – DEN SPLNĚNÝCH SNU, aneb z Prahy či odkudkoli do Rytířova a Děčína přes hory a dolíky, 100% stojníky a zpět bez debat do dětských let.

Už od první zmínky o této šílenosti vůbec neuvažuji o své účasti. Týden předem mě nakousne zakreslená trať v mapě od Kapra s počtem 197 km, dvěma stoupáními a protestuji, že jako Mr. Dvoukilo budu muset kroužit 3km kolem domu a navrhuji prodloužení trati na Děčín, který bych rád zaříz-vyhověno!!! Přes týden se snažím větrat kopyta, ale jsem z předešlého víkendu s Kajmanem, Kaprem a Ludkem K. totálně vyřízenej a po úterním 60km snažení abdikuji. Čtvrtek pátek po úžasné předpovědi rychle dokončuji drahého Canyona, v pátek 2h zajíždím a domazávám ložiska. Na duši stále cítím únavu, prostě nejsem ve své „Dvoukilové kůži“. Večer letmo blafuju na diskuzi, pečů chleba a švestkový koláč a v 23 jdu na kutě. Sobota: občas se budím, ale stále necítím to správné nažhavení. V 6:45 zvoní budík, ale až v 7:15 mě z postele šokem vytáhne sms z banky o stavu účtu. Ne, nebyl prázdný ale málo času na dokonalou přípravu. Na lačno, pro čerstvé pečivo pro rodinku, cestou do krámu startuji metabolismus. 1°C !!! Krátký krátký tedy nedám. Mažu 4 soupravy, jednu pro Malinu (jemu ale bez másla-nicméně ta šunka se sýrem se mu musela v autě kde ji nechal v těch odpoledních 20°C pěkně vyudit... :o)). Malina v 7:50 rozkopne dveře, předávám soupravu, rychle prohodíme co na sebe a už to lítá. Ve funkčním prádle začínáme s 10min zpožděním a jinovatkou na zádech rychle fungovat. U kuřat pouze Kajman, jedem, 200, 300, 400, 600watt a Brandýs před Záložnou je tu. Jak snadné :o))). Balík radosti a natěšení vyráží kupředu. Jedu téměř samou špicí. Za Tišicemi svlékám rukávy, dávám návleky, ale balík mě a Alfovi mizí. Sjíždíme to, 35, 40, 45, Alf se začíná ztrácet, 40 a balík stále 200m před námi. Bolí to, bolí, nakonec se to zdaří; no jo valí se stále 35.... (šššššššššššššššš.....) Mělník (šššššššššššš.....). Honzis hlásí defekt-přetržené lanko šaltru, vracím se k němu, nabízím pomoc, ale rázně mě odmítá – něco jako Orlik s utrženým blatníkem, který nakonec stejně ukopl... a odjíždí domů. No, každý máme něco (možná, teď mě tak napadá – asi nemaj

rádi když jim někdo kouká pod ruce, či nohy... :o). Malina po chvíli defektí a tak na kruháči u S. Derfla dotlakovává sobě a navíc ještě krásné kolemjdoucí blondýnce, kolem které se to hezky houfuje :o). Vyrážíme v dál, (šššššššššššššššš.....) a po chvílce opět hobluji 30min špici s Lud'kem až k Štětí. Štětí: Zde někde - už si přesně nepamatuji to místo - „šššššššššššššššš... AHÓJ“, to se s námi loučí Kubajz na svých nových 80mmUSA,made in Chinaru. Vědomě odcházím do „bankomatu“ (Kapr jistě, možná také i Malina ví), za Štětím v „kopečičku“ povzbuzuji Alfa k mimořádnému výkonu, daří se, uvisel chcací družstvo na horizontu. Ale pánové co to zase je!!! Pytel rozsypaných brambor, půlka března, 300km, plácli jste si Čestný Myšácký a ujedete Kaprovi na 60km??? Fuj hnus, styďte se!!! Chudák....Rybák.... Opět hezky grupetto šlapeto, a roviny nám končí. Začíná to pěkně svižně, snad těch 15km zvládnou, ale jo. Sranda je a metry přibývají taky svižně, Kajman občas vesele hlásí watt, Pavel nadmořskou výšku. V magnetu pod vrcholem po 10km raději volím vlastní dlouhodoběsilovou 39X23 trvalou a daří se. Po té přichází kdesi před odbočkou krásných 50....., 60....., 70....., 75....., (jak počítání lynčování Kamila Střihavky-Ježíše), víc už nevidím, ale nakonec jsem na Rytířově shlédl krásných rovných 80!!!!!!!!!!!!!!!! kilometru v hodině max speed. Při pohledu na Kajmana bez brýlí, bez přilby, se cítím jako pan Správce Postřížinského pivovaru při pohledu na svou krásnou dlouhovlasou manželku se strýcem Pepinem na komíně! (Co dodat: Už nejsem tak mladý a ještě ne tak starý abych takhle vyjel-doufám, že ani nikdy nebudu). Po průjezdu nádherného údolí a krátkého brutálního stoupání se nám otvírá pohled do Kolíkáčovi pleny, tedy do jeho dětství, tedy pohled na podhorskou obec RYTÍŘOV. Pan Prezidiální nám vše důkladně popisuje!!!, ukazuje stromy u kterých jako 5ti leté dítko čůral, kašnu z které pili až ji celou do dna vypili, a tak tu z 287 lidí zbylo sotva 10 :o) Proslov účastníci zájezdu prokládají lehkou letní svačinkou, párkrát vyletí ptáček, tedy ne z poklopců, ale fotografický, krátké rozloučení, povzdychnutí nad dosaženým věkem, schování ptáčků (čůracích) a po krátké domluvě vyrážíme na slibovaný Děčín. Díky Kolíkáči !!! Díky..., díky..., díky... !!! Dlouhý, dlouhý, dlouhý a ještě dlouhý pozvolný sjezd 50-60km/h. Za mnou pouze Kajman a Alf, očkem sleduju, stále se drží s velkým odstupem. Křížovatka, sleduju, Alf, jedu, sleduju, začínám slyšet křik. Defekt? Kajman defekt, nemá pumpu. Cože defekt nemá pumpu, nemá brýle, nemá přilbu??? Hlava mi to nebere. Vracím se k němu, ve předu už nikdo není. Působí nasraně, prý řval jako na lesy. Možná na lesy, ale já to neslyšel... Snažím se navodit milou a příjemnou atmosféru... již jsem dostatečně veselý a Vlasta už má opraveno tak můžeme vyrazit. V Benešově nad Ploučnicí (musím to psát celé, ne ve zkratkách, snad mě chápete) dojíždíme gáblující grupetto. Jdu zakoupit do obchodu banán, беру předposlední a v očích paní prodavačky čtu – jakási Vinohradská Děvčata nám sežrala všechny banány :o) Kapr dolazuje svou univerzální CO2 bombičkou Alfův defekt a již pokračujem vesele na DĚČÍN: to žeru!!! to je nářez, nemůžu tomu uvěřit !!! Krása - skály, stromy, domy, mosty, Labe taky! silnice a ku.... nikde :o(. Veškerý stres a napětí ze mě opadá. Mám to. Vytahuji klíče z kapsy a škrábu dvojitou rýhu do řidítek :o) Krátké rozmýšlení, jestli budu valit do Ústí po levém břehu (po směru proudu řeky) sám a balík nechám jet po pravém břehu. Byla by to machrovina, ale takovou společnost přeci neopustím... šupky dupky... Ústí: Setuza, zhluboka dýchejte velí Prezidiální, tak hltám co to jde, taky do bidonu bych nabral, ale Malina udává tempo nekompromisně a bez řečí: VPŘED!!! Nemůžu, tak se dle Lud'ka snažím nastoupit. Jelikož ale nic nejede, tudíž není do čeho, volím převod 39X23TRVALOU. Trvá to ale dlouho, pak ještě zatáčíme někam, kde si lámou kosti na nohou, na rukou, v obličejí taky!!! a rozhoduju jestli neshodím na „pěškovou“. Tedy to byl ale nášup! Ale co to? Pole, louky, lesy, cyklokros, ani GPSka neví kde to jsme, tak po 30min megakopcovské snažení jedem zpět :o))). Jsem nadšen, krásná krajina, megakopce jako terakr..., dnes mě nic nerozhodí. Vedoucí trio Malina se svěšenýma ušima, Kapr, Luděk stále valí ve předu přede mnou. Nádherný pohled cyklisty lámajícího si nohy na 39X23 v možná 14% 3km stoupání. Tak opět další splněný sen (tentokrát Malinův). Nevěřím mu ani slovo, prostě věřte, že tam odbočil vědomě, tak to je, a tak to zůstane chtěl nám to (možná se) ukázat, historie se neptá, ale Kapr ho uvisel (možná že ale nevisel, třeba si to dal s ním) !!! Horizont, Dusno (s D):

opravujem ... defekt, půjčuju duši, větrám co to jde... :o) Sem úplně vyřízenej, doma je oslava, 15:30 - to nejsou má slova, já jen větrám co to jde..., Maliňák se svěšenýma ušima odnáší duši s utrženým ventilkem do koše. Dovětráno a jedem, tedy valíme cestou necestou 50, 60 k Labi. Konečně... 150m/n/m protivítr, 32km/h, křeče, pumpa a tak dále, a tak dále, vysmátí jak leča... Křeč střídá křeč, loučení, Maliňák to na mě v Kralovicích zkouší 45km/h, hlava by chtěla ale nohy se kously, že na to pečou, taky pohled na zeleného Kajmana mi síly moc nedodal, ale bez něj by to nebylo to pravé. Doufám, že se na mě nezlobí a po přečtení tohoto článku dále zlobit nebude. Já dnes vyrazil s vidinou 220km plus minus 10 až 15 délek autobusů. Splnil se mi sen: Děčín na kole...Tu rýhu na řidítkách děšť ani solvina nesmyje, z Kolíkáče se stal dospělý muž (ty slzy v očích nešlo přehlédnout) !!! Malina si vyjel své 24% stoupání s 24% sjezdem a 26% stoupáním, další a další si jistě také něco splnili, Alf, Kapr, mnozí třeba snili aby už byli doma... přátelé: !!! DEN SPLNĚNÝCH SNU !!!! Sněte a plňte si sny, nezapomínejte však na své okolí, nikdy nevíte kdy budete potřebovat podat pomocnou ruku..... Já..... Děkuji! Bobek p.s. Všichni kdo nejeli byli vzpomenuiti.

Kolíkáč – Itálie má San Remo, my máme San Rytířov!

Únorové Litoměřice v balíku mě nadchly, kilometry po rovině naskakovaly jedna radost, a když Bobek začal vyprávět, že nebyl nikdy v Děčíně, začaly vyplouvat na povrch mé mysli vzpomínky na dětství, na již zaniklý tábor v Rytířově, na 3 týdny, které jsem absolvoval rok co rok od svých 6 let do plnoletosti. Rytířov, kouzelná vesnička zasazená do kopců, kousek od Děčina, dobyt ji na kole z Prahy, no to by byl sen. Frknu to na diskuzi, jak se kdo chytí a hele Kapr již ladí trasu, Bobek chce vidět Děčín, blázen Léňa ten je pro každou špatnost, rodák z Lovu Malina si to taky určitě nenechá ujít, no ono to nějak dopadne. Předpověď počasí je skvělá, ve čtvrtek s Jeanem si telepaticky posíláme potvrzující e-maily o jízdním extramasochismu kolmo k Záložně v Brandýse, no jestli to dáme, 280km by mělo padnout. V pátek již teploty atakují 20 stupňů a mě z toho rychlého jara začíná bolet hlava, navíc dcera průjem, noc není moc klidná, nechei si to připustit, ale mám asi i pěkný starťák . Ráno před 6h. již nemohu dospát, ladím houskové soupravy do zadních kapes, teplota 5 stupňů mi velí vzít dlouhé hadry a bavlněné rukavičky. Kosa je pekelná, s Jeanem drkotáme zubama a valíme do Brandýsa. Jean bez rukavic, ruce omrzlé do červena, ale to není nic proti tomu, když se Malina přirítí s naježenými chlupama na holých kopytech od Čelákovic ... no jo fotbalisti, ti jsou zvyklý Alf, Kapr, Bobek, Kajman bez helmy v kulíšku ala Vítas, Luděk Kvapil ale i překvapivě Honzis nasedají do rychlíku směr Litoměřice. Polabští trasěři hned na začátku nedodrželi navrženou trasu z diskuze, takže až za Kostelcem si nás sjíždí Kubajz ještě s jedním borcem. V Mělníku začíná defektní půlhodinka, nejdříve Honzis přerval lanko a stočil to domů, Malina mění zadek a pumpuje u Derfla co se dá Zadem okolo elektrárny do Štětí, před Litoměřicemi nás opouští Kubajz na svých nových vysokých ráfcích a my směřujeme do kopců. Začíná být tepleji a tepleji, návleky dolů a rychle baštit procenta sklonu, které hlásí Kajman. No pěkně jsme se pohoupali, ale konečně je tu rodiště Vládi Šmicra Verneřice. Rytířov se blíží, ale ještě musíme zdolat nejvyšší bod dnešního výletu, je tu přenádherně, většina se neudrží a řve oslavné hlášky. Rychnov, přebírám špic, endrofiny ze mě jen stříkají, vybavují se mi vzpomínky na mládí, čeká nás ale velmi rychlý sjezd, navíc na naplaveném šterku, ale asi tady mi tachometr ukázal maximálku 86,5km/h. Padáme mále až k Labi, ale včas odbočujeme doleva na Rytířov. V mysli jsem měl zasunuté, že nás čeká ještě minimálně 10 minut jízdy do kopce, ale je to překvapivě hodně blízko, jo, jak se ty míry a vzdálenosti věkem mění Mám chuť ceduli dobít jako první, ale bídák Malina tam nakonec kolo hází o pár decimetrů dříve, ještě zatačka okolo staré školy, tady byla jídelna, ošetřovna, půda, kde jsme za deštivého počasí luštili Morseovu abecedu a učili se uzly První foto, pot stéká z lící, atmosféra jako v cíli závodu, uff bylo to hodně dojemné, u kašny a kapličky bufet ze zadních kapes, je poledne, jsme na 110km, přibližná půlka je za námi. A hurá na Děčín, ještě kouzelný výhled na hrad Vrabinec a pak se o kousek vrátit a stočit to na Benešov nad

Ploučnici. Čeká nás dlouhý sjezd přes Fojtovice a Heřmanov, tady řádila povodeň v roce 2010, když jsme jeli Krušnoton. Ale již je to hodně vyspravené, kroutící se silnička s novým asfaltem, ale chvílemi hodně naplaveného štěrku, ale i tak si užíváme totální cyklistiky, toto je prostě za odměnu. V Benešově bufet v místním obchůdku, jen Kajman rozezlen, vyrazil bez pumpy, na zimáku, kde pláště již něco zažily a dva defekty jsou toho důkazem. Ale ani Alf nezůstal ušetřen, ostré kamínky po zimě jsou holt prokletím cyklistiky. Ale mámu tu obětavého mechanika Bobka, Kaprovu bombičku a můžeme směle vyrazit na Děčín. Mírně padáme k Labi okolo Ploučnice, rozjíždíme silničářský koncert, dlouhé špice, pěkně v kecajících dvojičkách, kilometry jen letí ...Děčín-Ústí, další část výletu, která utekla jako voda v Labi, jedeme po pravém, méně frekventovaném břehu, silnice bez děr, co více si může člověk přát. V Ústí se v navigaci proměňuje Malina a nekompromisně nás táhne okolo Setuzy do kopce se směrovkou krematorium. Tak to je pro mě konečná, na tento druh aktivity již nejsem přiměřeně oblečen a začínám se pekelně vařit. Vystupuji si a začínám točit tempo, při kterém nevydávám tolik tepla. A Malinovo peklo nekončí, táhne nás od Labe až do Nové Vsi, znovu do výšky přes 500 metrů, teď zpětně, když se dívám do mapy, tak tam je kreslena zpevněná, rádoby asfaltová cesta, ale ve skutečnosti už to byl cyklokros, navíc po dalším prozkoumání velké bahno, takže to otáčíme zpět... Časový zásek začíná narůstat, blíží se 15h., 100km před námi a vysílač Buková Hora u Rytířova stále na dohled ... Kapr musí měnit sojovické plány, ani Kajman nestihne rodinnou oslavu, navíc další defekt ... Konečně to mastíme na Litoměřice, znovu si užíváme nádherné krajiny a divokého sjezdu k Labi. Před Štětím zastavujeme u oázy v podobě pumpy, Big Shoky jen syčí, magických 200km je na dosah. A zase koncert rozjeté skupiny, vítr nefouká pro nás moc příznivě, ale v háku se dá příjemně odpočinout a nabrat potřebných sil do přední linie. Mělník se svým zámekem, ozářený jak ve filmu, jedeme jak dobře namazaný stroj, Kostelec a Brandýs je pokořen, ani jsme se nestačili rozloučit s místním obyvatelem a hrdinou výletu Alfem, který podal obdivuhodný výkon, i Luděk se odpojuje, plácáme si dlaněmi, je to za námi. S Jeanem nás čeká ještě pouhých 30km na Jízo, je 17:45h., na tacháčích 250km, tma se nezadržitelně blíží, bude to chtít časovku dvojic. Jean se ještě přiblíkne, z příkopů to párkrát pěkně ledově foukne, Dubeč, je 18:15h. jedeme podlahu, jedeme řemeslo, síly ještě jsou, Jean to byla paráda! Safra, i kdyby nám vzali všechny závody, kvůli těmto výletům stojí za to něco natočit, ta jízda ve skupině plné kamarádů, to prostě nemá chybu. Itálie má San Remo, my máme San Rytířov! Díky kluci oranžoví za to že jste!

HURÁ NA JEŠTĚD

Jean – Tohle je pro mne cyklistika

Loňský Ještěd pro mne byla první šlapkovská Grand Tour, takže nad přihlášením na letošní ročník nebylo dlouhého rozmýšlení. Namlsán teplého jara celý týden sleduji aladina a laboruji jaké zvolit vybavení, v pátek padá rozhodnutí vytáhnout cestáka/zimáka - bytelné kolo, které vždy dojede, tak snad teď nezradí. Ráno nabírám Twistra a jeho kolo předáváme Kolíkáčovi k logistice do Sojovic. Na mapu, jak trefit ke Kaprovi, jsem se zapomněl podívat, ale kdesi hluboko v paměti je z loňska cesta Sojovicemi uložena a na první pokus parkuji u Kapra před barákem. Poskládat kolo, narvat kapsy dlabancem a na samotný závěr urvat zip u bundy, no pěkně mi to začíná... naštěstí Kapr přispěchá a paní Prágerová mi zapůjčuje svou krásnou sportovní bundu, děkuji. Cesta Sojovice - Podbrahy proti větru, no to dnes bude řemeslo. Kolik nás ze Sojovic vyjelo, tolik nás odjíždí i z Podbrah, sedm statečných vyráží směr Ještěd. Oproti loňsku doznává trasa drobných změn, trasér má ode mě za výbornou, vhodnou trasou eliminuje nepříjemný fučák. V MB ještě přidáváme bonus v podobě krátké stojky a sjezdu po kostkách, hold Paris Roubaix. Údolím Jizery letíme do Mnichova Hradiště, kde je první krátký bufet. Před Českým Dubem začíná být silnice mírně oslizlá a Léňa nedobrovolně plní funkci Malinovy zástěrky. V samotném Českém Dubu vyráží lovec TZ hledat infocentrum, ale

tentokrát s nepořízenou. Malina mezitím natahuje návleky na tretry a může se pokračovat. Za Dubem se již vepředu začíná přitvrzovat muzika, já si stále šmrdlám svůj valčík, tudíž jsme s Twistrem rychle odpárání a průběh boje o vrcholovou prémii známe pouze z vyprávění. Kousek za vyhlídkou na Liberec se proti nám valí orange lavina, prej je nahoře šílený vedro a jestli nejsme pořádně namazaný, tak bychom se mohli pěkně spálit, tak to raději neriskujeme a připojujeme dva vagonky k orange vláčku. Sjezd na Křížany vyvolává náhlou a naprosto nepředvídatelnou únavu materiálu, kdy vyklepávám šroubek u vzpěry předního blatníku, hlavní mechanik Bobek vytahuje z příkopu provázek a zachvíli je hotovo o může se pokračovat na Stráž pod Ralskem, kde se na nás snáší drobné krupky. A konečně je tu Mimoň a mnou dlouho očekávaná benzínka, uvnitř teplo, jídlo, chvíli nešlapat a nabrat energii, jo příjemný druhý bufet. Na úseku Mimoň Doksy byl komisařem vyjížděky vyhlášen wet race, zástěrky nezástěrky, lítalo to všude Přes Dubou do Kokořínského údolí, kde byla vzpěra blatníku definitivně domontována i všemocný provázek povolil a zase se na mě čekalo, kluci díky. Když mjíme odbočku na Romanov srdce mi plesá, tak přece jen možná dnes dojedu... mé nadšení ještě krotí pro mě dosud neznámá Kanina, ale pak už nás čeká více méně vítr do zad, Kolíkáč mi vléva optimismus do žil, co vlévá přímo pumpuje, že prej už jenom pár krátkých magnetů a Sojovice jsou tu. Do Kropáčovy Vrutice Paris Roubaix II, pak zmiňovaný magnet až jsem v jednu chvíli byl tak zmagnetizovaný, že jsem na ceduli četl Dolní Blivno. Podbrahy - Sojovice tentokrát s větrem v zádech a cedule Sojovice mi říká: Je to tam! O perfektním servisu, který na nás čekal v Sojovicích by byl hřích do příspěvku nenapsat, Kapr, paní Prágerová, Bobek super! Kolíkáč, Lěna, Malina, Twistr díky za parádní sobotní den, který jen tak v mé paměti nezmizí pod nánosem všedních dní, tohle je pro mne cyklistika. KLUCI DÍKY

Lěna – Hurá na Ještěd je nejvíc!

Moc jsem zvažoval, zda-li mám také přispět se svou troškou do mlýna, už bylo vše napsáno, ale přeci jen pro mě je tato akce něco víc a i kdyby sepsání těchto mých postřehů mělo znamenat, jen to, že si hlavou proženu vše co jsem zažil, má to minimálně pro mě cenu k nezaplacení. Díky minulému roku, kdy se mi na Ještědu podařilo zažít, co již nezažiju (dát Malinu), je tato akce na mém žebříčku všech akcí na první místě, proto jsem snad při každém zimním švihy myslel na ještědské serpentýny, parkoviště a poslední výšlap do tunelu. Příprava neproběhla dle mých představ, zastihla mě dvakrát ve dvou měsících viróza, pak tuhé mrazy, pracovní povinnosti přesáhli také únosnou mez, to vše způsobilo, že jsem ztratil úplně motivaci. Že jsem to vše nezabalil úplně a začal jezdit na úkor spánku po nočních směnách, může nezlomné duo Kapr, Kolíkáč. Nebýt těchto dvou šilenců, kteří zahlcovali celou zimu web endorfíny, měl bych na kontě desetinu kilometrů, kolo bych prodával jako Mišutka a na Ještěd bych ani nepomyslel. Ještě mi zbývalo překonat překážku, kterou bylo to, že v původním termínu jsem měl naplánovanou celodenní směnu, v daném termínu měl jediný kolega, který by mohl za mě směnu vzít dovolenou, takže šance, že pojedou byly skoro nulové. Získat volno se mi nakonec podařilo díky zapojení čtyř lidí v mém okolí, díky jim od 15.3. jsem měl jasno na Ještěd jedu! Bohužel jak to teď u mě v poslední době bývá, když už se něco podaří, dlouho to nevydrží. 20.3. jsem byl v práci přesunut na jinou pobočku tzn. jiný pracovní plán, jiný kolegové atd, opět zmar, 31.3. směna. Nechtěl jsem na nové pobočce hned komplikovat kolegům docházku, ale touha jet na Ještěd byla silnější a šel jsem do toho. Znamenalo to, vzít dvě směny na víc, takže jsem věděl, že v pátek před Ještědem budu mít ranní a odpolední a na den D až noční, další den hned odpolední. Ale zadařilo se, měl jsem tam devatenáct hodin okno J. Těšil jsem se už jako malé dítě, plky na webu ohledně počasí mě nevyváděly z rovnováhy, jediná předpověď, která mě zajímala byla ta v sobotu ráno. Jediné co mě na chvíli zvyklalo bylo to, že najednou naše plánované, dvanáctihlavé stádo začalo štíhlet. Odpadlé cukřenky, jsem čekal, že odpadli lidi, kteří klikají na ikonku: přidat sebe mezi účastníky v domění, že potvrzují přečtení stránky, jsem taky čekal, ale dost mě zranilo odřeknutí zejména Maliny. Při představě, že na Ještěd pojedou jen ve třech lidech, jsem začal být hysterický a svou histerií jsem po

smskách začal předávat Kolíkáčovi, naštěstí Kolíkáč je takový jaký je, nechal mě vystresnout a jen napsal, 7:05 jsem u tebe. Jo, nebylo co řešit, teda bylo na čem pojedu, jestli letňák nebo zimák. Zimák by znamenal, pouze výletovat, letňák pěkně si to prásknout s Malinou na zimáku. Tyto spekulace utnul Kapr, sdělením: Jede se na zimácích! Ráno když vstanu nejdu nejdříve na wc, ale k počítači zjistit na radaru kde jsou mraky. Močák mám plný k prasknutí, ale touha vědět kde jsou mraky je silnější než potřeba vyměšování. Aaaa ani mráček! Že bych vzal letňáka? Ne, Kapr psal zimák, jen doufám, že nebudu sám na zimáku. Kolíkáč přijíždí na čas (se zimákem) a můžeme vyrazit na akci nejen Jara. V Sojovicích nám Kapr hlásí, že odpadl také Kajman, ještě, že je tady Jean a jeho kamarád Twister, bude nás tak akorát. Fouká tak, že je problém stát rovně ono to je i dobře, že nás není takové stádo, nebude to nebezpečné. Z 8:10 z Podhrab vyrazí tedy sedmička Bobek, Malina, Kolíkáč, Kapr, Jean, Twister a já. Malina a Twister na letňácích. Začátek ukazuje, že výletovat se nebude, jedeme poctivě ZDV a častokrát se mi v hlavě protáčí Kaprova pozvánka na akci, kde je uvedeno: pro všechny výkonnostní skupiny, no nevím, nejsem na tom zrovna nejhůř a musím si dávat zezáátku velkého bacha abych neplytl silami abych ve zdraví těch 210km ujel. Jak se tak kochám krajinou a díky super pozměněné trase mám hodně kochacích scenérií typu: zřícenin, hradu, pivovarů, vysokých železničních mostů atd , si začínám uvědomovat, že v našem grupetu jsem jediný, který v tomto roce ještě nepokořil 200km hranici. Proto se snažím jen kukat, špice nepřehánět. Nejvíce se nám o tempo stará kvarteto Malina, Kapr, Kolíkáč, Bobek. Po padesáti kilometrech začínám litovat, že jsem si nevezl letňáka, je sucho, pěkně fouká, takže letíme stále kolem 40km/h, nechápu jak to ten Jean na tom svém dvacetikilovém kole dává. Pořizuju fotky na přání, stavíme na svačinky, je mi fakt dobře. Že vše může být také jinak se ukazuje před Českým Dubem, kde již začíná přšet a hák za Malinou se mění na lázeňskou proceduru skotskými střiky. Na Malinovi začínám pozorovat, jak trpí, ale je to borec ani nehne brvou a tahá nám snad dvacet kilometrů špic, kluci se vedle něj střídají, každý tandem s tímto raketákem je na nich dost vidět, proto se tam moc nehrnu a radši si užívám, lázeňského pobytu v závětrí. Tento rok díky počasí jsme jeli tempo už z posledního Českého Dubu, Malina prostě zařadil takovou rychlost aby nezmrznul a zároveň aby nám neujel. V Rozstání se nezastavovalo, ale pěkně jelo dál. Hned na začátku ztopoření kopce mírně odpadám, Kolík se kolem mě jen mihne se svými lehkými převody (jo ty bych taky bral), Kapr jakbyseda a najednou mám 50m díru. Jsem v klidu, kopec je dlouhý a kluci mi už neodjíždí a stále mám rezervu. Mám obavy, že nahoře ve vesnici, kde se silnice na chvíli natáhne bude foukat, tak si na chvíli shodím a během pár šlápnutí už kukám za duem staříků Kapr, Kolíkáč. Bobek už tady není a Malina je 100m před námi. V dalším ztopoření na nás Malina čeká takže do serpentýn najíždíme zase ve čtyřech, pěkně v klídku. Sleduju rychlost a jen žasnu jaký je rozdíl mezi jízdou na zimáku a letňáku. V místech kde jsme na letňácích minulý rok jeli 40km/h ted jedeme 30km/h, v kopci místo 21 až 22km/h jedeme 17 až 18km/h. Jak tak vzpomínám na místa kde jsme minulý rok odpárali Kajmana, kde jsem odjel Malinovi tak jsem si ani nevšiml, že už šlapu jen s Malinou. Při zpětném pohledu vidím, duo staříků, které na dnešním švihu pokořilo dva a tři tisíce kilometrů v měsíci (na jejich místě bych dnes už ani neotočil pedálem) , Malina jede na pohodu a já na fest, hákovat jej, je kravina, tak se ho rychle pouštím, shazuju a jen „jistím“ druhého fleka. Na parkoviště dojíždím v poklidu a vidím čekajícího Malinu, zastavuju taky a čekáme na duo Ko-Ka, pak už jen v klidu ve čtyřech až na větrný vrchol. Teda musím říct, že to pěkně bolelo, ale jsme na vrcholu, fouká jako o život, rychle se choulíme ve věži pod schody, prohledáváme odpadkové koše, kde hledáme noviny, bohužel neúspěšně. Ještě foto našeho zredukovaného balíku a opatrně dolů. Sjezd je místy namrzlý, fouká tak, že to cloumá říditky, do toho zima, prsty na ruku mám tak zmrzlé, že sotva došáhnu na brzdy, mít tady letňáka tak už nejsem schopný pohybu. Sjezd do Křižan je dost rozbitý, takže není možné jet tempo a tím se zahřát, do toho ještě Jean vyklepává šroubek na uchycení blatníku, musíme zastavit Jean nám předvádí své skryté vlohy ala MacGyver a svůj defekt opravuje nalezeným provázkem, který si upravuje jako v pravěku pěkně kamenem. Začínají nám postupně docházet zásoby jídla tak se rychle domlouváme, že vybrakujeme nejbližší benzinku, děje se tak někde

kolem 130km v Mimoňi. Po vydatném občerstvení vyrážíme vstříc dalším 80km, kde nás čeká brdek do Kaniny a ten se všichni těšíme, zejména Jean. Abychom o něco nepřišli spustil se déšť, který postupně sílil, k němu se přidaly kroupy, které pěkně štípaly, Kolíkáč začíná být v eufórii, nezbývá mi nic jiného než se jen smát, smích mi nějak nejde zastavit, prostě se z nás stává skupinka chovanců bohnického ústavu. V Doksech se tentokrát nestaví, jede se už pohodička na dojetí, déšť ustává, je to zase krása. Za Dubou už vím, že nohy to dnes dotočí, tak jsem rád, za Malinovi úlety, které dokážou pěkně zahřát, řídit se v kokořínském údolí přes pade, díra nedíra je nádherné, bohužel nešílíme takhle všichni, není možnost prostřídání se, sám nemám na to, střídat jen s Malinou tak letectví po pár kilometrech končí. Pomalu, ale jistě se napojujeme na trať květnového ŠOKu, je to tady samá díra, ale proti Paříž – Roubaix to je ještě krása, je jasné, že to bude chtít dobré pláště a hlavně hodně štěstí dát to bez defektu. Když mijíme odbočku na Romanov, chytá nás sněžení a vzpomínky na Doksy. Jeeee tady to vždy bolí... Kopec do Kaniny znám velmi dobře, dá se jet v klídku, jenže Maliňák nám poodjel a asi tak v polovině mě nenapadlo nic lepšího než si jej dojet. Shodím si a raketáka postupně dojíždím, vidím na něm, že jen točí, rozhlíží se krajinou, není důvod jej nedojet, když si ve vesnici shodím ještě o dva pastorky níž jsem u něj za pár set metrů, ale už po „prémii“, díky tomuto vyjetí jsme zase ostatním poodjeli. Jezdíme sem a tam, mokré dresy a teplota kolem nuly dělá své. Z Kaniny se nám do zad opírá vítr, který jsme celý den měli převážně z boku, jede se pade a stačí jen šmrdat nohama, Maliňákovi začíná být zima, hází tam 53x12 a mizí. Nevím koho to napadlo, ale někde před Kropáčovou vrticí nebo kde to bylo najíždíme na kostkový úsek, který má několik kilometrů, mám v nohách přes 180km, prošel jsem si deštěm, větrem, kroupami, snežením, mrznoutím, jedl jsem odpadky a teď mě čeká několik minut na vlhkých, slizských, skákajících, tvrdých, špatně seskládaných kostkách! Proklínám autora této vsuvky každé šlápnutí a mrtvolný okamžik v očích, který mám hlavně ve sjezdu a závěrečné devadesátí stupňové zatáčky na konci tohoto pekla. Už jsme pomalu v očekávání chvíle kdy nám na tachometru přeskočí začáteční číslo našeho kilometrového trojčísli z jedničky na dvojku, moc nemluvíme a aspoň já začínám být pěkně vygumovaný. Jestli jsme minulý rok ještě před Sojovicemi spustili kolotoč plný nástupů tak tento rok to jen na chvíli napadlo pouze Malinu. Dojíždíme na morál. Jo dali jsme to, celé zimní jádro to dalo a já jsem si mohl s klidným svědomím odškrtnout první letošní dvoustovku! Celé jsme to i spopojížděním dali za 7:35hod, tzn., že v Sojovicích jsme byli v 17hod. Od 20hod jsem musel do práce na noční, to byl jediný důvod proč jsem nebyl schopný si užít v klidu dokonalého Kaprova zázemí. Závěr byl prostě úžasný, už jsme byli v suchém u Kapra ve sklepě, kde bylo perfektně nachystané pohoštění, pan domácí kolem nás lítal až mi bylo líto, že jsem tak prošitý, že s tím přinášením, odnášením věcí, jídla, pití nejsem schopný pomoci. Bobek nachystal bohatou tombolu, zejména jeho pohár pro vítěze výjezdu na Ještěd byl úžasný. Paní Kaprova opět nezklamala, koblížků bylo dostatek (i doma si pochutnali) a opět výborné. Celý výlet se mi opět zaryl nezapomenutelně do hlavy, kam se hrabou nějaké závody, Hurá na Ještěd je nejvíc!

Malina – Natvrdlé jádro

Oproti loňskému roku se letos bohužel sešlo jen jádro z víkendových akcí jako Litoměřice nebo Rytířov. Také váhám až do poslední chvíle, zda to risknout na letňáku nebo to odpískat a jet se někam honit sám, předpověď počasí nebyla z nejlepších. Nechávám to na ráno a při suchém asfaltu před barákem a oblačné, ale větrem roztrhané obloze, se ke mně dostává neskutečné chuť ten Ještěd pokořit. Okamžitě do sebe něco tlačím, během ranní potřeby se domlouvám s Léňou na dopravě, dávám jedno piccolo a za půl hodiny rozebírám kolo do auta a valím do Sojovic. V Sojovicích je ještě ranní romantický klídek, ale u Kapřika před barákem už se to šikuje, montují se kola a hlásí se první vtípky. Zázemí je bezkonkurenční, dokonce i vyhrátý sklípek na převlečení. Před osmou vyjíždíme do Podbrah. Nikdo další se nepřidává a proto hned Hurá na Ještěd. Oproti předpovědím se vítr trochu mění a proto celkem převážnou část směru „tam“ jedeme na bočním větru. Cesta je bezproblémová, v

paměti mi zůstaly hlavně tyto věci: Jeanův dálkoplaz, vážící cca 15 kg, Léňovo „pytlíkové Martini“ – v podstatě rozkrájený celý chleba hozený do nepoužitého pytle od odpadkového koše a zakápnutý sklenicí marmelády (viz fotodokumentace), Kaprova zkratka v Mladé Boleslavi – mezi baráky pěkná strmá asfaltka ústící na jednom z náměstí, oproti loňsku se nemusím tolik soustředit na šlapání a zjišťuji, že objíždíme jednu krásnou zříceninu a památku za druhou. Před Českým Dubem si dávám dlouhou špici, bohužel začínají přibývat nadmořské metry, mokrá silnice a trochu krápání z oblohy. V Českém Dubu už regulérní zrcadlo, vítr jak řemen a kopce. Skupina se začíná trochu drobit, a jelikož z Dubu je to na vrchol cca 700 metrů výškových pokračujeme v tempu dále. V Rozstání před první stojkou nestavíme jako loni a pokračujeme stále v tempu, déšť nabírá na síle. Tím, že to jedeme celé v jednom sledu, dělá kopec oproti loňsku pocitově složitější. Na druhou stranu loni jsem byl pěkný osvald a visel jsem za Léňou doslova za oči. Letos točím i v nejprudších serpentínách 90 otáček a nemám problém zrychlovat jít do/ze sedla dle chuti. Od parkoviště se znovu šikujeme do čtyřčlenné formace a v závětrí hory jedeme na vrchol. Zatáčka k parkovišti dává ochutnat vichřici, skoro to v prudkém kopci zvedá kolo na zadní. A poslední kilometr mezi šterkem a zmrzky je za cenu pevné vůle. Zima je taky luxusní směrem nahoru teplota neustále padá dolů a na vrcholu je perfektních 0,5 °C a noviny na vystlání nikde i koše jsou prázdné. Po chvíli přijíždí Bobek, vypadá celkem zničeně. Ostatně jako každý tady, kdo nepřijel autem. Dáváme foto a s třesavkou mastíme dolů. Pod parkovištěm ještě nabírám dřívce Jeana s Twistrem a jedeme až do Křížan. Největší boj jsou u mě prsty na mokrých rukavicích, které bych si, byť jsem heterosexuál, strčil nejrady k někomu do pr... Jsme na 120 kilometru, začíná se projevovat trochu únava a zima, začíná foukat proti. Jean má trochu problémy s blatníky. Tyhle momenty miluju, být je k nim dlouhá a bolavá cesta. Pro mě, co už nechodil, taková náhražka vojny. Před Mimoňí jedeme na terezínu, fouká pravý bok a k tomu to fousatý Bobek pořád zrychluje. Jako oáza se na kraji Mimoně objevuje Shelka bez sedaček. Všechny nás bolí nohy z té roboty, někdo si sedá na zem, což mezi dalšími zákazníky vypadá dost dobře. BigShogky syčí, espressa v nás mizí a byť to nikdo nehlásí, nikomu z nás se ven moc nechce a to ani nevíme, co za chvíli hned čeká. Za Mimoňí, kde jsme loni odhazovali návleky, letos začíná peklo severu – liják alá Krušnotonu 2010, kroupy, větve na silnici. Jedu v zadní linii, na špici se točí borci se zástěrkami. Přestávám cítit prsty na ruce, nohou. Nohy bych si nejrady nad kolenem uříznu. Liják trvá až do Doks, kde ho střídá protivítr. V Dubé je mi asi nejhůř. Nemohu na mé Campě řadit, nahoru i dolů řadím jen palcem. Do ostatních prstů už signál od mozku jaksi nedojde. Snažím se zahřát, první kopec v Kokořínském údolí dávám na velkou, přemýšlím i o Kanině, ale tam bych si asi zlomil překřehlé lýtko. Do toho začíná opět liják. Masakr. Jedeme s Léňou a Kaprem, skupina nikde, defekt by byl asi na sanitku, ale našťástí se za chvíli zjevují. Kanina je úžasná, 170. km, 14 % stoupání. Začíná mi být teplo a vlastně i hej. Pak užasnou belgickou krajinou, kde to funí do zad, dávám toho vše, 50kou to jede samo, trochu přišlápnout na 60ku a špurt byl luxusních 71 km/h. Kapr s Bobkem jsou borci, ta krajina tady je prvotřídní, krásné krátké táhlé kopce, utichlé vesničky, část kostky, samé Hlavna nebo Slivna. Nálada je na nule, únava na maximum, Kapr začíná s africkými tanečky mezi rámem a pedály. Prostě i amatérské šampión zapomíná vycvaknout z pedálů a kácí se na půlící čáře, jak stoletý sekvoj. Koncert končí, Léňa klasicky na velkou až do koupelny. Na zahrádce u Kaprovic začíná akorát prosvítat mezi mraky. Pár minut po příjezdu je na stole kotel polévky, kotel guláše, kafe, čajíky, Birely, domácí koblihy a tombola. No ty kráso! Tohle je to nejlepší z celého dne! Chtělo by to kanape, jak žaludek začíná zpracovávat ty mňamky. Pánové ještě jednou díky, bylo to super, bez ohledu na počasí. A pro ostatní - příště se nebojte a přijedte, grupa se dá vždycky nějak poskládat. Tahle akce stojí za to!

SÁZAVÁK

Honzis – tak po letech ..., ale Sázavák je furt lepší a lepší!

Ráno kouknu na radar, na Pomezích chčije, takže zalezu do postele a místo běžek VC Krkonoš se rozhodnu zkusit po letech jarní Sázavák, alias mistrovství vesmíru. Do Úval k hospodě se vyplatí přijet pouze tehdy, když si člověk věří, že přežije aspoň do Sázavy za hvězdami amatérského nebe. Poklidné prostředí městečka ve 14hodin zpestří účastí padesátka silničářů. Není to moc, ale sem přijedou jen ti, co na to maj ... Prezence se odbyde skoro v čase startu, ale klídek, však není kam spěchat. Čtvrt na tři, u hnoje se tým Lawi šikuje do první lajny, pak taky BMC, Vokolek a já taky. Roztáčím pedály vedle Líby, Přišimasy, nahodit pilu, cvaknout 15ku, opřít se o rodla a vydolovat speed blížící se 30km/h. Jsem čekal první síto, ale balíku se moc nechtělo, a tak čekám. Nahoru tempo, levá a k Masojedům pade. Slalom mezi létajícími bidony, ráfky zvoní, had se natahuje a místama to bolí, páč každý chce urvat pozici. Jsem furt v top ten, musím kontrolovat čelo! Hup v Doubravčicích, cítím se dobře, na konci vsi poskládání elitáci za mnou, z přebytku energie a nedostatku rozumu nastupuju a jedu si přes Štíhlíce za autem organizátorů. Balík nechává blbce vycukat, z nedostatku kyslíku a přebytku bolesti ve stehnech se nechávám brzy dojet. To bychom měli, vidět jsme byli. K Vyžlovce to sviští, terezinky, hlavně se schovat a přežít údolí. Mírné klesání se jede hodně vostře, někteří nevylezou z nory konce balíku, jiní si neodpustí výlet, jako třeba Bobek. Neutuchající energií sršící domácí z Lawi a oranžový Malina způsobují solidní kvapík. Dole se pro jistotu ještě nastupuje, Malina z tempa 40km/h odskakuje. Já hákuju Lawi a jsem rád, že žiju. Kostky ve Skalici, teď a nebo nikdy – velká sedmnáct, levá strana, rychlost třicet, Malina na dostřel, balík s odstupem. Co teď? Kašlu na rozum a dojíždím Maliňáka, tepu 170, za námi pohodově poskládaný balík a my dva tupci 100m před pětadvaceti lidma ... Teda akorát s rozdílem, že Malina trénuje a já zvracím v maximálce \ . Necháváme se dojet, energie bude potřeba až za chvíli. Procedím se balíkem a on tu je nejen Kolík, ale i Bonzo! To mě podrž, průměr skoro 40km/h a všichni kukaj v závětrí a já slušně vyprášino. Energy drink z Lidlu, to jediný mě může zachránit před upadnutím do propadliště Dojetrického rozřazováku. Most přes Sázavu, najíždíme do kopce, před tunýlkem kouknu na tachák, kde se smějí dvě čtyřky udávající aktuální rychlost! A už to začíná houstnout, nervózní elitáci najíždí dopředu, trošku strkanice přes půl vozovky, auta troubí a do toho nastupuje Novák. Jsem docela zavřenej vpravo, ale rozjíždí se „jen“ selektivní tempo. Bliju na chvostu vznikající skupiny, sleduju točícího Kolíkáče a říkám si - musíš, nenech toho ufona s nima odjet, zvedni ten zadek! 53/21, rychlost asi 23km/h, esičko ve vsi, do toho motorka Malina a za ním šněřují silnici zprava doleva poskládaná samá hvězdná jména. Bolí to jako čert, ale našťestí trochu povolují a já se už kolíbu vedle Kolíka a snažím se pronést něco vtipného k odlehčení situace. Dave nově v červeném dresu, ale vždy ve formě, poslouchá náš rozhovor a asi si myslí něco o blbech. Trochu se přestalo jet, tudíž zezadu zase dolítlo pár již urvaných. Škoda, je nás asi 16. Nahoře bočáček, lajna vpravo zase ubere nějaké ty gramy potřebných cukrů na následující HP. Horizont, točíme doprava a letíme do Chocerad. Vodslivy dolů, za vsi se jede pade do mírného protikopce! Plápolám na chvostu a cedník u Chocerad mi dělá vrásky na čele. Most přes Sázavu, drncáme kostky a přímo proti našim zkriveným ksichtům vypíná se monumentální Ondřejov. Necháme tu duši, říká Kolík a já odpovím, že už žádnou nemám. Do toho Zahrada efektně nastupuje, roztáčí Cosmicy a tudíž pár lidí včetně mě vystupuje z již příliš rychle jedoucího expresu. Chvíli se smírui s tím, že mi to ujelo, ale pak ještě pomalu dotáhnou lámajícího Vitase. Zkontroluju jeho 39/14. Červeňák z BMC mi říká jed' a já - nemám na to, Tome. Ale HP je ještě daleko, to by mohlo jít, i raketákům se tolik nechce. Cvaknu dolů, 53/19 a minu Šuvad. Mocně se přiblížím, silnice se sklání dolů a jo, jsem tam, jsem v top 8! Co jméno, to pojem, jen já, kazím jim pojem . Pouze na chvíli, rychlost furt třicet, magnet nemá konce, pouštím před sebe Líbu, taky si dáva, ale já už si nedám, už to nejde. Naposled se zvednu, půl metru, metr, pět, ... ne, je to v pr*, další eso v rukávu už nemám . Nohy pálí, hlava říká stop, škoda, chybělo tak málo! Z Ondřejova do

Hradových Střimelic to letí, v esíčku ještě shlédnu černo-bílo-červeno-oranžové machry a za sebou už rád uzřím Šuvad, který potáhne. Mám vyšito, do Hradce 1x prostřídám, jinak za ním jen visím a v tom zezadu dojede opět Vitas group. Jevanské se jede čtyřicet, bohužel to je nyní nahoru ... Popíráme fyzikální zákony a já sotva lovím hák. Vepředu taktizují, u odbočky na Aldašín je máme na 100metrů, nastupuje se, ale houby platný, začli jet. Špice bolí, motorky z BMC ještě rozjedou tempíčko na Vyžlovku, au au. Svist do Štíhlic, ve škarpe Líba ladí zadní kolo, je pohlcen naší grupou. Stoupák na Žernovku, 53/17, kolíbu se nad řidítky, jsem tu, vydržet! Za Doubkem to zkouší Vitas, pak Běhounek, ale bez šance. Přišimasy, levá ke Škvorci, nervozita stoupá, Líba na čele, já vedle něj Odjet? Ještě ne, držím tempo, ostrá levá, kopec důvěrně známý z Imrvéře. Pozvu Líbu na 9.6., ale prý to není pro něj. 500m, z první figury odvázně 53/17, buď a nebo ... 200metrů, už vidím poblité raketáky v cíli, je to tak blízko, jenže stehna odchází, převod těžkne nad únosnou mez, rychlost jde pod 30km/h, sahám po pravé páce, sednu si a už mě mívá Vitas, Líba, někdo z Lawi, ... ne, ne, nevyšlo to, začal jsem moc brzo. Na pásce vezmu aspoň jednoho zpět, celkově 12tej, nemohu otočit klikou, lýtka na sra*ky. Malina se válí v trávě, na všech je znát, že to bolelo, ale přesně o tom Sázavák je a jen dostal své pověsti. Za ty roky se jezdí furt rychleji, prestižárna, no. Malina zkontroloval budík – průměr 39, to je slušný, prohlásil a nechal svoje konve volně ležet ...

Kolíkáč – Nakouknutí do cyklistického nebe

Tak začnu tradiční výmluvou ... páteční tiskovka před Sázavákem proběhla jako sraz ze základní školy, moc se mi tam ani nechtělo, ale nakonec 2 hodina ranní mě teprve vítala v posteli. Ještě že je start až ve 14h., ty 3 litry plzeňského moku mi dopoledne ještě pěkně šplouchalo v žaludku, že já tam chodil ... V Úvalech klasický nával a kvalita, orange nenechávají nic své pověsti dlužni, vidět zase ty srdcaře na kole s číslem na zádech, to je paráda. Nějak ani nemám starták, dnes si ordinuji žádný výlety na špic, prostě dojet do Sázavy co nejvíce zadarmo a na Dojetřicích nechat vše. A daří se, společně se mnou i Bonzo, chameleon BMC Bobek a samozřejmě na špici operující Malina si to mastíme přes Vyžlovku do údolí. Před Skalici Maliňák dokonce v úniku, kde ten chlap bere síly, je to prostě závodák. Jedeme asi v 25 lidech, před Sázavou jsou v permanenci zadní kapsy a bidony a vzhůru na dojetřické síto. Odjíždí Petr Novák, já stále v kontaktu s vedoucí grupou, dnes prostě musím překročit svůj stín, blíží se cedule Dojetřice a já furt můžu, nohy se točí tak jak by měly, když už si říkám, že si vystoupím, tak se zpomaluje, že by už toho taky měli dost? Vedle mě dýchající Líba, hned vedle Klímič, Vitas, Petr Dix, Zahrada, Jonatán, Honzis, Luděk Kvapil, no ty wogo, kam jsem se to dostal? A za vesnicí přichází ten slastný okamžik, kvůli kterému ta objemová zima stála za to, kroutí se tu od krajnice ke krajnici vláček, který vede náš Malina a za ním jsou naskládání všichni ti střelci a já to uzavírám, chce se mi řvát radostí... Ale ještě to nekončí, v lese se to přeci ještě zvedne, tam to vždy bolí, ale endorfiny pracují, vznáším se v oblacích a tak dnes to jede samo Dojetřice dobity, jedu vedle Maliňáka, no to snad není možný, to je sen! S Honzisem to glosujeme, trochu se zvolnilo, a tak zezadu nás dolítlo pár borců, včetně Milana Sýkory, bráchy od sestry Lenky, který jen nevěřicně kroutí hlavou, kde se to v těch stařících bere. Tak teď jen vydržet, na Ostředku v zatáčce mi prapodivně cukne v zadní straně lýtka, že by křeček? Že by ty Dojetřice nebyly tak úplně zadarmo? No uvidíme, sjezd do Chocerad s rozmyslem a Ondřejov ještě s nimi zkusit, vždyť taková šance se již nemusí nikdy opakovat. Stále vše funguje jak má, prožívám parádní pocity, navíc když k hoře pudingu stále držím tempo okolo, sice skvěle jedoucí Malina se svou mini smečkou nám trochu ujíždí, ale stařící jsou tu, safra, tady jsem si přál vždy jet, Honzisovi chytly saze a má snahu dojet Malinu, Vitas taky trochu odskočil, ale Luděk Kvapil k němu pěkně táhne oba Sýkory. Dnes se netradičně odbočuje na Ondřejově pod kostkami doprava, jsem tam, teď to pospojujeme a do cíle je to vlastně již jen rovina, to už musím dát, ale není mi souzeno, mrcha křeč přichází, no ty krásu, zrovna tady. Začíná vystřelovat do celé nohy, nejsem schopn šlápnout, vycvakávám a vyklepávám. Odjíždí mi to, tak to bylo blízko, chce se mi brečet, chlácholím se, že to je určitě tou páteční tiskovkou... křeč rozehnána,

otáčím se co přijede a nevěřím svým očím, to mi seslalo samo nebe, kousek za mnou je Martin Matula, má menší svalový problém a na kostkách to prý hodně bolí, takže je jel opatrněji, ale teď si již chce hezky zatrénovat, leze na špic, já se zahakuji na druhou pozici, a jako když táhnou auto do servisu se blížíme k cíli. Před Jevany sjet vítěz PRSu Martin Rytych, další mašinka, která pomůže, cílový brdek je tu, nestřídal jsem, tak oba Martiny chci nechat před sebou, ale Ironman nechce, už prý jen vytočí nohy, tohle mi prosím nedělej, je mi trapné být takhle před Tebou... Ale máš recht tady už o pořadí nejde, vždyť to bylo skvělé setkání, skvělá vyjížďka a pro mě malé nakouknutí do cyklistického nebe, dnes mě tam ještě nechtěli, musím pokorně dál, snad se někdy příště zadaří, je to hodně blízko, cítím to!

Strejda – Sazavak s A-pohledu

Na Sazavak jsem jel s jasným cílem – trosku si srazit prehnane sebevědomí po Basti :). Dohadovala se spoluprace, různé zajemci se mi hlasili do skupiny. Beru to jako vždy s rezervou. Po te, co to musela odpiskat Ivca, vycházím z toho, že najisto mohu pocítat jen s Lenkou. O ni totiž dobře vím, že co slíbila, to platí. Zčneme ve dvou a ono to nějak dopadne. Od začátku se jede tradiční spurt, snažím se co nejdýl udržet v kontaktu, pokud se neotočím, a nezjistím, že Lenka nikde. Tak takhle ne. Ono to stejne prilis nejde, ještě chvílku takové snahy a muzu i zabalit. Vystupiji, snažím se to rozdychat, čekám na Lenku a pozoruji, jak od balíku odpadávají další koralky. Je tam Iceman, Misutka starsi a Krojc. A taky evidentne čekaji, než se to sjede. Po pár minutách jsme pohromadě, a skupina to je velmi slušná. Iceman jede hluboko pod své možnosti a taha jako o život. Lenka se strídání nikdy nevyhyba, a pokud má aspoň trosku sil, tak na špic vyjede. Misutka Starsi chrli energii a nadšením, že se poprvé v životě veze ve skupině. Hodně se snaží a dělá naprosto typické začátečnické chyby. Vždy, když vyjede na celo, tak razantně přida. A to přida tolik, že aspoň já nejsem schopný to zrychlení akceptovat, ujíždí nám, otáčí se, zpomaluje a všechno se opakuje. Ale po několika napomenutích (nezrychluj, když strídáš!!!) se umravní a už od Jevan nám to sedne a spolupracujeme jako hodinky. Krojc zřejmě má strach, nebo se mu zdá, že jede z posledního a tak je porad na chvostu, jen se schovává. Což na první hromadný závod je asi dobře, kouka, učí se a nepřekazí. Jen se občas zeptá, kolik zbyva do konce. Ale klid, ještě jsme ani nezacali, kopce máme teprve před sebou :). První poradný kopeček za Sazavou. Trosku se roztristíme, ale na vrcholku se počká a ritíme se dolů. Respektive já, protože vím, že sjezdár jsem hodně slabý, snažím se poodjet a udělat si naskok. V Choceradách zjistujeme, že nemáme Icemana. Což je zvláštní... Je to starý matodor, a když vystoupí ve sjezdu – tak k tomu musí mít padný důvod. Po Krojcovi vzkazuje, že mu začala bolet záda, a tak s námi dál nejede. Škoda... Ondřejov vyjíždíme víceméně v klidu, on je to přece poslední kopeček, jen pak překonat ten magnetak ke Struharovu a pak už si jen užít sjezdu až do cíle. Ale ouha.... sípka nás posílá na Strimelice a zpátky do Jevanského údolí. Přej vyhluka. Tak nic se nic se nedá dělat, nějak to vydržíme. Od Hradce už taháme jen my s Misutkou Starsim. Jede jako zvíře. To mu i osobně sdělují. Kde ten chlap bere energii, to nechápu. Zase při strídání trosku nastupuje, ale už jen trosku. Takže já to dokážu akceptovat. Ale Lenka už ne. A porad se snažím udržet skupinu pohromadě, brzdím Misutku, čekám na Lenku. Ze Stihlic do Zernovky přichází snad nejkrizovější úsek celého závodu. Proti větru a mírně do kopce. Ale když už jsme to prezili, a do cíle už zbyl jen sjezd, nechávám věcem volný průběh. To už Lenka dojede bez potíží, přestavám Misutku brzdit a roztáčíme to co to dá. Ale to je fakt zvíře!!! S tímhle chlapem bych jednou chtěl zajet časovku dvojic. Nic ale není zadarmo, v cílovém brdku chytám takové kreče, že málem musím slet z kola. Krojc zase má ušetřeno na rovinkách, a jede do toho kopečku, jako by nic. Pak ale zpomaluje a pouští mne před sebe. Nu krásný zážitek. V tehle skupině bych to chtěl za rok zase zazít :). Lenka je tu za chvíli a působí hodně vycerpane. Nu, příznám se, že jsem taky polomrtvý. To nic, první závod nám dopadl na jedničku. Tesím se na Mamutu. Nu a Misutku Starsiho bych rád viděl v oranžovém. Mam už pro něj i přezdívkou: ZVIRE!!!!

KOL-JA

Myšák – Když nohy netáhnou

Jak jsem předpokládal ráno mám po včerejším Sázaráku nohy ztuhlý a bolavý.No to bude zase ostuda.Chvíli se rozmýšlím zda vůbec do Jabkenic jet.Je to 26 km a to je opravdu dlouhý,ale přeci něco ve mně zvítězilo a můj vnitřní krutovládce velí jdeme na to.Když už nic,tak to bude alespoň trénink na koze. Vyrážím brzy,abych startoval mezi prvními,protože musím být brzy zpátky doma a tak jsem v Jabkenicích už před devátou a vyšlo to a startuji už v 10:20.Nohy stále stávkují,ale pořád doufám,že je rozjedu.Po chvílce potkávám Gejzu a Honzise, chvíli kecáme a před desátou doráží po ose Orlík a Kapr.Včera Kapr vyhrál časovku Šandovku a dnes má zvíře ty samé ambice.Jediné co můžu je hluboce smeknout. Pomalu se obleču a jdu se rozjet.Nohy hotový a tak s pocitem marnosti se stavím na start.Vyrážím z rozvahou a čekám co na to nohy.Rovinky docela jdou,ale jak se to byť malinko zvedne tak je konečná.Nohy nejsou schopny vůbec jet do síly a tak jen točím lehčí převod.Tak v Ledcích,zhruba v půlce časovky průměr sice lehce nad 40km/h,ale tepovka stále proklatě nízko.Pak už to bylo trápení.Nohy tuhly už i na rovinách a nepomáhala ani taktika lehčích převodů.Sice začínám sjíždět nějaké kousky startující i podle čísla čtyři,pět minut přede mnou,ale rychlost stále klesá.Do cíle dojždím v čase pod 40 minut,což jsem chtěl.Průměr tak tak přelezla 39km/h,ale ta tepovka hovoří za vše.Maximum 163 a průměr 158.Jako trénink dobrý.Každopádně se před časovkou příště nesmím takhle zničit.Závodit oba dny na to asi ještě nemám.Nevím jak dopadli kluci,protože hned nakládám kolo do auta a hurá do Prahy.V pohodě stíhám slavnostní oběd i oslavu dceřiných narozenin.

BLSECKÉ OKRUHY

Dreamer – SUAC-JAL - Jak jsem objevil Antipadac retezů

Po jarní „dovolené“ na Kanarech me rada lidi pasovala na cerneho kone sezony, coz je sice hezke, ale i trochu svazujici. Kvuli casovym nebo povetnostnim podminkam mi vysel prvni hromadny zavod sezony az na tento vikend do spolecneho závodu SUAC-JAL. Jet prvni zavod na zacatku kvetna znamena, ze vase konkurence ma odjeto v prumeru o 2-3 závody vice, vctne par casovek. Ja jsem jel pouze casovku v Basti v pulce dubna, potom 2x Kolodeje a jeden velmi vyzivny trenink s Malinou. Takze prechod k intenzitam tu je, ale samozrejme k top forme na zacatku kvetna je jeste daleko. Od prvniho závodu tedy nemam zadne cile, chci se v klidu rozjet, nasat zavodni atmosferu, zjistit jestli me to furt jeste bavi, osvezit si pohyb v baliku a vsechny tyhle veci, ktere hraji v závode velkou roli krome samotne fyzicky. V patek a sobotu jeste na Sumave sklizim 30 metraku uhli, v sobotu rano davam na rozjeti 80km v kopcich, ale s klidnejsim tempem, jen obcas pridavam kdyz to vypada ze zmoknu. Na startu v nedeli potkavam stare znamo ze SUACU, ale je tu i nase elita Malina s Lenou, nechybi elita UAC s Novakem, Zahradkou a spol. Ale kdyz jim staci Malina, kteremu jsem stacil v Kolodejich, tak no stress si rikam ☐ Spis mam cely vikend obavy o pocasi, protoze v sobotu jsem sice nezmokl, ale v nedeli ma opet prset no uvidime, rikam si ze kdyztak slezu, preci jen se jede 6x 13km okruh. Pred startem jedu testovaci kolecko s Lenou, davame i ten technicky sjezd, urcite fajn si ho projet pred závodem, kdyz jsem v tech sjezdech porad opatrný. A je tu start, jedeme! Prvni unik vyvolava Malina, ale zahy je sjet. Na 4km je kopec okruhu, ktery ma sice tak 1,5km ale v posledni pasazi az k 15%. Jedu sice srot, ale tolik me to neboli, takže sice jsem na konci skupinky ale jsem tam. Ve sjezdu me bohuzel dava par lidi, pod kopcem me dojizdi i Lena, clovek musi jet naplno aby se dotahl do baliku ale povedlo se. Zbytek prvniho okruhu je uz v pohode, pouze ten sjezd do Bilska kde se atakuje 70kmh je na muj vkus az moc rychle, nemam tyhle vysoky rychlosti jeste zazity takže se zasivam zas na konci baliku s 10m dirou s vedomim ze nesmim provahat a nechat si nekde balik ujet.

V druhem nebo podle Leni ve tretim okruhu se blizime opet k vrcharske premii, kde mi v miste kde vsichni shazuji z velke placky na malou pada retez z male placky, no to je teda smula! Musim zastavit, copak o to retez nahodim do 10vt, skacu na kolo, balik je tak 50-70m to vypada ze to dam „nejak“ jenze v tom stresu mi nejde zacvaknout jeden pedal, takže asi jeste 2x musim dat nohu na zem nez se to povede, no ve finale je to ztrata 25-30vt odhadem a balik prede mnou tak 150 metru minimalne. Jedu srot, z kopce srot, ale protoze ten sjezd je fakt technickej a problem aby mi to neujelo jsem mel i kdyz jsem byl v baliku, tak jsem vedel ze se mi to asi nepovede. Presto jedu srot, sjizdim 3 kluky co na kopci odpadli, jdu pres ne, jeden me hakuje a jedeme ve 2 cely okruh naplno, protoze balik je jeste teoreticky sjetelny. Pred dalsim kopce jsme na dostrel tak 100m ale pak prijde kopec a to je konecna, nahore zase dira 200-300m a tak to vzdavam. Cekame na ty dalsi dva a jedeme ve 4. Spis se zasivam, protoze si potrebuju oddechnout. Pak nas sjizdi jeste dalsi 2 borci, 1 dojizdime a tak posledni dva okruhy jedeme v 7 lidech. To uz me zase docela bavi, na potrenovani zavodeni ve skupine je to docela dobry pocet lidi. V poslednim okruhu nastoupi jeden v tom poslednim brdu pred cilem, jeste s jednim se hahneme a trhame nasi grupu. Do finise najizdim jako prvni ale tim jak opatrne shazuju na malou tak ztracim rychlost a ve spurtu jsem treti a skoro me jeste dojeli ti zezadu Prvni zavod jsem si uzil, díky nemu jsem objevil ze existuje neco jako antipadac na retez který si po teto zkušenosti zrejme poridim!

Léňa – ŠUAC je super!

Když nám zrušili ŠOK, nastala mi v mém kalendáři závodní díra. V okolí se nic nejelo nezbyvalo tedy nic jiného než zkusit kolegu Googla jestli mi něco nenajde. Kolega všeználek nezklamal a vyhrabal akci amatérské lig JAL a ŠUAC nějaký závod Bílské okruhy. Sympatické na tomto závodě bylo především převýšení 1460m na 76km, dále jsem si byl vědom toho, že náš raketák Dreamer na ŠUAC bere bednu za bednou, dokonce i Kubajz také také jednou vystoupil, prostě kategorie příchozích skýtala velké naděje. Vybráno jsem měl teď už mi jen zbývalo sehnat nějakého parťáka. Vlastně ihned se na mou webovou výzvu přihlásil Malina a s Dreamrem jsem tak nějak počítal. Jo, to je luxusní společnost, začal jsem se těšit. Jak jsem již naznačil jel jsem do Bílska pro dobré umístění od Maliny jsem nečekal nic jiného než výhru a od Dreamra, že bude stát na stupních společně s Malinou, že vše bude jinak mě ani nenapadlo.... Na prezentaci s Malinou přijíždíme s hodinovou rezervou, ale bez peněz. Malina spoléhal, že peníze mám já a já zase, že Malina. Jo, v tomto kraji na bankomat jen tak nenarazíte. Když obejdu pár místních zjistím, že nejbližší je z Bílska 15km. Nasedli tedy zpět do auta a jen díky jízdě alá Sebastien Loeb jsme do dvaceti minut zpět. Už se jen rozjet a zkontrolovat co je tady lidí, nikoho neznáme tak jen soudíme dle prvních dojmů, být tady Kolíkáč tak soupeřů nad 40let tady má dost, mě spíše přepadá skepse, že to bude spíše na samotku, buďto vidím turisty nebo raketáky, ale nic co je má krevní skupina. Co je pozitivní nevidím nikoho kdo by mohl Malinu aspoň potrápít. Malina zahlédl maratonce Mariana Hajzlera čímž se ujistil, že výletovat dnes nebude. Na rozjetí vyrážím jen s Dreamrem, protože Malina měl takového startáka, že nevydržel čekat až se náš místní raketák oblékne. Vyjíždíme jen čtyřkilometrový kopec, který je hned od startu a sjíždíme následný technický sjezd se třemi devadesáti stupňovými zatáčkami a hned zpět do Bílska. Ve sjezdu do Bílska nás v protisměru zdraví nějaké povědomé kvarteto, nevěřím vlastním očím, ale je to tak, jsou tady Lawířáci! Jo, Malino budeš se zase solnit. Zase na druhou stránku je dobré, že tady někoho znám. Už dost keců jdeme na závod. Na dobré umístění jsem už zapoměl, teď jsem si chtěl jen užít. Odstartovalo se na poměry Lawi mírně, sice jsme do kopce jeli přes 30km/h, ale v balíku to šlo na pohodu. O první vzruch se nemohl postarat nikdo jiný než Forest, který vyrazil podél balíku a proti větru na první zahříváčku, hned jsme se natáhli, ale bylo to je takové zažehnutí. Profil kopce není moc krutý, jedu 50x19 a nebolí to. Zlom nastává až po třech kilometrech za Měkyncem, kde najíždíme na úzkou typicky šumavskou silničku, která vede loukou na horizont, který je vzdálený kilometr, sklon silničky má zezáčátku něco přes 12%, prostřední pasáž je skoro rovná a zbylých 400m má přes 16%,

rychle se mi vybavují Grapy z Mamuta. Hned odspoda se jede stále kolem 25km/h, pak se to zlomí a zbytek hlavně těch 400m jedu 15km/h, na vrcholu v každém kole je vrchařská prémie, takže má kašpářčí rychlost znamená, že se propadám na chvost asi dvacetičlenné skupiny, následný sjezd začíná prudkou zatáčkou, kde mám co dělat abych se do ní vešel, pak je sklon takový, že i bez šlapání se dostávám k 60km/h a jen díky dvou dalším ostrým zatáčkám, musím do pedálů dost přišlápnout, protože z každého výjezdu ze zatáčky se spurtuje. Přes Záluží vede brdek, který se dá vyspurtovat s převodem ze sjezdu, ale musím být schovaný, protože dost fouká proti, mít lepší techniku projíždění zatáčky se šterkem tak mě to ani nebolí, jenže radši si v zatáčce přibrzdím což znamená roztáčet těžký převod z minimální rychlosti a to bolí. Už nás čekají jen vlnky, dva brdky, kde jen jeden je na malou, super sjezd, kde jedeme 70km/h a jsme zase v Bílsku. Do druhého okruhu se najíždí už ostřeji, pár lidí si nastupuje, ale nic to neznamená, kroutím hlavou jen na Malinou, který ikdyž před závodem říkal jak nebude bláznit tak samozřejmě také nastupuje a větrá se, ach jo je o závodník. Tentokrát mě Grapská část kopce bolí sesakra, jde přeže mě spoustu lidí včetně hezky jedoucího Dreamra na horizontu mám deset metrů díru, kterou si sjíždím a ž po třech kilometrech ve výjezdu ze Záluží. A jak jsem takový rozjetý, nechci moc zpomalovat a hrnu se k Malinovi aby věděl, že tady není sám. Prohodíme pár slov a pokračuju dál na špici, kde se točí Víťa Mužík, někdo od Webrů a nějaký dlouhán ze ŠUACU, jedu za nimi až do Radějovic, kde začíná předposlední brdek okruhu a mě nenapadá nic lepšího než, tam nechat velkou a díky tomu se vyvětrat pár destítek metrů před balíkem, bohužel jsem nikoho nevytáhnul, při zpětném pohledu vidím Tremlíka se Zahradou jak se usmívají a jen točí konvemi. Ted vím, že se neusmívali, ale jeli takovou hranu, že byli v křeči a nemohli mě prostě sjet Nechci je moc dlouho trápit, tak svěšuju a nechávám se balíkem pohltnit. V třetím okruhu vím, že grapský konec kopce bude pro mě v této grupě konečná, tak se jdu rozloučit s Malinou a Dreamrem, bohužel se k nim nejsem schopen dostat. V nájezdu na úzkou silničku začínám očekávat nějaké potíže, které nějak nepřicházejí, točím lehký převod dost vysokou frekvencí a ono to jde! Malina a čelo na dostřel a ještě mám rezervu, můžu se v klidu podívat tunovému býkovy, který podél trati pozoruje šilence na kolech do očí, kde vidím jen nezáměr a nudu, jo chlapče kdybys trénoval a furt nežral tu trávu mohl jsi tady být s námi. S blížící premií mi skupinka trochu poodjíždí, v mém okolí registruju dlouhána od Webrů, někoho z Příbrami a hlavně postrádám Dreamra! Když se otočím za námi už nikoho nevidím, a sakra. Zvedám se ze sedla a vracím se na chvost dvacetičlenného hada, jo jsem tady, další okruh zadarmo! Jenže, přichází to co se stává, když je člověk vzadu, ve sjezdu se tak sto metrů přede mnou dělá díra, před sebou mám jen lidi, co si v kopci hrábli a nejsou schopni cokoli sjíždět, než je všechny dám díra na hlavní balík je přes 50m, Zálužím jen proletíme ve stíhačce mě střídá borec z South Bohemic Cycling a Žigi od Webrů, fouká proti a ať děláme co děláme díra je stále stejná, v Radějovickém brdku (rozuměj čyřistametrová 12% stojka) už jsem tak kyselej, že na sjetí nemám a kolegové také ne, sakra zase mi to ujelo ve sjezdu! Zůstali jsme tady ve třech, za námi nikdo (kde je Dreamer...), než dojedeme do Bílska je z nás kvinteto. Žigi jen nadhazuje, jak pojedeme, jestli si to uděláme hezký nebo peklíčko, jednohlasně se domlouváme, že hezký si to děláme pořád, takže peklíčko. Pěkně se točíme, není tady žádný magor, prostě jedeme tempo, které bolí, ale dá se jet dlouhodoběji. Ve čtvrtých grapech ztrácíme korálek z Příbrami a zůstáváme jen ve čtyřech. Co je smutné je, že skoro na každém horizontu vidíme balík tak dvě minuty ne víc před námi. Do pátého okruhu najíždíme trochu s obavami, protože se spustil déšť. Nezapomenu ještě klukům vyčinit, že nemají zástěrky, ale jinak pohoda, protože ještě než dojedeme na vrchol tak už neprší. Přehánka to byla našťestí krátká, ale i tak nám zahrnala našeho býka a jeho krávy někam do úkrytu, jo bylo smutno, do toho na metě 400m do prémie vidíme na vrcholu první skupinu jak moc nejede, sakra je to škoda, že tam nejsem.... Tak 80% špic tahají kluci z Bohemie o zbytek se tak nějak rovným dílem dělíme se Žigim, jede se naprosto úžasně až je mi líto, že jedeme do posledního okruhu. Sjíždíme už jen odpadlíky z druhého balíku, menší rozruch způsobil zaseknutý řetěz jednoho z borců Bohemie, který musel zastavit tak jsme na něj samozřejmě počkali, pak nám naše čekání vrátil špici, která mě málem stála život v této grupě. Na náš

poslední tzn. šestý výšlap na grapy se přišel podívat už jen býk, krávy nechal asi v úkrytu, je krásné, že se s námi přišel rozloučit a aby nás viděl ještě čerstvě čekal nás hned na začátku této kilometrové stěny. Nikomu z naší skupiny se moc nechce spurtovat o třicáté či jaké místo tak si před cílem už jen děkujeme za super svezení a jen setrvačností dojíždíme do té cílové 300m dlouhé stěny. Závod jsem si díky super skupince užil na výbornou, ani chvíli jsem se neflákal, kdybych byl ve třetím okruhu vepředu nejspíš bych dojel v hlavní skupince, ale na kdyby se nehraje, za celý závod jsme potkali jedno auto, jelo se krásném asfaltu, okruh byl úplně bez rovin, prostě jen up and down, počasí vyšlo náramně, že nevyšly předstartovní ambice vůbec navadilo, krásné, krásné. Pozávodní posezení s kluky z Lawi bylo také příjemné, jediné co moc nevyšlo bylo, že klobása, kterou jsem si po závodě dal mi celou cestu pěkně otrávil, jo jak jsem záviděl klukům z Lawi, že si místo klobásy zajeli do McDonalda.

Malina – Dejavu o prémie

Na tomto místě bych chtěl ve stručnosti vyvrátit pár polopravd, které napsal k tomuto závodu Léňa. Takhle to vypadalo u mě. Závod to byl velmi koncentrovaný a na 76km, 1400 m nastoupáno, bylo docela dost. Ikdyž tak úplně o kopcích to nebylo. Po debatě s Forestem jsme to přirovnali k Bělči, kde je sice kopec ale nerozhoduje se tam. Spíše se tam ztrácí energie, která pak rozhoduje v závěru. Author Lawi si začíná se závodů dělat solidní monopol, byť proti tomu nemám jediné slovo a nebýt jich, tak to včera byla celkem nuda. Takto bylo v každém kopci s VP o zábavu postaráno. Jak pes za ocasem jsem se v každém kopci snažil přejet Zahradníka a Dana Tremla. Každé kolo se opakovalo dejavu - jedeme na metu cca 100 až 200 m před VP, kde se začneme pošťuchovat. Ostatní jsou většinou pár metrů za námi, posledních 50 m vysílá Dan dopředu svého ohaře Zahradu, který tu závěrečnou stojkou většinou mydlil na velkou, 10 m před čarou Dan na druhém místě suše řekne: "Dobrý!" a souboj končí. Při dělení bodů 5-3-1, odjetí ve čtvrtém kole Foresta s Hajzlerem a mých čtyř 3. míst nemusím vysvětlovat za jakého vole jsem tam na louce mezi krávama byl! Na VP ve třetím kole měním plány a беру za to někde okolo 200 - 300 m, vypadá to nadějně, tempo je vysoké a nikoho za sebou neslyším, dávám si jak hovado a okolo 20 m před čarou periferně na velkou placku Zahradník a na zádech má Dana. Nechápu co tyhle dva vydrží! Tyhle souboje tělo na tělo žeru nejmíc, ale dnes je to velká škola. Psychicky mě to sráží do kolen a v podstatě okamžitě za sjezdem mám krizi, nohy by jeli, ale hlavu bych si nejradyji urízl. Začínám více lézt dozadu a smírůji se dnes s osudem promrhaného talentu. Chvíli na to za průjezdem Bílskem, kde se dělám trochu fóra nastupuje Forest a rychle mizí z kontaktu balíku. Nikdo nejede, proto již pod VP jedu dlouhou špic a snažím se o tempo až nahoru. Je to natáhlé. Opět si dávám. Na vrcholu je vidět, že moje tempo je celkem umíráček a přes VP mě přelezá dost lidí. Po sjezdu se zvedá Hajzler a Petra vepředu dojíždí. Ve 4. a 5. kole klídek, Lawi si chrochtá blahem, na špici se smějí a vypadají velmi spokojeně. Poslední kolo začíná asi nejmíce tahat kluk z Alltraining, který s Lawi nemá nic společného. Na VP opět nastupuji a zkouším to natáhnout přes sjezd. Opět to vypadá nadějně (pokolikáté už!), ale Dan s Petrem se jen vezou a jsou rádi, že jim nějaký bulhar tahá. Do cíle jede Vít'a Mužík asi 10 km špic, není to žádný brutus ale po těch kopcích se mu tam nikdo extra neplete a každý si spíše hlídá svoji pozici. Jede se o třetí místo, hned na začátku krátkého kopce do cíle nastupuje dvojice s Lawi, Vítek je po špici mimo, předemnou ještě kluk z Madety, který založil hodně dobře a všechny nás přešpurtí, jsem 2 m za Zahradou, před ním 2 m Dan. Nohy ještě nejsou úplně marnou a velká se točí dobře. Je to docela dlouhý, Zahrada se drží jak vosa bonbónu a vůbec nepolovuje (ten kluk mě přivede do blázince) ale trochu vadne Dan, hází kolo na čaru, jsme tam prakticky stejně. Pořadí neřeším, nechávám to na libovůli rozhodčích. Mám chuť si zase lehnout do škarpy, jak mám vymleto. To byl zas den, teď jen věřit, že nám dnešek něco dal, koupit 27 kazetu a věřit, že Grapy přežiju.

SEDLEC-PRČICE

Dreamer – Jarní opalovačka v Moninci

Na utery vysel statni svatek a tak se netradicne na zacatku tydne jede tehle race, diky cemuz ho jedu i ja, protoze jsem letos zatim skoro zadny race nejel a pokud chci jezdit SUAC a maratony aspon trosku slusne, tak chte nechte musi clovek zavodit ze ano? :) Takze vyrazim v utery rano s Malinou, po hodce jizdy jsme v Moninci, kde musim pochvalit cely lyzarsky areal, jak je pekny a moderni a to jsem si vzdycy myslel ze to je nejaka traparna lyzarsky areal ve strednich Cechach, inu neni nad to kdyz si clovek udela nazor na vlastni oci. V poklidu se rozjizdime, Malina mi dava par cennych rad k trati. 10:30 start, sice jen 41 lidi ale podstatna cast amaterske spicky vc. J. Svobody, který ujel hned na vrcholu prvnio kopce okruhu takze to vlastne byly dva zavody. V prvni okruhu se kopec jede v zacatku na pohodu, chci se trochu protahnout tak jdu dopredu kde dva jedinci zkousi odskocit. Samozrejme jsme zahy sjeti, ale tohle se mi libi se jit takhle vyvetrat, nez krecovite porad drzet ruku na brzdach v baliku :) Prvni kopec tedy v baliku, pak nasleduje rovinka a pak sjezd kde je velka rozkopana dira, kterou беру uprostred a jen se modlim abych nemel defekt. Jelikoz jsem tu nikdy nejel tak se zasivam na konec baliku ve sjezdu, sice mam neustale diru tak 10m na posledniho cloveka v baliku a klidne 150-200m na prvniho, ale nastesti se vse vzdy sjede, protoze se silnici vzdy nakratko srovna nebo zvedne. Ten sjezd je kazdopadne dost rozbity. Pak nasleduje otocka, dve neprijemne serpenty, dalsi sjezd, ostrá leva kde jsem v prvni kole mel co delat abych to vybral a hned brdek nahoru kde se nastupuje. Zbytek prvniho okruhu uz v pohode. Druhy okruh ze ctyr a uz se jede ostreji diky Malinovi. Drzim ale solidni tempo a jsem tam nahore. Za nami mensi dira kde je i Honzis ale protoze nejedeme, tak nas jeste sjedou. Zbytek druheho okruhu je stejny na jeho konci ve sjezdu snim celou tycku, protoze jsme v pulce závodu a mel bych neco snist :) Kdyz se chci napit tak uz jsme v nastupu do kopce ve tretim kole a zacne se ject srot, takze se vubec nestiham napit. Ono to vypadalo tak nejak nevinne, par lidi zacalo nastupovat, nebylo mi jasne jestli je to mineno vazne nebo ne a nez mi to doslo mel jsem diru 50m. Par lidi vedle me jako Gonda si nastoupilo a jeste si celo dockvakli, ja tam tka plapolal uprostred mezi dvema skupinkama az jsem definitivne dospel k tomu, ze tohle dneska jeste nedaaaam :) Takze jsem zvolnil nechal se dojet druhou skupinkou kde byl Honzis, Suvada, Behounek a dalsi. Nahore jsme jeste celo videli ale bohuzel uz nesjeli i kdyz ja to chvili chtel zkusit ale zahy jsem poznal ze je to marny :) TAKze pak v 7 lidech sjezd, do brdku jsme i docela jeli, ale po rovine nebo z kopce ani ne, stihl jsem s Honzisem i pokecat, ja se citil v pohode klidne bych snesl vyssi tempo, no skoda ze se nejelo vic :) Posledni okruh podobny, kopec na Susetice jsme uz jeli o dost pomaleji opet bych ho zvladl rychleji ale nemelo cenu tam sam neco vymyslet. Posledni okruh je dojety a mirime do cile. V tom mirnem kopecku cca 2km pred cilem jsme zas zvolnili kazdy setril na spurt. Mel jsem chut tam nastoupit, protoze mi spsi vyhovuje konstantni tempo nez kratky spurt ale nakonec jsem to nechal byt, sezona je v zacatku :) Spurt jsem se nikam netlacil, jel jsem ho na malou, mozna az moc nalekho takze mi skoro vsichni ze skupiny poodjeli. uplne na konci jsem zaradil tezi prevod a jeste asi 2-3 lidi dal, takze spokojenost. Moc krasny zavod, trasa pekna, skoda rozbitych sjezdu, pocasi vyslo, prste takovehle zavody se mi libi! P.S. A priste se zase doufam pojede az nahoru nad lanovku to bych chtel dat

Honzis – Tuhý Prčice

Včera 150, pořád mrtvej z krušnomana, ale co, ranní mlha se rozpustí a únava se třeba taky rozpustí, že jo Parkoviště se začíná nebezpečně plnit a dle hesla není kde závodit, tak přijedeme i "hnoják" doráží kuci z Lawi, Webera, Veloservis, Kolokráč ... Rozjetí - z kopce na start + část úvodního stoupání s Mírou, ale dle hesla každej watt se bude hodit. Na náměstí je tak 40persón, mezi nimi já + Dreamer s chlupatýma nohama, jeden cyklokrosovej speciál and the special guest Jit'a Šimáková Trošku se diví, ale prostě je mladá a asi má závodit s elitákama Úvod je rozumný, po větru, Dreamer

jde do propagačního úniku pro sponzory, já si přečtu sponzory na dresech ostatních, na mém dresu z Lidlu si nikdo nic nepřečte. Asi na 3km se to začíná drobet přelejvat, různý nástupy, ve vsi se už jede a odjíždí Svobodák. Na horizontu se silnice ještě vlní, není to zadarmo ani v háku. Ve sjezdu chybí kus asfaltu, tudíž docela překerečka v balíku. Mám co dělat to nějak odviset ve 3. čtvrtině pelotonu. Brdky na cestě do Prčic jsou proti větru, snažím se zašít, páč nohy nehýří žádnými wattovými špičkami a 53/14 ze sedla do kopce nemohu moc dlouho praktikovat. Přežil jsem první rundu, v kopci napřed pokec s Hisportákem Ondrou, pak najedu dopředu a trošku potáhnu, aby se neřeklo, že jsem nebyl vidět. 53/21 bolí, vedle mě mrská nohama Dudek a vedle něj si i anorektičky připadají tlusté. Oops, mám co dělat uvíset to závěrečné esíčko v lese. Na cestě do cíle druhé rundy už cítím, že můj čas pobytu se naplňuje. Je tu furt hodně lidí, což je šance s někým odpaďnout, ale taky známka toho, že celkem dost lidí jezdí slušně. Malina teda říká, že je to dneska nějaký tuhý, ale pro nás, co jsme tuhý dlouhodobě to je svižné až dost. Na 52km se začíná naplňovat můj osud. Vepředu to rozjíždí, Maliňák asi řve blahem já jen tiše trpím a sleduji vzdalující se express. Dreamer se kouše, skoro tam je, ale nakonec solidárně počká na nás lůzry. Prej 193tepů a nahoře ještě chce sjíždět těch cca 10 elite. No nesjedeme je, fakt ne. Je tu kupodivu i Michal Koubík, pak Červajs, kterého jsem neviděl nejmíň rok, Běhounek, Míra Živný co vykouk prvně po 53km ... Náš počet se ustálí asi na 8. Michal Koubík to ve sjezdu pustí a už ho nevidíme, d'ábel. My pokračuje v tempu chvíli tak a pak zas onak. Mám slušně vyprášino, gel snad zabral, naleju do sebe ionťák s příměsí cukr - moučka a snažím se ještě překecat lýtka, aby táhla. Uf, třetí runda, už bych jel do cíle ... ale né, to by bylo málo, takže ještě 53/21, dát tam speed 19km/h a poslechnout si, že mám zpomalit, Maršíkovi z Kolokrámu se to prej zdá hodně a když jezdím na rovinách h*, tak nemám jezdit do kopce tak rychle. No jen bych podotkl, že naše rychlost byla asi tak o 5km/h nižší než v úvodních kolech, kdy to všichni odviseli. Ale nemáme powertapy, abychom zjistili, že jsme úplně v kosočtverci. Nechám kopec kopcem, Maršíkovi shlédnu kliky Dura-Ace, kde řetěz sedí furt na velké pile ... Nahoře to docela bojí, Míra Živný tam občas není, ale vždy si dokáže přišlápnout, když to je potřeba. Normálně i tahá ve sjezdu, prej abychom nepadli z kol, jak jedeme pomalu. Protivětr do Prčic se zajídá, brdky se zvedají do himalájských výšin a obsah cukrů ve svalech nestačí doplnit nízký obsah cukru moučka v bidonu \ Běhounek je lapen, pár km si to prášil, takže snad nebude moc čerstvej do špurta. Do cíle chybí 3km, je to nekonečné. Červajs se vyskytuje vpředu, ale 1,5km to už táhnu já. Až do pětistovky, kdy zkušeně vystřelí Míra Živný, Šuvada, Běhounek a další špurtěři. Ostrá pravá, Běhounek mě zavřel, 53/23, rychlost 15km/h, nohy dostávají sodovku. Už to skoro balím, ale shodím na 19ku, trošku si vorazím, páč cíl je ještě daleko. Dres Kooperativa letí, za ním už nevím kdo, pak Šuvada s Běhounkem, ale evidentně tuhnou, tak tam cvaknu 17ku, vypnu mozek a 20m před čarou je znectím. Nohy cukaj, mám slušně vyprášino. Vedle už postávají raketáři a probírají své zážitky z čela. To my s Dreamerem můžeme jen probrat zážitky z groupe lů-sers. Těstoviny naházím do žaludky, lattéčka je taky nějak málo, zato slunička dost a dle bílých map kraťasů Dreamera již nastalo známé období soli. No když jdu na záchod a nad očima mám ještě jedno bílé obočí, tak jsem rozhodně nezůstal pozadu.

Kolíkáč – Trenéře, děkuji!

Popijím pivko, venku cvrlikají ptáci, v palici si furt motám do kola ten dnešní velkofilm a pokouším se ho převtělít do těchto pár řádků. Po delší době zase hromadák, kde se postavím s Kaprem na start, hned po startu dlouhý kopec, naštěstí se jede v poklidu, na rozehrátí. Jsem tam, Kapr neúnavně tahá špice, BMC dresy a kola všude okolo nás a do toho ještě Klímíč, který jen hlásí, kdy to rozporcujeme. Následný sjezd s jedním šterkovým brodem je opravdovou lahůdkou, ráfky jen zvoní, jednomu borci vypadnou naráz dva litrové bidony, jen tak tak se vyhnu, a jen si v duchu pro sebe prohodím, tak ten už zlobit nebude. Ale to jsem neměl dělat, po chvíli na dalším výtluku, který skáču, mě vyskakuje i můj bidon. To snad není možný, přes 80km přede mnou, na jeden to nemůžu dát. Hlásím to Kaprovi, který mi hned obětavě dává napít a zjišťuje v balíku, kdo by mohl pomoci, hned se ochotně nabízí.

Jirka Sekera, díky kluci! Já ale jen říkám, že po dalším "Sušetičáku" tu stejně nebudu, tak je to jedno. A jdeme to rozporcovat, přesně jak plánoval Klímič, nástup stíhá nástup, stále se snažím držet co nejvíce vepředu a světe div se, nahoře, když se s Kaprem otočíme, jsme jen v 10 kouscích! Tak to je sen, injekce endorfinů mi projela tělem, teď jen ve sjezdu neudělat fatální chybu a povezu se dál. Co povezu, s Kaprem lezeme i na špic a určujeme tempo čela . No u mě to trvá jen chvíli, hlava velí, neblbni, ještě do cíle daleko. Cucnout gelu, pocukat Kaprův zázračný bombón a drtíme to dál. Robert Kleiner proráží svoje zadní kolo na tom hnusném překopu, magnety se letí na velkou, vepředu operuje stále skvěle jedoucí Kapr, já v těch sjezdech ještě na tom musím zapracovat, pěkně se natlačit dopředu, ale ani s Vitasem na ocase to není žádná nuda . Další "Sušetičák", Klímič znovu začíná zlobit, Vitas si též nastupuje, ale jen pro plný bidon od manželky, no ale nahoře jsme zase všichni pospolu, zažívám skvělé pocity, není to žádné utrápené, stále mám na to zrychlit, když je potřeba. Kapr povzbuzuje, solidárně mě dává jeden svůj bidon, je na něm vidět, že si to užívá a že funguje to zimní pouto . Za Dražkou Klímič něco šeptá Kaprovi do ouška, ten si utahuje tretry, ajajaj něco se asi bude dít . A taky že jo, v jednom z magnetů Klímič nastupuje a za ním se jako stín mihne Kapr a po nich vystřelí Vitas. Přichází ostrá pravá, trio má asi 20 metrů náskok, ale BMC nejede, má tam svého člověka, a já vlastně taky nemusím, vždyť tam máme Kapra! A tak si užívám pohledu na ostatní, je to vždy jen jeden zástupce z týmu a ty se prostě nedohodnu. Takže jízda ve skupině se změnila v turistiku a Klímič, Vitas a Kapr mizí z dohledu. Poslední "Sušetičák" je tu, před námi miniskupina z mladíků a hele on ji táhne Mirek ve slušivém novém dresu CK Záluží. Zahačekám, ať se připojí, ale hlavně se plně soustřeďuji na BMC, Jirka Sekera a Petr Dix by mi nemuseli odjet. Největší snahu o tempo má Jan Valeš-Cyklo team Killi, ale jeho nástupy jsou pochyťány, odpadá Jirka Nosek z Kbel. Poslední sjezd a magnety, přesně v místě, kde odjelo trio před námi, zkouší odjet i Jirka Sekera, moc tomu nevěnujeme pozornost, ale on asi měl čich, před námi se zjevuje orange dres, nejdříve si myslím, že to je Myšák, ale při pohledu na helmu je to Kapr . Tak ho někde znectili, chudáka, Jirka je teď na půl cesty mezi Kaprem a naší skupinou, v hlavě se mi to motá, asi bych měl zkusit je doskočit a pomoci Kaprovi, zkouším tedy nastoupit, ale je to marné, není už tolik sil, navíc Hruška z Kooperativy mě seřve proč nastupuji, když se celou dobu vezu. Mám tam kamaráda vepředu, víš, mumlám si mezi vousy ... No nic, takže jedeme v 5 lidech, ale je to hodně neurované, navíc Jirka s Kaprem nám již zmizeli z dohledu, takže na sjetí to není. Bidony chrastí, zadní kapsy zejí prázdnotou, ale tak to má být, v Sedlci již ne rovně, ale pěkně do cíle doleva, čeká nás poslední výšvih, ke stanici lanovky, ale bohužel pocukávání v pravém stehně mě naznačuje, kámo, dnešní mise skončena, tu stojku s nima nevylámeš, a jestli se o to pokusíš, pěkně tě políbím! Mamut již dupe přede dveřmi, a tak jen propagačně dojíždím do cíle. Až na ten závěr, to ale byla pro mě neskutečná záležitost, nechci říci, že se splnil zimní sen, stále věřím, že dojedu s Kaprem v ruku v ruce, ale dnešní pocity v kopcích, kdy dokáží reagovat na tempo těch „person“ okolo mě, mě nalévají hodně optimismu do žil. A do toho vidět Kapra při práci, vidět ten oranžový dres, jak se bije v přesile BMC, jak je v úniku, jak kotvím skupinu... jo mělo to cenu, díky trenéře! PS Kapře díky za bidon, tyčinku, bílé bombóny, za odvoz a za to, že jsi!

KOUŘIMSKÁ 50

Bonzo – Kouřimská 50 – 2012

Předpověď počasí před závodem nevypadá nijak valně. Ráno v den závodu venku děšť, vítr, zima → prostě humus. Oblékám pláštěnku a vydávám se na 18 km dlouhé předzávodní rozjetí do Kouřimi. Po cestě schytávám ten nejvytrvalejší děšť. Návleky na tretrách, ponožky, tretry to vše nacucaný jako houba. Připadá mi, že mám namísto chodidel medicimbály. Na prezentaci musím celkem letět, jak je mým zvykem. Ale dorazil jsem v čas - propocenej, promočenej ... Dorazil Bobek, je tu Pumpička, Diablu tu také je a ještě se zdravíme se známým борцем z HISport z Koloděj. Předzávodní představa,

že by čelo nemuselo jet až takovou podlahu se vytrácí při pohledu na dresy Vokolek cycling team, HISSport aj. Je mi hrozná zima, při čekání na start v první brázdě se klepu jako drahej pes. Naštěstí se ceremonie nijak dlouze neprotahují a tak na čas startujeme. První metry po mokrých kostkách jsou peklo, bojím se, abych si neustlal, ale naštěstí se jede rozumně. O rozum vzápětí, po projetí Kouřimské brány, asi přichází závodníci Vokolku a hned od začátku se jede. Bobek přede mnou kontroluje čelo, já jsem skryt pár míst za ním. Z Kouřimi vede trasa na Bulánku na první kopec závodu. Nejede se mi až tak špatně, ale nohy mám nějaký jalový ... celý kopec nejde rychlost, myslím, pod 20km/h. Jedu se skupinou až do poslední zatáčky, až do poslední serpentiny, kde na výjezdu do vesnice se mi začínají závodníci vzdalovat. Nevím proč to nešlo (dneska v kolodějích to byla jiná) ... » ze sedla, o zub těžší a docvaknout si balík. Za Bulánkou mě dotahuje Bobek, který taky zaváhal. Jedeme chvíli spolu, před Kostelcem nás sjede skupina. Je nás sedm, ale zdá se mi, že jede jen Bobek. Bobek je pracant, pořád tam ty špice tahá. Při sjezdu v Konojedech se záměrně propracovávám až na špici, musím makající čelo prostřídat. Tahám stoupání z Konojed první. Na horizontu opět Bobek, pak střídačka a sjezd do Stříbrné Skalice. Letí se přes 60km/h, proto jsem rád, že jedu jako první, dobře vidím do zatáčky. Téhle křižovatky jsem se bál, ale pořadatelé jistě také tušili její vážnost. Počet, zajištění i práce regulovčičů při našem průjezdu křižovatkou byla naprosto bezchybná. Teď sjezd po kostkách. Nikdo to nešetří, ráfky zvoní, dráty skoro praskají, nabíráme rychlost na rovinu podél řeky směrem k Sázavě. Zase jsme tam s Bobkem. Celou cestu do Sázavy, snad na jedno dvě odstředání si dáváme čelo s Bobkem. V Sázavě za křižovatkou, jedeme na Nechybu, jsem si ještě dával špici, ale brdek ke kostelíku mi naznačil, že nohy jalový dnes prostě nepojedou. Chybí mi zrychlení, nemůžu do pedálu silově šlápnout. Všichni přede mnou, vlaju na chvostu a jsem rád... Blížíme se ke kopci na Nechybu. Silnice se zlehka zvedá, skáču o jedno místo za Bobka a vyčkám tempa jaké se pojede až přijde to pravé tvrdé stoupání, serpentiny, ten pravý masakr. Průběh: ten samý scénář jako první kopec :) Celý kopec se mi točí celkem vcelku dobře. Točím mezi prvními. Ale na výjezdu, už skoro v Nechybě nastupuje Bobek a jeden borec. Tři zbylí závodníci se je zkoušejí sjet. Ještě jeden je dojede. Nemůžu šlápnout Bobek a dva borci nám ujíždějí a my musíme makat jako šrouby, abychom si je dojeli. To se nám podařilo, ale stálo mě to zatraceně spoustu sil, které mi pak chyběly v závěru. Už se jen letí na Kouřim, skáče poslední brdek v Horních Krutech a nastává rychlodráha do Kouřimi. Bobek nastupuje po přejetí státovky. Nemám potřebné síly, ujíždějí mi. Do cíle kousek. V cíli v čase 1:24:30. Na čelo jsem nakoupil něco přes šest a půl minuty. Není počasí, pozávodní tankování jindy, teď rychle domů. Kouřimka se zase povedla, myslím, že letos nejlepší trať z uplynulých ročníků. Škoda té první skupiny na Bulánce, ale i tak se mi tato akce líbí a za rok zase na K50.

AMADE RADMARATHON

Mišutka – Amadé s pachutí smrti

Na svůj první maraton v Alpách a vůbec první návštěvu Rakouska jsem se velmi těšil a byl plný očekávání. Bylo to super ale bohužel jsem zde zažil i velmi hrůzný okamžik, který skončil smrtí mladé ženy. Při cestě zpět domů jsem v autě šest hodin přemýšlel jestli vůbec má cenu k tomuto závod psát nějaký report. Nakonec tedy pár vět o tomto závodě, který končil bez vyhlášení výsledků a velmi nepříjemnou pachutí smrti napíšu. V sobotu krátce po 7:00 nasedám do auta a po vyzvednutí Aleny Mikšovské a Pepy Krajčička v Kralupech nad Vltavou bez větších problémů přes České Budějovice dorážíme na místo určení. Krátce po 14:00 se hlásíme v malebném městečku Radstadt při prezentaci. Poté se jdeme ubytovat do nádherné právě tyrolské chaty. Máme třetí podkrovní patro s nádherným palubkovým stropem. Jsme daleko od silnice a tudíž je tam klid. Cena je také velmi slušná 20 euro na noc. Jedeme se lehce projet. Neděle ráno je docela chladno, ale předpověď slibuje velmi rychle oteplení. Jedu krátké - krátké a беру návleky na ruce, které jsem zde dostal při prezentaci. To bylo

rozumné, protože ve výšce kolem 1200 metrů nad mořem bylo brzké dopoledne chladné. Startuji z druhého bloku ale po kilometru přichází první kopec a zde dost lidí předjíždím, ale jen za cenu velkého úsilí, protože spodní část má sklon 13 -9%. Koukám na převody všech kolem a vidím samé 28 a 29 jen já tam peru 39x25. Také jsem jeden z mála, co musí jet ze sedla, zatímco ostatní jedou v sedle. Po čtyřech kilometrech přichází první sjezd, kde mě zase dost lidí předjíždí. Jsou zde dobří šilenci. Mé maximum bylo 86.98 km/h. Ovšem dost jedinců letělo ještě rychleji. Po sjezdu kilometrová rovinka a zase do kopce. tento byl nejtěžší. Na prvních dvou kilometrech sklon neklesl pod 12%, obvykle 14% a v jednom místě 18%. Další dva kilometry to trochu povolilo už jen 9%. Poslední dva kilometry v rozmezí 7 - 13%. Poté opět dlouhý sjezd s typickými vracečkám. No a pak zase do kopce s vrcholem v Ramsau. Opět se jede 8-14% a délka 8 km. To nejtěžší bylo vlastně na těchto 40 km. Zapomněl jsem se podívat na třetím vrcholu kolik máme nastoupáno, ale tipuji 1700 metrů. Následovalo pozvolné klesání někde na 60 km došlo i na dělení tras. Celou dobu jsem jel v dobré skupině cca 20 lidí. Na krátkou odbočilo minimum jedinců a při mírném stoupání do St. Martinu jsme dojeli další grupu a tak nás bylo cca 28. Jelo se velmi svižně a průměr skokově rostl. Přibližně na 90 km při dalším prudkém sjezdu vyběhl z ostré pravotočivé zatáčky chlap a něco hulákal. Letělo se určitě přes 70 km/h. V zatáčce v pravém pruhu dvě odstavená auta, na středové čáře vidím ležet dva cyklisty. Jedeme furt dost rychle cca 35 km/h. Kličkujeme mezi koly, bidiny a nevím čím ještě. Jedu téměř po levé krajnici a tam stojí také auto. Trhám říditka prudce do středu vozovky, když jsem na úrovni toho auta vidím jak čtyři chlapy se ho pokoušejí nadzvednout, protože pod autem leží člověk. Z pod auta vidím jen její nohy... Zbytek sjezdu má asi 500 metrů. Dole se zase všichni sjedem. Bavím se s jedním anglicky, říkám mu co jsem viděl. On mi říká "jel jsem přímo za tebou a modlil se, aby jsi tam nezastavil", protože by to neubrzdl a sestřelil by mě. Jsem dost tímto zážitkem ořesen, uvažují, že se tam vrátím, ale pak mi je tlumočeno do angličtiny, že už tam jede sanitka a lidí, kteří tam pomáhají je také dost. Následujících 60 km se jede stále svižně, většinou po rovině občas nějaký brdek. Blížíme se k třetímu bufetu. Na předešlích dvou jsem nastavěl. Docela si nadávám, že nejím. Snědl jsem jen půlku sušenky, jeden banán a jeden gel. Také moc nepiju. Rozhoduji se, že to risknu. Ihned za bufetem začíná poslední deset kilometrů dlouhé stoupání. Po třech kilometrech jsem vyřízený. Prudce se oteplilo a mě došlo. Sprostě si nadávám. Za mnou nikdo, tak stavím na Shellce a kupuji Colu. Po minutě letí zbytek grupy, co zastavil na bufetu. Kopec není tak prudký, ale wattý po těch úvodních třech chybí. Nějak to domotám na vrchol. Následuje pozvolný sjezd až na kruhák, kde už vidím nápis Radstadt. Chytáme vítr do zad a před námi dlouhá rovinka. Jedu třetí, když najednou jedinec přemnou trefuje předním kolem zadní toho, co byl na špici a poroučí se k zemi. Jedeme kolem 50 km/h nemám žádnou šanci to ubrzdit v pase ho svým kolem přejíždím. Letím přes říditka do hluboké škarpy ani ruce před sebe nestíhnu dát. Pádám čelem helmy rána slušná, prohnul jsem se v oblasti krku, skoro jsem si zlomil vaz. Rychle vstávám a anglicky sprostě nadávám. Nikdo nerozumí. Mám problém otočit hlavu vlevo. Ještě se ptám toho přejetého jestli je OK, no šťastně nevypadá. Přihnila se pětičlenná grupa s tou proletím poslední dvě městečka při výjezdu na hlavní silnici mi ujíždí. Jsem lehce odřený na levé noze a trochu krvácím. Do cíle zbývá 7 km a to už na pohodu dojeďu. V cíli vidím 5:18:13. Sháním se po lékařské službě, aby mi ošetřili nohu. Volá na mě Hugo se kterým mě seznámila Alena včera. Jel krátkou, říkám mu jakou hrůzu jsem viděl. DJ ukončuje program a loučí se. Je mi to divný nerozumím německy ale mám velmi špatné tušení. Jedu se osprchovat a pěšky se vracím do prostoru cíle. Vidím Alenu, tak jdu k ní. Říká mi, že je za St. Martinem otočili zpět na krátkou, protože silnice byla uzavřená kvůli té nehodě a musel tam letět vrtulník. Při řešení výsledků těch co měli jet dlouhou ale museli se vrátit a dojet po krátké se dozvídáme o smrti jedné závodnice.....

MNICHOVO HRADIŠTĚ KRITÉRIUM

Kapr – S Kubancem a Dlaskym

Cesta včerejším autobusem od Modré hvězdy klapla dokonale, nasměrovali jsme ho na Bakov. Před Bakovem defekt, balík čeká, ale s Bobkem nezastavujeme a valíme dál. V Mnichově Hradišti jsme v 18:20. Prezence je ukončená, rychle na start, kde už se borci řadili, za rozhodčími, kteří nás ještě vezmou. Zpět do školy pro čísla. Za 4 minuty jsme na startu. Než stačím vypnout a zapnout polar, je odstartováno. Nevíme, jak vypadá rovinatý okruh 1,1 km, který má 6 zatáček, 3 pravoúhlé, jedna ostrá, 2 tupé. Jedeme 40 kol. Jsem poslední, za první zatáčkou mám 5m díru, 300m po startu jedu šrot, tepy 180. Za každou zatáčkou je nástup, ale díra se mně vždy ještě o metr zvětší. Ve druhém kole je mi jasné, že balík je pryč, tak pojedu časovku. Ve druhém kole vypadl z balíku Bobek. Ve třetím kole vypadl z mého háku Bobek. V šestém dojíždím mladého Šléglu. V desátém Bobek vzdává a nás předjíždí Jakub Svoboda s Petrem Dlaskem, háknem se, ale v jedenáctém nechá mladějí díru a je to v prdeli. Ve čtrnáctém nás dojíždí asi dvanáctičlenný balík, jedu s nimi 4 kola, plápolám na posledním místě, borci jezdí zatáčky kolo na kolo, stále nastupují, pořád jedu šrot, miliony nástupů stále sjíždím díry. V osmnáctém se loučím s balíkem, trochu se rozdýchám a čekám na čelní dvojku. Ve 20 kole mně míjí zaváděcí auto, za chvíli hákují Kubánce s Dlaskym. Snažím se držet jejich stopu, nenechávat díry, v zatáčkách klopat stejně jako oni a ono to jde. Jedou tempo, bez nástupů, což mi vyhovuje. Po pěti kolech jsem stále s nimi, každé kolo se prostřídají, pro mě je to velká škola, hlavně klopení zatáček, výjezdy a lehounké nástupy za výjezdy. Pokud se nerozhodnou mně urvat, tak to vydržím až do cíle. V předposledním se domlouvají na férovém spurtu. 500m před cílem Jakub zacvaká přehazkou, zvedá se ze sedla, Dlasky za ním a odjíždí mi. Teď teprve vidím, jak se jezdí zatáčky. 20 kol s Kubancem a Dlaskym to byla nádhera, super zážitek. V cíli jsem poslední, -2 kola, 38 kol, 42 km, průměr 40, vypitý sedmičkový bidon. Je půl osmé, vracíme čísla, stavíme v první večerce, kde do sebe vyleju jedno nealko, rohlík s marmeládou, s Bobkem se rozdělíme o dvoulitrovku koly, a rychle do sedel, protože nás míjí Dlask, Kyzivát, Polnický a další. Hákujeme je až do Kosmonos, pěkná jízda minibusem. Od Ml. Boleslavi mě táhne Bobek, jsem parádně prošítej. Posledních 10 km máme při sdělování zážitků z masakru, záchvaty smíchu. Doma jsem ve 21:10. Bobku díky

24 HODINOVKA NA KOLECH

Myšák – Těžká Vysočina

Tuto 24 hodinovku pojmám jako přípravu na K24. Předpověď počasí je dá se říci příznivá, ale pro jistotu beru 2 páry dresů navíc a druhé tretry. Na staru hltám informace od pořadatele, jak vůbec taková akce probíhá. Jediné co mě děsí je trať, která je z velké části prý vedena přes silničky a cyklocesty v hlubokých hvozdech. Já dokážu zabloudit všude a tak má taktika je jasná, držet se čela celý jeden okruh. Není nás tu moc, asi okolo dvaceti kousků, ale v této disciplíně rozhodně není radno někoho podceňovat. Tady rozhoduje vůle a vytrvalost. Nebe zatažené říká, že bude sprška a k tomu je docela chladno, jenom nějakých 10 stupňů a tak navlečen v zimní výbavě očekávám výstřel s pistolí. Start je poklidný, bez žádné nervozity prostě klídek a to se mi líbí. Z autocampu Sykovec, kde je start i cíl se jede asi 500 metrů, kde se napojujeme na okruh a kde zase budeme sjíždět abychom okruh dokončili. Jsem na třetím fleku a docela se to rozjíždí. Hned po napojení na okruh se sjíždí na silničku snad 5 třídy, sice asfaltovou, ale samá díra, záplata, výtluk a všude přítomné kamínky a kameny. No docela se za to bere a tak nemám čas litovat kolo a pln soustředění se vyhýbám všem těm nástrahám a pořád nalepen za prvním borcem. Po pár Km už jsme jen tři a za námi díra. Jedeme pořád po hrozných cestách, kvalita se nemění a to se stává osudným Lukáši Moselskému a defektí předek. Ve dvou to dál valíme přes hluboké hvozdy a do cesty se pořád staví táhlá stoupání a brdky atakující 8-10%, ale i

strmé sjezdy kde silnička svůj povrch nezlepší,takže takové neustálé Paříž-Roubaix .Tepy jako na UACu a dobře vím,že je to špatně u tohoto typu akce,ale kolo s tímto борcem musím dát,abych poznal celý okruh.Konečně se v obci Kadava napojujeme na normální silnici,ale hned z ostra do stoupání opět skoro dvouciferného.Vychutnávám si konečně kvalitní povrh a i pravidelně střídáme.Okruh je těžký a na mou otázku,„Jestli jsou tu i rovinky?“mi borec odpoví s brněnským přízvukem,„Co chceš,vždyť si na Vysočině“.A tak se houpeme obcí Fryšava a hurá do posledního utahováku okruhu.Všechny ty prudká stoupání jedu malou a vzadu lovím 25 a i 28 a tady jak by smet.Nedokážu si představit až tu pojedu třeba po desátý.To půjdu asi pěšky.Vyhrabeme se na horu a pak už krásný asi kilometrový sjezd do konce okruhu a houpavě do campu k zapsání prvního okruhu.Čas 41 minut je prý tady slušný a tak bez otálení se ze Zdeňkem Berkou pouštíme do dalšího kola.Celé druhé kolo jedeme ve stejném tempu a už ve třetím okruhu předjíždíme spoustu lidí o kolo a to mi dává naději,že si dělám slušný náskok na ostatní,ale rychlá kontrola průměrných tepů mi říká,že bude zle.Stále jsou moc vysoko.Jak se dozvídám Zdeněk Berka má za sebou v mládí slušnou závodní kariéru a občas prohodíme na toto téma pár slov.Ve čtvrtém okruhu přichází v jednom ze stoupání křeč.Nebudu říkat z ničeho nic,protože jsem si o to celou dobu říkal.Alespoň mám důvod zvolnit a hlásím to svému spolubojovníkovi,že je to sním moje poslední kolo,že jeho tempo je na mě příliš a další pojedu hodně volně.Dojedu do cíle a jdu si sednout k autu.Trochu se vydýchat,najíst a protáhnout nohy.Zdeněk Berka na nic nečeká a už je pryč.No malá pauza neuškodí.Na ostatní mám řádný náskok skoro celý okruh a více. Asi po deseti minutách vyrážím do pátého okruhu a jedu hodně volně,ale v každém kopci mě koušou křečci jak svině.Párkrát slézám z kola abych s nimi v trávě srdnatě bojoval,ale stále vyhrávají.Je to jasný.V cíli nahlásím,že končím.V prostoru cíle,ale vyhecován pořadatelem,že si vedu výtečně se kousnu a v duchu si řeknu,že dám tedy ještě jedno.Nohy se brání zákusem,ale hlava velí jedem dál.Pokračuji hodně volně a jen tak točím lehké převody a nohy to docela kvitují a já dojíždím šesté kolo.Sice jsem ho dal okolo hodiny,ale dal a to se počítá.V nohou stále cítím křečový zábal,ale pravidelně piji,jím a jedu opravdu na pohodu s tepy okolo 140 a s tímto dojíždím i sedmé kolo.Koukám na tabuli a Zdeněk Berka je jen malý kousek přede mnou.Nohy se vcelku rozjeli a tak pojím rohlíky s paštikou,doplním camelbak a vyrážím do osmého.Celé se mi jelo dobře,křeče nikde a tak bez pauzy dám deváté i desáté.Začíná se šerit a tak instaluji osvětlení dokud je dobře vidět.200 km v nohou a v hlavě hlásek šeptá,„Loni jsi dal 270 na Králi,tak tady do dáš taky“ a tak se s chutí pouštím do další stovky,ale začíná se ozývat žaludek.Je mi těžko a neustále krkám rohlíky s paštikou, které jsem opět posvačil a celá dvě kola bojuji s nevolností a chvílemi s pocitem,že každou chvíli musím hodit šavli.Mezitím se setmělo a jízda se stala o mnoho komplikovanější.Díry a výmoly se ztrácely a ani světlo z mé bludičky je nepomohlo včas zaregistrovat a to jsem koupil nejvýkonnější světlo s 2W diodou.Úplně na prd.Díky rozbitým cestám světlo mihotalo a já viděl starou belu.Vždy až na hladké silnici jsem mohl říci,že něco vidím.Mělo to výhodu.Díky pekelnému soustředění, abych vůbec něco viděl,vůbec nemám nějakou spánkovou krizi.Možná i díky okolní teplotě okolo 3 stupňů jsem úplně čilí.Žaludek se zklidnil a jsem schopen konečně něco do něj dostat a radši se držím osvědčených banánů a suků.Nevím,ale asi si dal Zdeněk Berka pauzu a já po každém dokončeném kole zjišťuji,že můj náskok na něj roste a roste.To mi dává novou sílu do těla,ta vidina prvního fleku.Dávno jsem pokořil Krále i 300stovku a už se zakusuji do 400stovky,ale stále více se ozývá další problém a to v sedací části.Mám s tím problém už od minulé sezóny.Malý zanícený vřídek, který se vždy zahojil a opět vyrašil.Po nějaké době se zněj stala tvrdá bulka,dost citlivá,ale dalo se to při závodech vydržet.Pár dní bez kola a bulka se zmenšila a zklidnila a tak pořád do kola prakticky celý rok.Tady jsem to začal cítit už od dvoustého kilometru,ale stačilo poposednout do jiné pozice a jel jsem dál.Ted' už nějaké poposedávání moc nepomáhá a docela trpím.Překonal jsem křeče a zažehnal nevolnost a má mě skolit nějaká bulka.Tak to né a pouštím se do boje s dalším okruhem.Noc v těchto hlubokých hvozdech je zážitek.Tu přes cestu přeběhne srna či zajíc a ze tmy zachrochtá divočák,no paráda.Docela jsem rád,že se začíná rozednívat.Určitě budu mít v těch lesích lepší pocit.Bohužel na sedle mám snad žiletky a tak

různě sedím na špičce sedla chvíli levou půlkou a pak pravou, což mé tělo na kole kroutí do necyklistických pozic. Už jsem dokončil devatenáctý okruh a na tabuli vidím, že vedu skoro o kolo. Dám si tedy pauzu aby si zadek trochu odpočal. Od noční příhody s rohlíky jím opět jen banán a tatranku a po deseti minutách vyrážím. Jedu ve stoje a bojím si sednout. Nohy na tento způsob jízdy jsou už příliš unavené a tak sedám. Škoda, že nejen masochista, možná bych si to víc užíval. Ty stojky jsou pro mě utrpením už dávno, ale teď je jedu v sedě, protože se opět stavila na kuš řeči víla a tak nevím co je menší zlo. Jít do stoje a nechat se od ní zlíbat nebo si sednout na ostré střepy. No těžká volba, ale pozice v sedě mi alespoň umožní pokračovat. Dávám 20 a 21 kolo a začínám cítit, že už nemám z čeho brát. Silná bolest v sedací části mi bere morál. Jdu se juknout jak si vedu a vidím, že se můj náskok tenčí. No teď mu to přece nedám. Tak to né. Ještě musím zkusit zabojet a беру jen plný bidon do košíku a hned pokračuji. Tupě šlapu a jediné co vnímám je bolavý zadek. Každý okruh se strašně vleče. Slunce už slušně hřeje a já se pečů, ale zastavit na kopleť převléknutí by znamenalo se asi už nerozjet a být dohnán Zdeňkem Berkou a tak dávám 22 a 23 kolo na zátaž a jdu opět zkontrolovat tabuli. Náskok je stále dostatečný a v hlavě počítám kolik kol ještě musím dát, abych si pojistil vítězství, ale počty v tomto vyčerpaném stavu jdu ztuha a tak u auta do sebe liji Colu, do kapsy banán a hned vyrážím do 24 kola. Sice jedu, ale mám pocit, že stojím. Ploužím se přímo hlemýždím tempem. Už není s čeho brát, ale v hlavě výpočet, že bude stačit dát ještě jedno mě trochu nabudí, ale možná to udělala ta Cola. Dojíždím do campu a mám sto chutí s kolem praštit, ale opět skvělý pořadatelský tým mi to nedovolí a já se pouštím do 25 kola. Celou dobu mě udržuje v chodu myšlenka, že je to poslední. Výpočty mi sedí, už mě nemůže dát a nebo jó, no musel by hodně zrychlit a v takové nejistotě drtím poslední nerovnosti tratě. Ruce pálí a bolí, od dlaní až po ramena s toho věčného křečovitého držení řídek, možná víc než nohy. Další den ráno bude hodně těžké. Překonávám poslední stojku za Fryšavou a už jen slastný dojezd. U tabule se pokládám na říditka a odpočívám, ale pořadatelé, že mám čas ještě na jedno, ale tentokrát už tuto nabídku s díky odmítám. Můj největší soupeř už mě nemůže dát a tak po krátkém rozhovoru na dvd kameru pro sponzory se dobelhám k autu. Shodím ze sebe ty vrstvy oblečení, uklidím ho i s ostatními věcmi do tašek. Zalepím na zadnici náplastí prasklou bouli plnou hnisu a rozedřené nártý od treter a jdu složit kolo. To kupodivu přežilo tuto tankodromovou dráhu bez úhony a hlavně defektu, což je s podivem, protože jsem vzal na tuto akci tréninkové kola s pláští za dvě stovky. Při skládání kola do auta vidím dojíždět Zdeňka Berku a po krátkém pohledu do tabule také končí. Až teď ze mne vše padá a doléhá naprostá vyčerpanost a únava, když si tělo definitivně uvědomilo, že je vážně po všem. Nohy se klepou a začínají se mi dělat mžitky před očima. Rychle sedám do auta a snad hodinu koukám do nikam, neschopen pohybu ba ani myšlenky. V půl jedné se probírám z mrákot a začnu po malých doušcích usrkávat Colu. Pomáhá to a já jsem schopen dojít na vyhlášení a užít si to!!!!!! Něco málo čísel : Za 525 km jsem nastoupal 7863 výškových metrů a spálil 14425 kalorií max skon 13% min. teplota 2,8 stupňů.

PEČECKÁ 100

Bonzo – Over the hills and far away

Na Pečky jsem se hodně těšil, je to má oblíbená akce. I předzávodní příprava v týdnu probíhala podle plánu, proto jsem si už před nadcházejícím víkendem brousil zuby na nějaký dobrý výsledek. V den P100 ještě stíhám sprchu na probrání, malták do bidonů, připravit svačinu, gely, zkrátka všechno a včas - u mně a před závodem nezvyk, jo a ještě jsem si na nohy aplikoval hřejivku (koňská mast)... Jdu k našim a budím bratra – je zelenej a nevypadá vůbec dobře, je mu zle. Dělam si kafe a on zapíjí Ibalgin Vyrážíme směr Pečky. Vzdálenost akorát na rozjetí. Na prezentaci zdravíme Choseho, který dorazil chvilku před námi. Zapisuji se na trasu A - 100 km. Brácha se odprezentovat nejde, prý nepojede. Jsem naštvanej, ale je to vlastně jeho věc. Dáváme se s Chosem do řeči a také přijíždí

Štáňulka. Po chvílce nás už pořadatel šikuje na startovní čáru. Foto nesmí chybět a pak už start. Vydáváme se vstříc těžké stovce posázavských kilometrů. Hned po vyklíčkování se ve městě a najetí na dobrý asfalt jdu na špici a roztahuji svižné tempo, aby si balík nemyslel, že se pojedje nějaká zíváčka :) Motáme se okolo špice s Chosem. Nic zásadního se neděje. Vyčkává se na Bulánku, která se blíží. Ještě v Kouřimi se domluvíme s bráchou, že nakonec pojedje trasu 68 km, v jízdě v balíku chytnul druhý dech. Dostane ode mě peníze na pívko a dodatečné startovné a už pomalu stoupáme do prvního kopce. Na patě najíždí celý balík pohromadě. Chose je na špici. Jelikož jsem se byl juknout za bratrem do hloubi skupiny, musím teď pár lidí skočit, chci být kolem špičky. V pohodě se dostávám dopředu. Okupujeme čelo závodu, je to paráda, jedem vedle sebe s Chosem a celý balík za námi. Po druhé zatáčce jsem na čele. Neskutečný morální doping mi točí nohama zlehka a volně. V zatáčkách jen koukám, jak se to cedí a tvoří se skupinky. Na čele jsme nad Bulánkou tři. Je tu také Chose a mladej kadet, klučina v dresu Agra Kolín. Povedlo se nám vybudovat během stoupaní celkem slušný náskok, ale závod je v začátku a únik teď je prd. Jedeme tempo, pohodu, ne podlahu, ale balík si přeci jen musí dát, aby nás dojel. Dojíždějí nás někde v Brníku. Kolem Kostelce ještě tahám neoblíbenou hlavní a po odbočení se dekuju do balíku. K Jevanům to je mírně z kopce, ale nějak se nikomu asi nechce jet – jedeme kolem 35Km/h :(Když je na mě řada na špici trošku za to trhnu a jedu. Z 35 je 45 v Jevanech už 50, nájezd na hlavní bez auta a už se řítím od hráze dolu k Hradci. Trochu se větrám před balíkem, sjedou mě někde v údolí před Hradcem. Když jsem dojet a parkuju ve skupině je čas na gel. Do stoupaní se bude hodit. A je to tu, totiž kopec na Ondřejov. První P100 mi to tu ulejo, ale dnes je výkonnost jinde. Jedu první flek a celkem tempo už na rovině před Střimelicí. Chci kluky trochu vyšťavit, to se daří. Ohlížím se před začátkem vesnice, jsme jen čtyři a zbytek už nějaké metry nakupuje. Je tu Chose, kadet z Kolína a také jeden dres Kernu. V Ondřejově zjišťuju, že tu už není mladej AK, ale nevypadal, že by měl v kopci problémy. Jedem tedy ve třech. Sjezd do Chocerad jedem pod plynem. Myslím, že nejsem špatný technik co se týče sjezdu, ale Chose jede jak k ohni a sjezd vede z prvního fleku. Na mostě jen hlesnu na Choseho, že to máme dobře rozjetý, a že jestli nechytne křeče, mohlo by to být dobré. Nohy jsou v pořádku, v kopci se cítím dobře, jedu první. Tempo je ostřejší. Chci mít jistotu, že když takhle přejedeme celý kopec a nechytne křeče na Nechybě, balík nás už nedojede. Tempo si ale vybírá daň. Chose před Vestcem odpadá. Povolím plyn, jet úplnou samotku nechci. Po sjetí bojujeme se stoupaním dál. Za Vodslivama, když se terén opět utáhne, jedu s Chosem, nejedu podlahu a ze zadu se pomalu dotahuje borec Kernu. V cíli říkal, že kdybychom ne zvolnili, nedotáhl by to. Pochvaluju si nohy. Hřejivka způsobila, že mi nohy žhnou, hořej, jsou to zbraně, zapálený pochodně, prostě jedou na jedničku. Ku Sázavě jedem řemeslo. Ještě někde před hlavní za Vodslivama, s velkým respektem ke křečové víle, jsem lupnul ampulku magnésy. Sjezd do Sázavy letíme. Před námi poslední mohykán dnešního klání – serpentiny na Nechybu. V kopci opět, jak přestane proudící vzduch chladit pohonné agregáty, se nohy mění v rozpálené kovadliny. Točí, bolesti zbavené a křečí nepolíbené. Po kopci vidím, že Chosemu to až tak nesesdlo. Byla by to velká škoda, kdybychom mu odjeli tady. Proto točím špici s dresem Kernu. Z kapsy kouzlím rychlé cukry, energii na dojezd, jedno carbo. Potrápí nás už jen krátká stojka v Horních Krutech kterou tahá borec Kernu. Po větru pak gumujeme směrem na Kouřim. Rychlost +- 45. Trasa rychle utíká, spolupracujeme, točíme špice a jede se poctivá silniční cyklistika. Jsem rád, že ani v závěru se moc netaktizuje (rovinka Tatce – Pečky). Že se jede. Loni se tu taktizovalo, nejelo, čekalo na nástupy (byli jsem ale větší skupina). Chose skáče před Pečkama železnici a nastupuje, drtím za ním a dojíždím ho, pak nastupuje Kerňák, je taky dojet. Do Peček jede Chose první já druhý a Kerňák třetí. Přemýšlím a v duchu si vybírám zatáčku kde za to vezmu. První 90° levou ne, ale druhou pravou o 90° jo a pak už jen točit znovu levou a bude cílová rovinka. Ale plány vzala voda – v Pečkách měli posvícení, všude lidu, takže luxusní kličkováná. Do cílové roviny najíždím první. Za sebou slyším, jak tam Chose nakládá ty nejmenší pastorky a pár metrů před páskou mě bere na spurtu. Dali jsme to pod tři hodiny, paráda. Jedem do hospůdky na řízek. Pár desítek zasyčí. Pak se objeví i Štáňulka. Letošní Pečecká

stovka byla opravdu deluxe. Děkuji pořadateli za tuto skvělou akci, jako i šlapkám které se jí zúčastnily. A abych nezapomněl, brácha dojel v kategorii B-68 první. Ibalgin taky zabral a gely ani nepotřeboval

Chose – Pececka100-Šlapky v cele

Po vlastní ose vyjždím ráno v 7:45 z domova směr Pečky na dráze. Mám to 34 km a z toho 32km po trase závodu tak velmi lehkým tempem jsem 5 min po 9 na místě. Zapiši se za 90 Kč, za což mě bude čekat řízek v cíli v blízké hospůdce ☐. Hned za mnou přijíždí Bonzo a Hulis a po chvíli Stáňulka a probíráme jak se tady jelo v minulých letech. Hulis původně ani nechce jet a že se teda rozhodne během jízdy jakou délku pojede. Ještě předstartovní foto a v 9:30 se rozjíždíme vstříc 100 kilometrům. Ze začátku se jede poklidně, po 2 km přichází železniční přejezd, který na radu Bonza skáču a pak už za ním jen upaluji. Jede docela rychle, mě to nevádí, protože jsem se slušně rozjel, ale pro mnoho jiných to bude zaručeně první křest. Až do Kouřimi pod první kopec se prakticky nic neděje, občas se někdo vyvětrá před balíkem aby byl posléze zase pohlcen. Na Bulánku lezeme s Bonzem na čelo a ukazují zbytku pole co jsem se to naučil v Kolodějích, něco přes pul kopce to táhnu a pak jedeme s Bonzem bok po boku a tvoříme závod. Držet se nás dokázal pouze 16letý agrokolíňák ostatní získávají několikasetmetrovou ztrátu. Do kopce se mi jelo velice dobře a jak říkal Bonzo, takhle jsem měl nasadit až v Nechybáku, ale já jsem jen chtěl ostatní trochu unavit když nás budou sjíždět a hlavně si prověřit kdo jak bude v následujících kopcích zlobit. Celkem si nás dojelo asi 10 lidí a tak poklidnou a volně se vlnící krajinou ujíždíme okolo Kostelce na Jevany a údolím až do Hradce kde odbočujeme do pověstnozlověstného kopce, kde se nás zase drží ten mladík a navíc ještě jeden borec kern a opět zbytku ujíždíme, navíc nahoře agrokolíňák ztrácí tachometr a zastavuje aby ho našel, smůla. My pelášíme, tady to už vypadá nadějně na to že by nás nemuseli sjet, dolů do Chocerad to pořádně pouštím a na radu jednoho Kolodějíka v těch zatačkách dole nebrzdí to tam beru hlava nehlava a vyplácí se to, do Vodsliv mám trochu náskok ale to Bonzo hravě dojíždí a teď už budou kopce jen pod jeho taktovkou, trosku mi začínají těžknout nohy a když se to trochu poklopí držím se Bonza už jen ztěží, tady jsem začal litovat toho že jsem si v týdnu nekoupil nějaké karbošneky, ty by mě z toho tady zaručeně dostali, na jont'ák se pořádně jet nedá a sebou mám jen suk trochu a hroznového cukru. Když se kopec utáhne tak mi už Bonzo odjíždí, ale když to zjistí, tak zvolní nechává se ode mne dojet aby mě zase mohl táhnout jak lokomotiva. Tohle má ovšem za následek to že nás Kern, ještě před tím než kopec zase povolí, dojíždí. Po znovuutažení poslední části kopce už Bonzo veze batůžky dva. Na rovině jím suk a celkem se zapojuji do střídání a v Sázavě jsme cobydup. Brdek u kláštera všichni tři vyklátíme na velkou a blížíme se pod serpentiny tady mi oba trochu ujíždějí, ale poučen z K50, kdy to tady trhal Bobek, si je se sebezapřením docvaknu a držím se jich jako klíště jedna druhá třetí čtvrtá točka a jsme nahoře na Nechybě, hurá udržel jsem to, potom až do Horních Krut nestřídám a vydejchávám to. Do Horních Krut vede poslední kopeček, utáhne se, povolí a zase utáhne na posledních 50 metrech celkem fest. Tady už si je ale nenechávám ani odskočit. Tady odtud nás čeká 28 km po větru až do Peček, celkem pravidelně se střídáme a bez problémů překročíme i 50 km/h. přejíždíme jednu státočku Kouřim druhou státočku a v Taticích doprava. Před Pečkami přichází zase ten přejezd který hravě přeskočím a při odbočování na hlavní nastupuju, trhnu se 50m a jedu co to dá, ale pozvolna mě dojíždějí a hned nastupuje Kern ale to mažeme bez větších problémů. Při vjezdu do obce jedu za Bonzem, před uzavírkou jdu na první flek já a snažím se kostky a právě probíhající pouť projet první ale Bonzo se tam ještě někde prosmeknul a tak jedem jak berani a okřikujem lidi ať uhybaj, taky třetí Borec z úniku už ztrácí. Do cílové rovinky vjíždím tedy tak 2 metry za Bonzem, pak tam vzádu láduju nějaký malej převod, řídítka chytanu dole a se zatměním před očima cíl protínám tak s metrovým náskokem v čase 2:57:45. Hurááááá. Setrvačností dojíždím až na fotbalové hřiště. Už se těším na pivko, protože jsem jel posledních 15 km už bez pití. U hospůdky na nás čeká Hulis, který jel variantu 68km a všem frknul, gratuluji!! Strašně se mi tady líbí ta atmosféra,

pojídáme řízek, pijeme pivko na zahrádce a klábosíme s ostatními závodníky o zážitcích, čekáme na Sátánu až dojede 100km trať abychom ji poblahopřáli že to skvěle zvládla. Děkuji pořadatelů že takovéhle akce dělají a za rok se tam zaručeně zase ukazu

KARLOVY VARY-UNHOŠŤ

Lemond – KV-Unhošť podruhé

Jeden z nejhezčích závodů opět nezklamal. Dost často jsem na svůj minulý KV-U 2010 v dobrém vzpomínal a několikrát se mi o něm i zdálo. Během zimy jsem proto připravil nové kolo právě speciálně na tuto trať. Žádné infantilní kompakty, žádný hollowtech. Pořádné kliky BB30 53/39 red. Zde jsem se inspiroval Lacem, jinak bych se neodvážil kombinovat Shimano a jen kliky Sram. Na Strejdovo doporučení kratší - 172.5 mm. Skutečně se mně s ním jede líp. Co se týče Sramu: nepadá řetěz a běží mnohem čistěji, líp to vypadá, není to tak drahé, rezervní 53z převodník stojí zlomek ceny než u dura-ace, je to skoro o čtvrt kila lehčí (po započtení redukci z BB30 na Shimano osu) a hlavně v tom po dešti nežbluňká! Koupí S-works Saxo jsem si i splnil životní sen, a to mít rám, který jsem viděl na Tdf. I oproti Tarmacu Pro s dura kompakty je to hodně velký rozdíl. Sakra už zase nepišu o závodu...Takže před desátou hodinou již začíná slunce pěkně topit, do toho provoz na Karlovarce takový, že přejít silnici od golfového hřiště na start je akce na několik minut. Každé desáté vozidlo kamion. Vlastně je tady vše při starém. Na startu zjišťuju uvolněný magnet v předním kole kvůli strženému závit. Hezky to začíná. Nějak to naladím, aby ukazoval tachometr. Spouštím na Roxu záznam. Strašně dlouho mi to vždy trvá a start jsem kvůli tomu mírně zaspal. Tudiž balík se vzdálil tak, že je nesjetelný. Po 1,1km ukazuje tachometr nulu. Magnet odstředivou silou odcestoval na konec drátu. Odteď mi jde jen kadence a nadmořská výška. Hrudní pás nepoužívám. Po pár km si sjíždím borce na horském kole s tím, že bude snadnou kořistí. Není. Je to naprosto neuvěřitelné. Na S-worksu s vysokými ráfky vlaju za horským kolem a ve sjezdu mi i ujíždí. Kontroluju, jestli mi nevážnou brzdy. Nevážnou. Za chvíli jsme tři a střídáme se. Zdá se, že to funguje. Jen hlásím, že nemohu držet tempo, protože nevím ani kolik jedu. Fouká nepříjemný boční vítr. Aero kola jsou teď zdá se na nic, protože se moc rychle nedá v bočním větru z kopce. Do toho kamiony a jedno auto za druhým. Aspoň, že smrad z výfuků jde hned stranou. Ve vesničkách auta dost zpomalují a zdržují. Vrcholem je, když v Krušovicích přede mnou zastaví nákladňák, jako že bude pouštět auta z vedlejší. Takhle se moc závodit nedá. Se skupinou vydržím asi tak nad Krušovice, ale očividně jim to už přestává táhnout. Tak si musím sjet další. Za chvíli dojíždím borce na Treku, který to asi přepálil. A jedu dál. Ve stoupání u Bucku, nebo jek se to tam jmenuje, předjíždím někoho na starém kole, snad Favoritu. A na dohled mám dva další cyklisty. S nimi se svezu až někam k Plůtku. Jedou dobře, ale jejich převody vydávají symfonii pazvuků, což mi vždy strašně vadí. Už od N. Strašecí, kdy se jede víc na jih mám konečně aero výhodu - je to víc proti větru. Od Dokes už šlapu sám a na plno. Voda v bidonech už skoro není, tak jen doufám, že to do Unhoště vydrží. Před cílem se plazí zase nějaký šrot, který se nedá předjet a ztrácím zbytečně několik vteřin. Zahlídnu čas 3 hodiny 2 minuty. Mít ten tacháč funkční, určitě bych se přemohl a dal to pod 3h. Jídlo v ceně startovního je super, jen by bylo dobré, kdyby závodníci měli ve frontě na párek a pivo přednost. Čeká se na vyhlášení, ale hudba začíná být strašná. Tak to po Mišutkovi balím za chvíli i já po provizorním zprovoznění tachometru. Nechce se mi jet zpátky přes Dobrou a stáčím to na Družec a pojedu přes Žilinu. Jenom jsem zapomněl, že směřem na KŽ "opravovali" silnici šterkem a musím jet jinudy pokud nechci zničit pláště. Dostal jsem nápad, že bych mohl dát ještě Klikáče na vyjetí a hlavně bez provozu. Pohled na prázdné bidony a připalující sluníčko mi ale dovolí jet jenom na Lány, kde je pro změnu zase nějaká uzavírka a objíždka bůhví kudy. Projedu na Slovanku a po Karlovarce dnes podruhé a konečně domů. Jede se pěkně, vítr fouká víc do zad. Dohromady dnes 98 (asi) + 25km. Jsem lehce spálený na rukou, přestože jsem se namazal

třicítkovým krémem. Ale na ty Klikáče by síla ještě byla. Moc jsem se v závodě zdá se šetřil. Jinak mám z dneška docela dobrý pocit. Nebýt toho nešťastného magnetu a provozu. Trochu jsem taky doufal, že si mi konečně zaběnou ložiska v zadním náboji, ale stále to nestojí za nic a nějaký ten watt to sežere. Pak mi nemají ujíždět borci na mtb. I když tenhle byl fakt někdo. Závěrem musím poděkovat Mišutkovu tátovi za odvoz do Varů. Pořadatelům a policii za příkladně zvládnutou organizaci a zabezpečení křižovatek. Výrobci nejen za Tarmac a Šlapkám nejen za dres. V něm se nemusím bát jet v hustém provozu. Oranžový je totiž vidět jako žádný jiný.

Radim – Karlovy Vary – Unhošť' aneb když se materiál cítí být unaven

V neděli 16.6.2012 se jel další ročník známého cyklistického závodu z Karlových Varů do Unhoště. Na startu se sešlo o něco méně startujících než loni (patrně z důvodu, že zároveň se jely závody Masters), ale stále to bylo pěkné číslo. Tentokrát jsem pro cestu na místo startu ne zvolil pořadatelský autobus (přece jen jsem se trochu bál o Kultíka, který zatím po roce prakticky nemá ještě ani šrám), ale vypomohla kamarádka Radka, které tímto děkuji za bezpečnou dopravu, příjemnou společnost a včasné dopravení se na start a že se i přes svůj vyvrtnutý kotník této role ujala. Před startem jsem se byl rozjet směrem k letišti Olšová Vrata, je tam moc hezká krajina a dobrá silnice bez provozu, takže příště rozhodně zase tam než se rozjíždět po státní I/6 (tip pro příště). Po startu se snažím nacpat co nejdříve dopředu, což se mi daří a dělám dobře, protože někde kousek za mnou se to už v prvním táhlejší výjezdu trhá a sjíždět to by asi nebylo na úvod to pravé ořechové. Fouká docela dost od jihozápadu, tzn. šikmo do zad, ale spíš z boku, takže úplný ideál to není. Ve skupině se potkávám ze známých tváří s Milanem Brandejsem, Hankou Doležalovou (něco jí při jízdě dost skřípe v zadním kole) a Mišutkou, zatímco vpředu je k zahlédnutí Tomáš Vitáček a jezdcí CSK Markus (asi dnes nejpočetněji zastoupený tým). A jedou tam chlapi celkem ostře, takže v úvodních táhlých stoupáních se většinou pohybují nad 190 tepy, ale s mírnými problémy ve vedoucí skupině stále jsem. K rozhodující události z mého pohledu dochází někde okolo 15. km mezi poli, kdy se v mírném výjezdu chci spíše jen tak protáhnout, než pořádně zabrat, jdu ze sedla a najednou rána a přední kolo si rázem kmitá hezky do osmičky. Trochu povolují přední brzdu, aby ráfek neškrtal o čelisti a rychle kalkulují, co dál. Jsem v první skupině, z té se mi dobrovolně vystupovat nechce, kolo se sice s potížemi, ale přesto docela volně točí, volný drát nikde neplandá, akorát při brždění a rychlosti nad 50 km/h je kolo dost neklidné, ale dá se to. Tak se uklízím na úplný konec skupiny s tím, že to ještě zkusím a že nejspíš rozhodne dlouhý rychlý sjezd za Herstošicemi, kde to buď vydrží nebo ne. A skutečně tento sjezd opravdu rozhoduje, protože hned v jeho první třetině při rychlosti atakující 70 km/h se z předního kola začnou ozývat zlověstné zvuky svědčící o tom, že uvolněný drát si hledá novou polohu vně výpletu. Nezbyvá než zvednout ruku nad hlavu, vyjet ke krajnici, zastavit, vytočit volný drát (zastavuje u mě dokonce i doprovodné auto a pomáhá mi sám hlavní organizátor závodu Antonín Mittelbach ... díky moc!), nasednout a pokračovat, ale to už je první skupina samozřejmě nenávratně pryč, resp. na kole v tomto technickém stavu není na nějaké sjíždění ani pomyšlení. Ještě než se stačím pořádně rozjet, mne předjíždí první pětice odpadlíků, tak se vydávám za nimi, abych co nejdříve spojil síly a nemusel jet dlouho sám. Moc to ale nejde, protože za první hlavní skupinou se štosují do kolony auta a hlavně kamiony, které se předjíždí/objíždí někdy velice těžko. Většina řidičů má sice pochopení a docela uhýbají, ale samozřejmě se občas najde někdo, kdo stojí na krajnici a neuhne, takže pak se musí jet středem silnice. Nejhorší to je při průjezdu obcemi, kdy kolona kolikrát i úplně zastavuje, do toho už skoro každá ves na karlovarské silnici má dnes přechody se středovými ostrůvky a tedy zúženými průjezdnými profily apod., což se pro tuto situaci zrovna moc nehodí. Ale i přesto se mi po nějaké době daří k pětici jezdců před sebou probojovat a hned je to veselejší, asi vše. Ve stoupání na výjezdu z Lubence stojí u krajnice Igor Kubín a u svého doprovodného auta mění zadní kolo. Za chvíli ho máme mezi námi, bohužel se tak děje těsně před nájezdem do nejdelšího stoupání k Jesenické křižovatce, ve kterém nám vzápětí odjíždí. Hned dole ale dojíždíme ještě jednoho (334 - Petr

Liebezeit), se kterým se vzápětí od ostatních odpoutáváme a nahoře máme poměrně luxusní náskok - soupeři za námi už nejsou vidět, na druhou stranu Igor před námi už prakticky také ne (a to tady mám maximálku 201 tepů), takže pokračujeme dále jen ve dvou. Pravidelně střídáme a v Krušovicích dojíždíme tandem a další dva jezdce, přičemž ten ve spartánském dresu se s námi vyveze až nahoru na Řevničov, ale má zjevně dost, ani nestřídá a v následném táhlém výjezdu k Novému Strašecí jej definitivně ztrácíme. Ve výjezdu k motorestu Na Plůtku pak můj parták ze dvojice začíná zůstat výrazně zpět (ačkoli tady rozhodně nejedu žádnou kaši) a volá na mě, ať jedu sám. Asi křeče. Tak tedy jedu a jsem skoro přesvědčen, že zezadu by mě nikdo dojet neměl, jenže když se na konci obce Valdek spíš jen tak pro jistotu ohlédnu, tak uvidím asi šestici jezdců ani ne 200 m za mnou. No do háje, přece mě na posledních třech čtyřech kilometrech nevezme ještě šest lidí! Tak v rámci možností akceleroju s tím, že sólo musím být při křivolakém průjezdu Kyšicemi rychlejší, nicméně po odbočení do posledního úseku k cíli mám prvního z nich těsně za zády. Naštěstí je od ostatních lehce odskočený, takže si ho na hodně dlouhé gumě zachycuji (v podstatě je to spíš jen optický kontakt, o hák v pravém slova smyslu nejde, je mezi námi tak 10 m) a poslední kilometr je tedy kdo z koho. Skupina za námi se sice přibližuje, ale už to nestihne, resp. jen jeden její jezdec se na pásce dostane na mojí úroveň, ale přední kolo tam mám stejně ještě o kousek dřív (aspoň myslím). Takže aspoň tak, ztráta několika míst v posledních kilometrech by mě mrzela, takhle je to +1 za partáka odpadlého na Plůtku a -1 za jednoho zezadu, co mě předjel v Kyšicích, takže výsledek je hezky vyrovnaný. Výsledný čas 2:43:40h (průměr cca 35,2 km/h) nepatří k mým nejlepším, ale vzhledem k okolnostem mohu být i za něj nakonec asi docela rád. Po závodě jsem se ještě chtěl vyjet směrem na Jeneč, ale jak jsem už jel volněji a proudící vzduch tolik nechladil, tak mi bylo najednou ukrutně vedro (při závodě pocitově ani tolik ne, i když jsem dojel na suchu se dvěma prázdnými lahvemi) a začaly mě chytat křeče do lýtka, tak jsem to kousek za horizontem otočil a vrátil se s pocitem relativně dobře odvedené práce zpátky do Unhoště na vyhlášení. Celkovým vítězem letošního ročníku se stal (již potřetí) Tomáš Vitáček (BMC Cycling Team) v čase 2:28:00, mně nakonec patří 18. místo z celkem 67 účastníků. Tak a to by bylo z letošního podniku z Karlových Varů do Unhoště asi vše.

PRAHA-PRADĚD-PRAHA - PPP

Chose – Z Prahy až na střechnu světa

Jak strávit lépe první prázdninový víkend než v sedle pekelného oře = bicyklu. Ve čtvrtek ještě navštěvu kolodějský kostelíček, abych si v pátek odpočinul a v sobotu zahájil s Malinou, Mišutkou, Diablem, Bobkem a Jeanem letní prázdniny. Po 5 ráno sraz s Malinou na Čerňáku a po prázdné státovcce jedeme k Mochovu, kde čeká nečekaný Kajman, který s námi pojedje ale jen do Hradce. Za chvíli přijíždí Bobek a tak jedeme do Sadský, cestou se k nám zezadu připojuje Jean. V Sadský na benzince pak Diabla a Mišutka. Rovnaje se do vláčku pozvolna za teplého rána jedeme pěkně směr Hradec Králové. Před obcí Lovčice se najednou stává něco co nikdo nechce aby se to stalo, ale občas to prostě přijde. Najednou vidím jak vedle mne jedoucí Jean dvakrát brknul o Bobkovo zadní kolo a padá na hrubý asfalt. Když se otáčíme tak vidíme že to není dobré, Jean je hodně odřený a ořesený, jedu kus dozadu přibrzďovat auta aby nás nemíjeli stovkou. Jeane, brzy se dej do kupy a doufám že se ještě potkáme na nějakém podobném výletě. Ještě nějakou dobu je mi z toho uozko a honí se mi hlavou co všechno se vlastně může stát, hlavně opatrně. Tyto myšlenky mě opouští až v prádelně Hradci kdy Diabla bravurně otevírá colu, pak motačka přes město a zase státoverka a svižně jedoucí oranžový expres , Kostelec, Vamberk, Žamberk, pěkný teplý letní den a vlnící se krajina nám dává najevo že pohodička po rovince končí a začne to kvůli čemu jsme přijeli. Kopec nekopec. Pastviny, Mladkov, Králíky, Hanušovice už to tady přitahuje. Mišutka se jen směje že to je jen takové malinké zahřívání. Tady chci říct, že Bobek naplánoval pěknou trasu, kterou všichni schválili a Mišutka si tam

najednou loupnul kopec navíc a ne ledajaký 3km, který mi tedy takhle z kraje hor ještě nevalil. Ty krásné roubenky, které jsme tam viděli a ten klik co tam byl, vojenské bunkry, stálo za to sjíždět malé placky. Po rozbitém sjezdu nás pak čekalo Červenohorské sedlo asi 7km, tady jedeme poslušně s Mišutkou za Malinou. Najednou zažehnul raketové motory, když mu říkám ahoj, tak už je tak daleko, že už to neslyší. Na sedle pak dáváme birela a výbornou domácí buchtu, čepujeme vodu a nádherným sjezdem valíme z kopce dolů kde odbočujeme do dalšího náročného stoupání 4km vidle. Tady je to z kraje pěkně strmé a koulíme se pěkně pomalu a pak zase Malina vystřelí. Začínám toho mít dost, v nohách už hodně přes 200km a Mišutka nás stále straší co nás ještě čeká, že prej 8km, 3 km a závěrečný 10km kopec. Průběžně celou cestu do sebe tlačím nějaké jídlo a pít tak abych měl stále nějakou energii a byl dostatečně zavodněn. Kopce v Jeseníkách jedeme vlastně stejně jako CCT a je každá horská prémie označena 1km 500, 200, 100m, tak alespoň, já neznalec místních poměrů, vím ke konci, kdy bude konec stoupání. No nic jdeme do toho osmikilákového kopce, nefunguje mi tachometr, tak jsem nevěděl kolik jsem v tom kopci už ujel ale tak po 2km se na silnici objevuje nápis 1km, to bude asi jen nějaký mezistupeň, si říkám. Ale ne, pak sjezd, brdek a Karlova Studánka. Mišutko, kde je ten osmikilák? Najednou si oddechují, že nám odpadlo 8 km. Je strasnej hic a vidím u silnice pramen z kterého teče proudem studená voda, sundávám proto helmu, a nechávám se osvěžit jesenickým pramenem, jelikož jsem měl i prázdný bidon, tak si dělám zásobu živé tekutiny před posledním kopcem. Mišutka mě dojíždí a tak okolo závory hurá na horu. Po chvilce stoupání se otevírají nádherné výhledy a zároveň se ale i opírá sluníčko, polévám se studenou vodou, pít ji nechci, neboť jsem ji nabral u silnice a nechci aby mě to večer vytrestalo. Po ale dalších pár minutách na slunci na všechno kašlu a vodu bez obav piju. 6 km na Ovčárnu je sakra dlouhejch ke konci už vidím cíl výletu, rozhlednu, a jsem velice rád, že u hospody na Ovčárně vidím Malinovo kolo. Tady jíme borůvkové knedlíky a navíc dva rádlery a čekáme na ostatní. Do závěru se nikomu ale už moc nechce a tak si řádně odpočíváme a jen pozvolna jdeme do posledních 4 km. Ke konci v největší stojce děláme šou pro diváky a fandící kolemjdoucí, nastupuji a zkouším se trhnout, trh jsem se a zároveň Malina trhnul mě, před vrcholem se to položí a ještě ho předjíždím ale Maliňák mě nenechává a hravě dojíždí k dědovi pradědovi 20 m přede mnou. Jsem vyčerpaný a spojený, že jsme to celá 5 členná grupa dokázali dojet až sem . restauračka, večere, dvě pivka a pomalu spát. Ráno pak pořádná snídaně, sice se personal trosku cukal, ale nakonec nas pohostili královsky. Na sjezd z pradědu si pak oblékám mikinu, ale není potřeba, už v 9 je teplo. Druhá etapa může začít. Zpět pak volíme sice delší, ale ne tak kopcovitou trasu, kde vynecháváme červenohorske sedlo a nezařazuje Šerlich . nejkratší možnou cestou jedeme ku Praze. V pekelném vedru pak přes Hradec . takhle se podle mě cítí kuře v grilu. Po hradci tahá Mišutka s Malinou hodinou špici a parkují až u benzinky v Lovči kde děláme delší pauzu a poté zase já z Bobkem udáváme tempo po nekonečných rovinách. V lovči se k nám připojuje Ivoš jako doprovodné vozidlo a dělá krásné fotky a vytváří tak sprinterské prémie, kde se vydáváme z posledních zbytků sil. V Salské na benzince pak pomyslná konečná a už jen to s Malinou domotat až na ČM. U metra se pak spolu loučíme. Trasa Praha Praděd Praha pokořena, na jednoho z nejkrásnějších míst jsme vystoupali a zdárně se vrátili. Nádherně strávený víkend. Něco čísel:

Sobota výjezd 5:10 příjezd 18:40, 270km, celkový čas 13:30h, čas jízdy 9:50h, av 27.2 km/h, nastoupáno 3200m, av TF 119, max FT 177, spáleno 6200 kcal.

Neděle výjezd 8:30, příjezd 20:40, 280 km, celkový čas 12:10h, čas jízdy 8:58h, , av 31.2 km/h, nastoupáno 1800m, av TF 113, max FT 175, spáleno 5300 kcal.

Celkem 550km/18:48h av 29,3 km/h

Mišutka – Col du Praděd

Bylo 12. července 2002 a já poprvé zavítal do Jeseníku, kde žil jeden můj kamarád, se kterým jsem krátce pracoval v Praze. Okamžitě se mi toto nádherné místo vrylo pod kůži a krom roku 2004 jsem toto místo navštívil každý následující rok. Prostě když dovolená, tak Jeseníky. Vyjma první návštěvy a

dvou silvestrovských nocí jsem vždy sebou měl i kolo. Na vrcholu Pradědu jsem byl asi šestkrát, ovšem vždy jsem vyrážel z města Jeseník a na vrchol to bylo jen 40 km. Jednou mě napadlo jet na kole do Jeseníku, ale abych jel z Prahy na Praděd a druhý den zpět na to jsem musel vstoupit do jednoho oranžového klubu, kde se pár takových magorů prostě najde a takovou cestu uskuteční: DD Do Jeseníku si po ta léta jezdím hlavně mentálně odpočinout, od lidí, práce a letos i od špatných výkonů za poslední měsíc a půl. Velmi špatně se mi hledá termín, kdy jet. Je spousta maratonu a volna nedostatek. Na sobotu mám naplánovanou denní službu a možností, že bych ji s nějakým kolegou vyměnil je minimum. Nakonec v pátek v poledne na poslední chvíli, to bere jediný možný kolega a já domlouvám cestu s Ďáblem do Sadské, kde se připojíme. Sobota budík nastaven na 04:00. Snažím se vykonat poslední potřebu a oblíkám dres, který bude na konci této akce velmi prosolen. Jedu na kole dvacet kilometrů do Sobína, kde jsem přesně v 05:00. Složíme kola a frčíme do Sadské, kde kvalitně posnídáme a čekáme, kdy se přiřazené vláček z Čerňáku tažen lokomotivou Malinov. Překvapivě má jeden vagoněk navíc jménem Kajman. Hned ovšem hlásí, že se s námi jen kousek sveze. Prvních třicet kilometrů je rovinatá nuda ze které nás ovšem velmi nepříjemně probouzí Jean svým skokem střemhlav na zahřívající se asfalt. Jel jsem za ním a bylo mi hned jasné, že tohle nebude jen nějaká modřina. Blíž to určitě popíše on sám, bohužel jeho cesta na Střechu světa skončila letos v Novém Bydžově. Až do Hradce Králové na to myslím, tam se s loučí Kajman a stavíme v Lídlu, kde nám Diablo ukazuje, jak se otvírá flaška s Coca - Colou. Následuje další nekonečná rovina, která končí v Kostelci nad Orlicí. Poté malé vlnky před Žamberkem, kde stavíme na benzínce. Po dusnu před Hradce se začíná dost oteplovat, ale 30 stupňů je maximum. Konečně odbočujeme ze silnice s číslem 11 a pokračujeme směr Králíky. Zde už vlnky jsou o něco vyšší, protože vím, že to hlavní teprve přijde, tak jedu na malou a šetřím každý watt. Jedeme velmi svižně a tak není divu, že jsme už v 12:30 v Hanušovicích. Podle propozic, by jsme měli za přejezdem jet vpravo směrem na Šumperk, já ovšem navrhuji jet vlevo na Nové Losiny, kde je hezký kopec na Přemyslov a hnusný sjezd do Loučné nad Desnou. Zatím nikdo neprotestuje. Kopec dlouhý pět kilometrů, stále to bylo jen na zahřátí. Z Loučné nad Desnou začíná pozvolné stoupání na Červenohorské sedlo, které za obcí Kouty nad Desnou nabírá potřebná procenta. Kopec je to dlouhý asi sedm kilometrů. Zde stavíme. Je tu nádherně. Po 45 minutách pokračujem krásným sjezdem po téměř novém asfaltě do Bělé pod Pradědem. Zde opět pozvolné stoupání, které se za vesnicí přemění v kilometr a půl dlouhé 11% stoupání. Pak další kilometr a půl od 5- 8%. Následuje krátký sjezd a další čtyři kilometry nahoru. Po dalším sjezdu nás vítá Karlova Studánka a před námi velké deseti kilometrové finále. Zde už jedeme roztrhaně a postupně se sházíme na Ovčárně. Závěrečné čtyři a půl kilometru jedeme vícemeně spolu. Popsat emoce po projetí cíle dost složité, prostě jeden z nejhezčích momentů na kole, možná úplně nejhezčí. Nedělní cestu zpět popisovat nebudu. Nebyla by tak těžká, nebýt toho strašného vedra, hlavně kolem Hradce Králové. V Sadské kolem 19:00. Diablo ještě přišel s nabídkou, že mě odveze autem až do Kamenných Žehrovců, ovšem já si to chci vychutnat až do konce a tak jedu ze Sobína opět na kole, ale už v mnohem příjemnějším počasí. Myslím, že tato vyjížďka se svou náročností bude jen těžko překonávat. Jen pro zajímavost. Z Hanušovic posledních 90 km dalo přesně 2000 nastoupaných metrů. Celkem mi tachometr ukázal v sobotu 253 km a 3228 nastoupaných metrů. V neděli 260 km a 1850 metrů

ŽLEBSKÝ ZUBR

Honzis – Sečská redukce

napřed jsem myslel, že Zubra ani nepojedu, ale tak nějak jsem ráno usoudil, že je to "u huby" a na známé trati se dycky závodí dobře, že jo. Napřed 43km přesun v tropickém klimatu podpořeném provozem na státovce. Dojedu k prezentaci a než začáluju, tak ze mě leje jako kdybych vyjel na Seč ... Hm, to nejní zrovna "wetter fur mich" Neva, poledne, asi 65cyklistů se vydává vstříc 18tému Zubru! Jede se spíš prot větru, takže zašívačka. Ale když jde přes i Doležalka, tak se teda před kolejem a v Závratci protáhnou dopředu a rovnou to trošku poškádlím Na Lichnici je tradiční první selekce. Nechávám velkou, jde to dobře, posila Kolokrámů Michal Dyntar taky pěkně wattuje. Teda do chvíle, kdy Agráci s Kejvalem nastoupí a posunou nutný wattový výkon o další stovečku hore Nahoře se nějak zvolňuje, což nekvitují, páč jinak nás zase dolítnou ti co se nemuseli tak ždímat a to já nerad! Jenže nikomu se nechce a já tahat na větru fakt nehodlám. Tudíž do Kraskova výletní jízda početného pole. Držím se vepředu a v lesíku to rovnou levou stranou zase trošku natáhnou a jelikož se nikdo nemá, tak jdu do úniku. Dělán si fóra na Seč, napiju se ionťáku s výrazným přídatkem moučkového cukru, páč tady se jíst nestíhá \ Konečně mě balík docvakne, jedou "jenom tempo", nicméně selekce pokračuje vcelku radikálně a když Petr Pavel zatancuje na svých 39/14, tak je nás nahoře asi deset Jenže zase nikdo nechce, tahám to sám, pak se obětuje fantastický Bonzo, roztáhne sjezd, já za ním, jenže zezadu zas dolítnou ... A to jako pánové ne! 53/17, kopec z hráze má možná 8%, nicméně velká sedmnáct se mi zdá jako vhodný silový interválek k nutné redukci balíku. ňáký šmrdače tady nepotřebuju, že jo Nahoře povolují na 53/21, Petr Pavel zas přiloží a je nás snad devět a to ještě pár lidí s dírou, kterou musí dolítnout. Hurá! Jenže pak zase parking a Lubo Sedláčik to taky nechápe. Vypadá to na nějaký domluvený scénář Kejvala a pár lidí, páč určití jedinci se na špici vůbec nevyskytují, nesjíždějí díry atd. Klesání přes Bradlo se jede tak, že nás háknul i pupkáč na ocelovém kole z 80tých let Odbočka doleva, masakr začíná. Kejval ví kdy má přišlápnout, hákuje neúnavného Petra Pavla, který roztáčí svého Scotta furt pryč, snad pět nástupů za 3minuty, lítáme jak hadr na holi, nicméně všici tam asi jsou. Teda hlavně já, uf, uf. By mě tady snad nechali, bastardi! Ve sjezdu se našťestí nejede taková hrana i prudká levá je v poho. Naopak sjezd pod Bojanov klopí Kejval monstrózně a já dole tepu 170, abych to sjel. Našťestí fouká proti a jim se nechce, takže se místy zaparkuje na 30km/h a všici čekaj a čuměj kterej blb potáhne Bojanov, očekávám selekci a totální destrukci svalů! Nahoře HP o 500Kč a znáte to ... krize a kapitalistů jak sra*ek Á, to je nádhera, jeden v červeném roztáčí asi 100ot/min, za ním Petr Pavel, Kejval, ... já se prosejvám, ale ostatní asi usoudili, že 500W pro 500Kč netřeba a drobet povolí. Michal Dyntar už točí skoro kašpara a já se tak kejvu vedle Kejvala na 53/21 a aby se neřeklo, tak tam ještě drobet přiložím pod kotel a nechám ty šmejdy v propadlišti dějin Stíhám vedoucí duo, ale už mají moc velký náskok a taktizují na pásku. Dle očekávání Petr Pavel, že jo. Jsem ve vákuu, nakonec duo dojíždím, ale jen jsem se zbytečně vyprášil, zbytek grupy dojel zpět. Možná někdo ubyl, ale pořád nás bylo nejmíň 8 + nějaký týpek bez čísla, kterej tahal k Prachovicím a Lubo Sedláčik mu něco řekl, na čež mu Kejval odvětil ať drží hubu a jede a když se mu to nelíbí, ať odstírá. Poslední hup k Lichnici, nejede se, jsem na šrot, ale ještě vydolují nějaký watt a pošlu to tam. Jsem první, sjezd chci jet na jistotu, jenže už v púlce mě bere Kejval a v 70m/h to ve vajíčku klopí do zatáčky vedle aut. Hm, dole mám 100m zásek a jsem asi pátej. S Novotným z Agra to točíme, ale dvojčka Kejval + Focusák letí k cíli. Postupně se sjíždíme do šestice, dřeeme jak mezci, ráfky zvoní, 6,3km prolétáme za 7minut, ale nestačí to a za Ronovem je jasné, že to nedáme Blbec odtáhnou celé Žleby, do točky dám 53/17, vynese mě to až doleva, stoupnu si a rvu to k cíli. Jenže ten je jaksi dál, než jsem čekal, všici jdou přes a když už se zmátořím, tak je páska a já jsem osmej o galusku za Lub Sedláčikem. Škoda, šlo bojovat o absolutní bronz, takhle "jen" bronz v kat do 29let. Průměr jenom 36km/h, letos se nějak nejelo \ Teda jako místama se docela letělo, kopce fest, ale mezi HP to byl jen takový přesun a zivačka

ZA PĚNIVOU DŮVOU

Kolíkáč – Pivní důvod

Začnu tradiční výmluvou, trošku probdělá noc kvůli bolavému zoubku, ale na Důvu jsem natěšen, avizovaná účast Šlapek se potvrdila, navíc ještě premiéra Kapra juniora, snad vydržím co nejdéle sledovat naše raketáky. Je tu pěkně nabito, málokdo schází, po deštivém startu nalepeni za zaváděcí auto, jedeme krokem, krásně se všichni sprchujeme, ale za Litoměřicemi se to již odmávne a první nástupy jsou tu. Cítím se dobře, v té zavodní vřavě o zuby nevím, blíží se první kopec, tam chci být mezi prvními, Kubánek mě okřikuje v jedné stříhnuté zatáčce, jestli se chci zabít, ale bylo tam zrcadlo bez aut, navíc zaváděcí vozidlo troubí jako o život a auta posílá praporkem do škarpy. Přelítnout přejezd, Kuře nastupuje a jeho svítivé tretry zakusují do prvních procent. Ale s balíkem to nehne, ještě David Marek se vydává za Kuřetem, ale kopec se utahuje a první selekce je tu. Je to za námi, blíží se Liběšice a za nimi další hup s přejezdem, tady se již jde tvrdě na věc, Malina vyhrává prémii, ale to já již v nevidím, gumuji se gumuji, ale stejně díra naskakuje a nejsem schopen to sjet. Do háje, to jsem dlouho nevydržel, stále se to houpe, navíc funí proti nebo co, balík na dostřel, ale síly nejsou. Ale naštěstí se tvoří okolo mě grupa, ostrá pravá a mydlíme to do Úštěku. Huů je to rachot, ale vracíme se do hry, balík přece jenom z kopce nejede tak rychle jako my, natažení v lajně, navíc to na nás působí jako magnet a tak před Úštěkem zdravím Kapra, je nás kolem 35 kusů a já se připravuji na další kopec, který mě asi již totálně popraví. Stoupání na Ostré je opravdu ostré, zadní pozice to zase jistí, ale je tu ještě pár borců a hlavně můj zachránce z Beskyda Paudera, za kterým visím za oči a věřím, že by se ještě mohl stát zázrak. Orlík skvěle zafandí, před námi jako na dlani asi 10 lidí, před nimi hlavní balík a pak 3 uprchlíci, Kubánek, Forest a náš Malina (to jsem samozřejmě neviděl, jen se to pak dozvěděl). Znovu sjížděcí peklo, sjeli jsme těch 10 kusů a za chvíli máme i vylétující hlavní balík, nemá tam kdo moc jet, když mají v úniku své zástupce. Ale po chvíli neradostný pohled pro nás, před námi osamocený Malina, tak ho chudáka někde vyklepali. Je nás zase přes 30 lidí, začalo pěkně pršet, ještě vyplenit zadní kapsy a bidony, safra kdyby byly síly, dolítnout tak k Malinovi a domlátit to s ním do cíle. Ale to je jen zbožné přání, jedu odevzdaně na konci grupy, Malina je sjet, ještě Kapr zkouší únik, ale Roudnice všechno spojí. Mokrý kostky opatrně, Kuře hlásí křeče, a tak jen nevěřičně koukám, jak u cedule Terezín za to bere a zkouší to sám, bojovník jeden! V Terezíně značně složitý a komplikovaný dojezd, nemám na to se cpát dopředu, stejně jsem tam dva kopce nebyl. Kuře dojet a v pravotočivé zatáčce slyším, jak se sesypal k zemi, já již na jistotu vedle Líby prokroužím dvě ostré zatáčky a projedu cílem. Kuře je tu naštěstí taky za chvíli, pár odřenin, hlavně, že materiál nešel do kopru. Je to za námi, Malina nakonec bere zlato, Kapr stříbro!

LUČANSKÉ OKRUHY

Honzis – Lučany – 12kopců na 90km :-)

Říkal mi Míra Živný, že prej mám něco napsat k Lučanům. Co maratony?, to je vejlet!, tady máš 12kopců na 90km, to je vono!!! Jasně, hnedka z úvodu drobet selektivní tempo, ale jsem tam a das ist gut, páč myslím, že někdo už nebyl na HP 2km od startu. Seznámení s okruhem, ty kostky v 45km/h do zatáčky mi nedělají dobře, naštěstí na rovině v Josefáči fouká proti, tudíž čelo parkuje a horší sjezdaři si to mají šanci sjet. Tady je prej jediná rovina, měří asi 1,5km a stejně je lehce nakloněná. A jako bonus tu fouká, jak jsem zmínil ... Jenže ono si nevybereš, páč za sjezdem a rovinou zákonitě následuje krpál, že jo. Rozmrdaná silnice, kolíbám se nad říditky, nadávám na povrch a visím za voči. Chvilíčku voraz, ostrá levá a po uzounké silničce ještě nahoru. To už mám fakt dost, sice je chladno, ale já se stejně nehorázně potím. A sjezd panečku, to je labůžo pro masochisty. Cesta má asi 2metry na šířku, jedna zavírací točka, kde má pár lidí potíže no a dolejšek se letí přes 60km/h mezi barákama.

Samozřejmě jsem odpad, ale to se dalo čekat. Ostrý hup „na velkou“, doprava, doleva a vzhůru do druhého kola. Na HP si docvaknu grupu zpátky, ale docela vyprášino a ty wago jako nevím, co tady budu 5x ještě předvádět ... Zbylo nás asi 14, pořád jsem na chvostu, imrvéře odpadám, ale vždycky to nějak zalepím. Je problém, že za náma v dohledu nikdo, takže motivace zůstat v balíku je velká. Z Karlova trpím, ve sjezdu trpím, vlastně takové nekončící utrpení. Druhá runda, čas skoro přesně hodina. No tě pic, to nedám ani za 3! Zas problémy, do kopce i z kopce, marnost nad marnost. Míra Živný mě několikrát vybízí, ale já jsem fakt v pr a rozhodně nemám na další wattové špičky. Buď to sjeďu nebo ne. Ve třetí rundě už se skoro loučím, ale dojel jsem to po krátkém sjezdu a následném lámání hupu na velkou v místě, kde někteří jeli 39/23. Snažím se líp najíždět kostky v Josefáči, ale já jsem prostě tragickej. Jsem v půlce, dokonce 4HP jedeme „na pohodu“ a nemusím dotahovat, pak se dokonce ukážu na čele, ale ve sjezdu do Josefáče obsazují svou obvyklou poslední pozici. Z Karlova se zase trošku jede. Jako ono se nejede úplně fest, ale prostě vystupuju, definitivně. Vycouval i Přéma Kuchař a to vypadal dobře, mójím i Jirku Řihu z Kolokrámu, prostě asi nucená selekce. Jedu svým tempem a drobící se čelo posléze ani nevidím. Zatahuje se, čeká mě 35km do cíle. Čekám, že mě někdo ze zadu dojede, ale nic, dám si to na samotku. Za pátou HP dojeďu bojovnou holčinu. Chvilku ji táhnu na větru, ale pošle mě dopředu, takže sjíždím do Josefáče a rovinu dřů jak Bulhar – asi 30km/h, k smíchu. V kopci jedu pro mě snesitelné tempo, spadne pár kapek, jinak se počasí drží. Šestá runda, to bude na morál. Kopce spíš silou, pořád 39/21, jen ta rychlost je nižší. Poslední Karlov, juchú. Ještě svist a pár ostrých zatáček do cíle na dvůr školy či co. Uf, 93km, nastoupáno 2250metrů, průměr pod 30km/h, masakr! Jak říkal Míra Živný – stačí jet tempo, ale musíš jet tempo, i když máš krizi. A to já jaksi neumím ... Nicméně tohle byl krásný závod, jen na mokru bych ten sjezd fakt dávat nechtěl.

NOVÉ HRADY

Kapr – Rozlučka s Běčkem

Po sobotním kopcovitém Posázaví (up 1440), jsem se rozhodl jet do kopců do Nových Hradů. 140 km se mi nechtělo jet samotnému autem, tak jsem požádal Vitase, který mi poskytl dopravní azyl. Ráno v šest na kole do Čelej, kolo k němu do dodávky, já k Jonášovi Tichému. BMC díky za dopravu. Start pod cílovým kopcem, který má 2,5 km, to je 4 kola, 5x cílový kopec, asi 100 km nahoru dolů, bez roviny. První kolo jedeme tréninkově ve dvojicích, parádní rozjetí po včerejším Posázaví. Druhý cílový kopec se jede rychleji, jeden borec odpadl. Na 35 km v nenápadném stoupání odskočil Martin Šlégl, po chvíli se zvedl Honza Valeš a borec z Vysokého Mýta, jel jsem zrovna špici, tak jsem se za ně přilepil. Za námi díra, tak jsme jeli. Po 5-ti km šrotu jsou stále blízko, Martin přestává střídat (říká, že už nemůže), tak točíme ve třech. V třetím cílovém kopci ztrácíme Martina, dle fotek máme 20 vteřin, ale to mi nevíme. Třetí kolo stále šrot, začínám ztrácet sebedůvěru, že čtvrté kolo s nimi nedám. Honza tahá kopce jako zvíře, každou chvíli jde ze sedla, v protivětru v mírném stoupání, visím v každém kole na vlásku. Ve sjezdech kraluju já a Vysoké Mýto, jedeme na hraně! Pořadatel nachystal jednu vychytávku, 2 m široký prudký sjezd, v něm ostrá 180 (ve třetím kole jsem to měl o fous, krajnice to jistila), potom protikopec, v něm po padesáti metrech ostrá 180 v 20% stoupání. Kdo tam nechal velkou, šel pěšky!!! Čtvrtý cílový kopec jedeme tempo, stále jsem tam, ještě přežít pár větrných brdků a mohlo by to vyjít. 11 km před cílem, ve sjezdu, kde jsem minulé kolo jel krajnicí, rána jako z děla, Vysokému Mýtu bouchlo kolo, ještě že to bylo přímo v zatáčce, kde jsme jeli 15 km/h, pár vteřin předtím jsme jeli šedesát. To je pech, bohužel s námi nedojede. Jsem na plech, při životě mě drží šance na bednu, to už musím dát. Pátý kopec do cíle se držím za Honzou, říkám mu, že se mně nemusí bát, že umírám, kilometr před cílem mi nastoupil, ohlížím se, za mnou nikdo. Protínám čáru na druhém místě se zařatou pěstí. Za koridorem padám mrtvý do trávy. Okamžitě křeč do levého lýtka a pravého stehna (za pět let ježdění asi teprve potřetí), Jonáš Tichý mi šponuje nohu a za chvíli je to dobrý.

Jirka a Radek se svou milou, hned odjíždějí dodávkou s kolama domů. Jonáš, Vitas a Dáša se mnou musí čekat na vyhlášení, díky ta trpělivost. Nádherná rozlučka se silnicí v Běčku v ELM. Ještě dvě časovky a příští rok v Céčku mezi dědkama. 98 km, up 1440 m, na 63 km v úniku, jsem měl avg 175 tepů a vytvořil si novou maximálku 194 tepů!!! Den předtím jsem na Posázaví dal rekord 193 tepů!!! V Čelákovících znova do propocenejch hadrů, 23 km do Tuřic na návštěvu, potom 7 km domů (celkem za den 153 km) a teprve v 19:30, po 13-ti hodinách cestování, vytoužená sprcha a gauč...a luxusní svíčková s 5-ti... Jak v úterý zvládnou Zlatáček, nevím...

ZLATÁČEK

Chose – Zlatáček-druhá střecha světa

Když jsme sjížděli z pradědu bylo neskutečný vedro, Krkonoše ale ukázaly jak dokáže být na horách, pěkná kosa. Vyrážím z rajské zahrady něco po 6 hodině ranní, sraz v Mstěticích v 6:30 ale nezvládám a přijíždím o několik minut později, naštěstí protijedoucí cyklista mě ujišťuje, že kluky ze šlapek před chvilkou potkal a tak vyrážím do Čelej, cestou se ještě jednou ptám kolemjdoucích jaký mají oranžové dresy náskok, že prý 4-5 minut. U hřbitova už čekají, tady byl sraz z Bobkem. V Lysí Kapr a v Nymburce Strejda a v početné skupině 8 lidí valíme vstříc Zlatému návrší. Kolikáč mě ujišťuje, že se jedná o vyjížděku, ne závod, tak ať neblbneme a tempo na špici udržujeme na rozumné rychlosti, prozatím mi tachometr hlásí mišutkovských 33 (to je asi dáno tím jak jsem jel do Čelej rychle □), ovšem někde okolo Jičína se to zvrhne a Kapr s Bobkem každý kopec vyletěl jak střely, nás ostatní to nechává v poklidu a vlastním tempem vyjíždíme na každý vrchol, kde na nás čekají Bo Ka, povětšinou kopce vyjedou společně s Ivčou a Icemanem, Kolík se zbytkem se asi šetří na závěr. Je krásné počasí, sluníčko se občas schová za nějaký ten mrak a je příjemných nějakých asi 25 stupňů. Prostě ideální na to být celý den na kole a atakovat magickou hranici 300 km, která bude zaručeně dnes pokořena. Vlastně ani nevím jak, a najednou stavíme u samošky v Jilemnici a každé se zásobuje cukrama, tak si kupuju dvoulitrovku koly a koláč a buchtu, natlačím to do sebe, sedmičku koly do bidonu a jde se na to, posledních 25 km před obrátkou. Jsme v 500 m nad mořem, a vystoupáme takřka o 1000m, to je pořádná porce. Z kraje je to údolím a tak se jede v poklidu a postupně přituhuje, Kapr průběžně hlásí přibívajících výškových metry a ptá se mě jestli jsem to již někdy jel na kole až nahoru. Já jsem tu na kole ještě nebyl a vlastně ani pěšky, takže vůbec nevím do čeho jdu, jak je to prudké a dlouhé. Dole v Jilemnici jsem měl 125km, tak nahoře budu mít 150 cca. Z kraje to Iceman hecuje a zkouší nastupovat, už jsme se ale rozdělili. Ka Ko Cho Bo Ice a nějaký kolemjedoucí v dresu LIQUIGAS. Nejdřív nám ujíždí, ale po chvilce ho máme. Po končící pěkné silnici za to bere Bobek a to se asi stává osudné Icemanovi, dál jsem to již za sebou nesledoval a jen se soustředil na Bobkovo karbonové zadní kolo po několika km jsem ho vystřídal a přišlo mi, že se v poklidu drží, i výraz v obličejí měl v pohodě. Občas jsem ale šel ze sedla a tím vždy nepatrně zvýšil rychlost a Bobrovi pak chvilku trvalo než mě dojel. Proto jsem v takovémto nástupu jednou vydržel déle než obvykle a udělal tak rozhodující díru, teď přišla moje chvíle 6 km před vrcholem utrhnul jsem Bobka, ale když jsem se ohlédl na dlouhé roviny Ko Ka byli také vidět. Za každou serpentinou jsem vždy šel ze sedla a nastoupil, tak abych zvyšoval svůj náskok, aniž bych byl vidět a nebyl tak pro Bo Ka Ko magnetem. Jelo se mi parádně, asi ta kola způsobila že mě nic nebolelo a svaly necítily únavu, pro tohle vlastně tolik v Kolodějích trénuju a gumuju posázaví. Pak jedu do kopce a připadá mi jako bych ani do kopce nejel, nedělá mi problém jít ze sedla a rychlost zvýšit. Má cyklistická duše jásá. Jsou tu Horní Mísečky a odtud ještě 5 km, za mnou si zaručeně myslí že mi dojde, trochu mi to vrtá hlavou, ale lepší před koncem kopce rychle shořet než celý pomalu vyhasínat a tak jedu 13-16 km/ h. Bobek se mi ale trochu přiblížil. Za toučkou to zase ve stoje rozjedou a náskok se opět zvětšuje. Pak už zasebom ale vidím KoKa. Cestou nahoru jde dost lidí a tak se trosku smazává jejich výhoda mě jako magnetu. Někteří lidé mě

svými poznámkami ženou kupředu (podívej jak jede rychle, jedna maminka schovává dítě aby ch ne přešel) téměř úplně nahoře ještě než vjedeme do mraků jsou tak nádherné výhledy a mě připadá že letím, je to nádhera. Chvilku padají krupky, nebo ten jemný déšť je tak ostrý, je celkem zima 10 stupnu, ale ja jsem tak rozpumpovanej, že mi nic nevadí. A jsem tu, Zlaté Návří. Chvilku po mě dojíždí KoKa, je mlha a zima a tak se jdeme schovat, za chvilku otevírá dveře usměvavý Bobek, pak Ivča Strejda a Tom. Dává se do mě zima. Na to ale pomáhá teplý čaj a zabalení do novin a chvilku mi je teploučko. Žádná velká zdržovačka ale není a padáme dolů, cestou potkáváme Icemana, pak s Bobkem jedeme střemhlav dolů, byl to opravdu fofr, na rovinatějších a mírnějších pasážích hladce jedeme 50 km/h a není divu, že v Jilemnici jsme coby dup. Na Kruháci pak dáváme obídek, už celá grupa. Pivko tady bodlo, pak sem byl takovej línější ještě pár desítek minut, ale domů ještě něco přes 100 km a tak to pivo hravě rozjedu. A jak tam někdo zahlásil, ta pravá cyklistika začíná až po 200 km. Ale nepřipadalo mi že jedeme nějaké výletní tempo ku Praze, ale takové za které by se snad nestyděl ani Mišutka, jak rovinka tak 35-40 km/h vítr nevítr. Každý pravidelně tahal vlak jako lokomotiva a jak napsal Kolík, nebylo slabého článku. Ono být na špici po 250 km proti větru vyžaduje velkou vůli (tady člověk poznává, co to znamená jet na morál). A zase mi to uteklo až do Sojovic, kde jsme u Kaprů dali výborné kafičko, moc děkuji. Už se mi tam odtud moc nechtělo, byl jsem dost vytuhlej. Do brandejsa co by kamenem dohodil, zde se odpojila Ivča, která to podle našich výpočtů dala za 300km. V HoroPočo se pak odpojují od posledních jižanů Kolíka a Toma a pozvolna to motám domů pod horkou sprchu a na teplou večeri od mé milované. Děkuji za skvělý den, jste nejlepší. Doma nakonec před 8 hodinou. Výjezd 06:15, cca návrat 19:50, celkový čas 13:35, čas jízdy 10:27:15, av 29km/h, 304km, max 69,6km/h, 7670 k cal. Takže příští rok nejenom PPP ale i Zlat'ák je jasnej.

GRAND PRIX KH KRAJE

Léňa – Grand Prix s velkým G

V poslední době trénuji především myši a klávesnici při brouzdání po internetu. Při jednom takovém objemovém tréninku mě zaujal závod GP měst Hradce Králové. Sympatická byla délka, která nepřesáhlo o moc 100km což je hranice, kterou jsem ještě schopen tak nějak výletně objet. Není tedy co řešit, proběhne rychlá domluva s Kaprem a hurá do Hradce. Na startu stojím se sedmi kily navíc oproti dubnové váze a tisícem kilometrů za poslední tři měsíce, i tak si dávám sebevědomí cíl, uviset Czendu. Na startu nás stojí něco kolem třista kousků, také proto start probíhá hodně podobně jako na maratonech. Rádoby závodníci se cpou dopředu, vlana střídá vlnu, brzda, plyn je standartní pohyb v tomto chumlu, jediné co je pro mě jiné, tak to, že jakmile vjedeme na nějaký magnet nebo pár set metrovou stojku, pěkně mě to bolí...Na kóťe 4,6km po jednom z magnetů se v následném sjezdiku ze zadu přičítí mírně odpadnuvší stádo, které díky své "nezkušenosti" se vrací tak rychle, že asi šest lidí neubrzdí ten přílet, přepadají přes řidítka, rozhazují lidi kolem sebe a padá asi třicet lidí, uff těsně za mnou, moc se ostatní nepoučili, takže na 18,9km následuju druhý pád v balíku, tentokrát ho způsobil blbeček, který se cpal ve sjezdu (jedeme kolem 60km/h) a aby netrefil díru hodil vlnu, takže zase pěkné domino, tentokrát musím hodně na brzdy, jedu asi šest metrů smykem, nekontrolovatelným směrem, nabral jsem našťestí jen jedno kolo, ale vše ustál. Návrat do balíku byl bolavý, ale jo ještě se mi podařilo zahlédnout Kapra, který se držel někde mezi top 30 lidma. Moc jsem si neodpočinul, protože přišel první kopeček z vesnice Val. Nebylo to ani moc prudké, prostě mi to začalo odjíždět hned na začátku, ještě jsem se zmáčknu a po prvním schodu vše dojel, jenže při pohledu na tachometr jsem velmi rychle zvolnil, přeci jen mě ještě čeká přes 80km a jestli mám problém tady na brdku co bych dělal v kopcích. Rozumně si tedy vystupuju, kašlu na lidi, kteří mě předjíždí a jedu si své, tzn. 36*23, rychlost 15km/h, těsně před skončením asi třetího schodu mě předjíždí nějaký borec na ocelovém Colnagu a hecujeme mě: "To sjedeme!" tak jo, háknu ho a následný sjezd do Bohdašína

jedeme jako kamikadze, nabíráme korálky, které nám také pomáhají až v údolí na 35km jsem součástí dvacetičlenné grupy, kde se na mé poměry jede šrot, rychlost nejde pod 40km/h, kopírujeme příjemně chladící horskou říčku, postupně dojíždíme doprovodná auta, což je sice příjemné, ale ne pro mě, mám co dělat uviset, naskakují my díry, které sjíždím jen při 150% úsilí. Na 40km jsme díky tomu tempu dojeli nějakou další grupu, jelikož v ní nebyl Kapr bylo jasné, že čelní není, čekal jsem zvolnění jenže se ještě přiložilo! Cedím se až na úplný chvost a přemýšlím o konci mé účasti v této letecké skvadře. Všem napomáhá profil tratě, před námi se tyčí asi 300m dlouhá stojka, která je sice označena silniční značkou 12% stoupání, ale člověk vedle mě nám hlásí 22%, samozřejmě můj pastorek s 23 zuby je totálně k ničemu, tady bych potřeboval tak 28 zubů, už nepokračuju rovně, ale musím kopec vyjet jízdou zprava doleva, rychlost atakovala 10km/h, grupa pryč. Po zdolání té nejhorší stěny si dojíždím další trosku na Treku, hned se snažím navázat komunikaci, jenže dostanu jen odpověď: Rozumiem z Polski..., hm tak to moc nepokecáme. Ještě jsem se ho ptal: Co tady šuká... ale nějak to nepochopil. Pochopil jen to, že počkáme na další grupu. Grupa nás dostihla na 45km na vrcholu posledního kopce před občertvovačkou, která byla na 50km. Až tady jsem pochopil, že organizátoři to opravdu vymysleli dobře, že jí umístili tady a ne až někde za Louisiným údolím, ti netrénovaní tzn. jako já, jí uvítali už tady. Grupa to je taková jaká na těchto pozicích prostě jezdí, jen jsem si nějak odvykl a zvykl na to, že se párkrát protočíme, neházíme si vlny, nepředjíždíme se zprava, zleva, hlava nehlava. No musím si zvykat. Tahat mě přestane bavit vlastně hned když táhnu asi třicet lidí a místo aby mi ostatní jeli v háku tak zleva nastupuje nějaký cvalda za ním další a jedou Mišutkovým způsobem tři metry na mém levoboku. No nic schovávám se, kde mě zdraví kolega z Agro Kolín David Marek a HonzaB, oba silně povzbudivě: Co tady děláš? Příjemné bylo, že jsem jel zase ve skupině s prvními ženami. Na občertvovačce nabírám vodu a banán, hned ve výjezdu z občertvovačky nám začíná kopec dne, Louisino údolí. Klasicky mi to odjíždí hned na začátku, tahám ten svůj těžký převod s 23zuby, nejedu víc než 11km/h a najednou je HonzaB, David a holky pryč. Jak se tak ploužím serpentýnami k vrcholu, kopec začíná zmírňovat a mě se daří dostat na frekvenci šlapání, kterou potřebuju, čímž si dojíždím pár lidí a na vrcholu si ještě přišlápnu, pozdravím Pavla Sováka a hurá do rozbitého sjezdu, kde jedu jako Peter Sagan, díky čemuž jsem na konci sjezdu v osmičlenné grupě, kde je David i jedna žena (ta hezčí), ale HonzaB není ani v dohledu. O tempo se vůbec nestarám víceméně tahá jen jeden kluk v dresu Livistrong, který se ze špice ani nehne a dle domluvy mezi ním a naší druhou ženou závodu je jasné, že jede na ní. Sám jsem rád, že stíhám tak mě na špici nikdo nevidí. V každém dalším brdku, který přesáhne procento sklonu 10 vždy trpím a ztrácím ze skupinou kontakt, v magnetech se cítím lépe, jedu si za naším duem: tahač, woman a je mi tam dobře. Poslední větší kopec byl na 85km, byly to zase takové schody lesem a pak otevřenou krajinou, dost jsem si dával, ale na vrcholu jsem byl bezpečně v grupě a ještě jsem měl sílu v následném sjezdu sjet pár korálků. Naše žena nás pořád hecovala ať jedeme, bohužel nikdo jí nevyslyšel (nepočítám-li jejího tahače) byl jsem rád, že jsem a nechtěl jsem dojet do cíle sám, jo zpohodlněl jsem a hlavně neměla na sobě oranžový dres! Cestou nás ještě přibrzdí spadlé závory, kde čekáme až projede vlak díky čemuž se na nás dotáhla asi dvacetičlenná grupa. Transport do cíle se již snažím jen přežít bez pádů, pořád se nastupuje ze všech stran, do toho přichází dost dlouhé úseky po kostkách, kde některým borcům dost skáčou kola ze strany na stranu, moc děkuji svému Roubaix jak žehlí. 3km před cílem přichází kilometrový úsek na kostkách, kde díky vlastnostem mého kola se mi jede lépe než ostatním, chci to prostě zkusit a odjet, jenže mě nikdo nechce pustit, když jednoho borce okřiknu spíš se lekne, tak kašlu na to. Na poslední kilometr najíždím kolem patnáctého místa naší snad čtyřicetihlavé grupy, rád bych si zaspurtoval, ale tři zatáčky na posledních 500 metrech to hatí, takže ani nevím jak jsem dojel. Jsem velmi rád, že jsem zase po třech měsících zažil ten závodní mumraj, Kaprovi za příjemnou společnost, organizátorům za výbornou trať, výborné zabezpečení, značení a zajištění komplet celého závodu. Czendu jsem nakonec celou trať nepotkal (měl defekt hned na začátku). Příští rok, jestli budu ještě jezdit se rád svezu opět i v tabáčku.

BŘEZÍ U MIKULOVA-12 HODIN

Strejda – Závod kolem hnoje

Tyden před závodem si na kolo montuji časokarskou hrazdu a upravuji posed, at na to trosku zvyknu. Po prvním tréninku usuzuji, že te je totální pitomost. Prece časovky jezdíme jen kratke, vetsinou do hodiny a to v tom nepohodlnem posedu se da vydrzet, upravovat si posed na 12-hodinovku se muze rovnat sebevrazde. Tak sedlo vracím zpátky, ale hrazdu si nechávám. Ona ta možnost jakékoli změny držení řídítek urcite nebude k zahození. V patek před závodem probíhá internetová diskuze – bude prset/nebude prset. Moraváci mne jako jeden muž přesvědčují, že na Jizní Morave vůbec nikdy neprsi, a tak vyrazím směr Brno. Na Vysocine lijí, že není videt víc, jak na 300 m. U Brna se to zklidňuje, a v Brne samotnem silnici jsou suche. V celku bez problemu nakladám Yettiho a razíme cestu dal na jih. Na prezentaci jsme první, ale už dorazil i Orlik. Pan na prezentaci vypadá docela zaskoceny, kde se tu berou zajemce, pta se, odkud máme vůbec informace o tomhle závodě, že sem jezdí jen pár lidí, a z Prahy vždy jen Bartos, a ještě ta holka, co drží ženský rekord trati, jak se jen jmenuje?... Jo, správně, Lenka. Tak to vypadá na typický závod kolem hnoje. Jedeme se ubytovat. Yettiho v penzionu vítají, jako nejdrazsiho příbuzneho. Já se taky svezu. Paní domácí nám hned nabídne předzávodní večere (cca ¾ kila peceného vepřového a velkou misu kysaného zelí k tomu). Snad mi to tradiční testoviny nahradí. A pak rychle do sklepa, kde zrovna probíhá ochutnavka, kde ještě zaspíváme „V Hodoníně za vojačka“. Zajímavá příprava na ultramarathon. Celou noc prsí. Dobře se v takovém počasí spí. Dobře, ale kratce. Před patou vstaváme, snídáme, a koukame ven, zda se to nemá snahu uklidnit. Nemá. To poprvé mne začne hlodat pochybnost, zda to nezabalit. Na startu nás je 11 hlav: lonský obhajce vítězství, Orlik, Tomas Bartos, Lenka, Yetti, já, jeden chlap na lehokole a několik dalších borcu. Všechny jsou v plastenkách. Lenka a Tomas mají nové krásné blatníky. Dohadujeme se, že to nebudeme hrotit a pojedeme hned od začátku své tempo. Pochopitelne první kolo se držíme s celem, tepy někde u závrtných výšin, rychlost kolem 34. A všechny čekají, kdo konecne bude mít rozum a odstoupí jako první. Lenko, děkují, že jsi udělala ten krok. Vystupujeme s Yettim taky a říkáme si, že teď už to pojedou opravdu na pohodu. A tak ještě jedno kolo to hrotíme. Nu aby ne, když to celní skupinku máme porad na dohled a každou chvíli to vypadá že je sjedeme. Nene, nesjedeme, konecne je necháme být, prece stejne nás za chvíli o kolo předjedou (nepředjeli). Od třetího kola se to konecne uklidní. Rychlost se nám ustala na hodnotě něco málo přes 30. Ujde to. Konecne začínám využívat hrazdy. V prvních okruzích to bylo dost hektické, nebyl jsem si jistý ve skupině. Pak mám strategii, že na cele zalehnu, ale v haku radeji pro jistotu si vezmu za říditka. Postupne získávám jistotu a zastavám lezet na hrazde i v haku. Ona trasa technicky náročná není, jen tři zatačky se nedají projet v časovkarské pozici. A taky téměř není třeba brzdít (což je velká výhoda v tom počasí). Yetti se svou hrazdou je na tom ještě líp, v zatačkách nám porad ujezdí, až mu to musím domluvit. Lenka představec nemá a tak musí maknout víc, než my, a tak jí většinou nenecháváme na spící prilis dlouho. Pak už to bylo vícemene stereotypny. Každý z nás přežil krizi, každý chytil druhý dech, ale vždy jsme si vyhoveli a počkali a pomohli s opravou defektu a navzájem nabízeli jídlo a pítí. Po 200 kilometrech nám rychlost poklesla pod 30. Mály tac jsme zpočátku používali jen v jednom kopecku, teď už každý brdek byl toho hoden. Silnice tirkrát téměř uschla a v tu chvíli se zase rozprselo. Nejaké traktory natahali hlinu z poli, a v Dolních Dunajovicích zrejme nejaký kůň nechal na silnici ještě hezčí věci. V desti se z toho stalo velmi řídké bahínko. To už nebyl závod kolem hnoje, spíše ve hnoji samotnem (to vite, na Jizní Morave nikdy neprsí). Po 14 okruzích delám vypočty a vychází mi, že do limitu ještě tři kola si dame v naprostem klidu a s rezervou. A tak zase zvolňujeme a rychlost už je pod 28. Pět minut před limitem se zastavujeme za cílovou čarou a 17 kol máme za sebou. Podle propozic by se dalo jet i dal, připsali by nám ještě nějaké kilometry, umernene průmerné rychlosti. Na to nemám ani pomyslení. Ale trojice lidru před námi to za to stalo. Vítěz dorazí asi 10 minut po limitu a za dalších 10 jsou tu i Tomas a Orlik. Minimalne o 10 km nás předčili. Blahopreji. V nedele mne bolí nohy, jako

snad nikdy v životě. Premyslim, pročpak. A nakonec nacházím tomu logické vysvětlení. Kopcovita trasa by byla kupodivu minimálně náročná (pokud to beru na stejný čas, ne na stejnou vzdálenost). Přece v kopcovitém terenu kopečky se střídají se sjezdy a s rovinkami, kde se zapojují trochu jiné svalové skupiny. A taky ve sjezdech občas se stává, že vůbec nešlapeš a trochu se orážíš. Tady nic takového nebylo. Prostě pořád točis a točis. A to se narození. Ale zkušenost to byla velmi zajímavá a ještě jednou chci poděkovat Lence a Yettimu za skvělou spolupráci. Jo, a Yettimu taky za to, že se mně nesnažil přesvědčovat, což by se mu hroze povedlo.

PLZEŇ-LOPATÁRNA - KRITERIUM

Dreamer – Dojet balík na Lopatárne o kolo dokázal Rabon a ... Dreamer

Tenhle víkend měl být původně spis odpocinkový, jednak jsem po Krali místo odpocívání spis ještě jezdil abych si udělal rekord v nejetych km za měsíc což se nakonec povedlo takže nové měsíční maximum je 2020 km, hura! Víkend tedy měl být opravdu odpocinkový, protože mělo být spátne počasí, celý pátek pršelo, jel jsem na Šumavu a říkal si že v sobotu vyjedu max na hodku dvě na krosu nekam do lesa. Nicméně ráno bylo sice hnušné, zima, mlhavo, ale sinice už byly převážně suché. Takže jsem vlezl na Canyon a sice jsem nejel nekam na Pancir nebo Arber, ale pěkně do Deutschlandu kolem Hohen Bogenu, nakonec z toho bylo pěkných 100km za 4 hodiny. Tak dobrý sobota nad plán, ale co s nedělí? Před rokem jsem začal zářit nějak moc když jsem dal 180+100km a díky tomu jsem měl i v září ještě skoro 2 tisíce. No ale že dám v neděli 180 jsem věděl že nedám protože počasí o moc lepší být nemelo :) Večer se naskytlá šance svezť se s Petrem K. na ranní SUAC do Plzně na Lopatárnu, o které jsem vždy slyšoval, nikdy jsem ji nejel, abych ji během posledního měsíce jel nakonec 3x! :) Ráno opět mlhavo, mokro, a protože start byl už v 9h ráno, vyjeli jsme v 7:15 no skoro se mi vstávalo hur než o týden předtím na KRale :) Když jsme vylezli v Plzni šel jsem hned na kolo rozjíždět se a klepal se zimou i přes navleky nahore i dole a moiru pod dresem. Nastěti jsem se nějak ohral a samotný závod už jsem jel bez navleku. Na startu tak 25-30 lidí, každé kolo bylo za 2 a 1 bod, každé páte kolo bylo za 5-3-2-1 bod myslím. Prvních pár kol jsem zasíť v balíku ale ve spurtu je to spátne, nemám sancí urvat nějaký bod což mě deprimuje :) Takže zkousím nekolikrát do uníku, nejdřív vždycky akorát přivezu balík do spurtu kde mě vsichni předjedou :D Pak se mi povede nějak zahadně urvat první bod za 2. místo wow! To mi dodá síly a protože po spurtu vždy vsichni až moc zpomalí, zkousím to po cca 20min závodu a jdu do uníku a překvapivě mě nechávají! Takže najednou objedu celé kolo sám a mám 2 body! No jedu dál čekám kdy mě sjedou ale pořád naskok stejný nebo se zvětšuje! Takže druhé i třetí kolo v uníku opět po 2 bodech! Už se na to chci vykaslat, ale po dalších kolech zvoní do kola v kterém se jede o 5 bodů! Měckam se co to jde a opět vyhrávám i toho více bodované kolo! Takže nakonec 5 kol v uníku, pak se nechám dojet a oráží si v balíku. Po asi dalších pěti kolech, kde jsem sebral max 1 bod za spurt na druhém místě si říkám co dál. Bodu už pár mám díky tomu uníku takže bych možná mohl být na bedně aspon na třetím místě. Je tu i vítěz KRale Jirka Voracek ale moc se mu asi dobře nejede, do spurtu taky kromě začátku moc nechodí. Zkousím po pulhodine opět nastoupit před spurtem a chyť se Petr K. po bodování za námi trochu dít tak jedeme dál. A jedeme dál a dál a naskok pořád větší a sbíráme body za každý průjezd. Petr má nahnáno že začátku, kde spurt většinou vyhrával, takže mě většinu bodů nechává, nebo se střídáme. Pak vidíme že balík to asi vzdal a máme na ně pul okruhu který má tuším 1200m! Šen se stává skutečností a někdy po hodině závodu dojíždíme balík o celé kolo což se pryč na Lopatárne povedlo snad jen Rabonovi! :) Je to skvělý pocit a v klidu dojíždíme do cíle, takže první místo v kategorii je moje, absolutním vítězem na body je Petr, za námi bodová dít! Protože vyhlášení je až po dojetí druhého balíku nad 40 let a nechci jen sedět protože není moc teplo, tak si i tenhle závod objedu s nima. Da se to v klidu, v obou závodech je průměr kolem 40kmh, na střední Giant Lize se jezdí tak

47kmh, ale samozrejme je tam 4x vic lidi :) Takze nakonec skvela zkusenost, Giant Liga ma svoje kouzlo!

ÚVALY-ČESKÝ ŠTERNBERK-ÚVALY

Dreamer – Deluxe rozlučka se sezónou 2012

Na tenhle zavod jsem se nijak zvlást nepřipravoval, neresi a vlastne se ani nijak extra netesi. Ale konec sezonu je tu a zavodu je malo, takže jsem si ho poprvé chtel objet, preci jen sumavska dvoukila deluxe se zvyšovanim vykonnosti respektive rychlosti moc spolecneho nemaji :) V utery jsem si dal jeste deluxe Kolodeje v letnim pocasi ale pak jsem od stredy resil nejake veci v praci i mimo praci, takže jak byla v utery naladostni sinusoida nahore, od stredy do patku byla zase pekne dole! Takze i z toho duvodu jsem chtel tenhle zavod objet, abych prisel treba na jine myslenky :) Rano se probouzim v 7:30 a prsi, leje, jako z konve. Super, nikam asi teda nepojedu rikam si. Ale koukam na radar a uz to prechazi je to tak od 8h uz neprsi, v 9h dokonce vyleza slunce. Je ale zima takže se oblekam navleky, moira, vesta, navleky na tretry do desty, které pouziju tak 2x za rok, tak aspon se mi dneska hodi. Bidon staci jeden, pit není potreba v te zime. Sraz s Kolikacem, Technikem, prijizdi prekvapive "zimak" Lena, radost jej zase videt po delsi dobe! :) Jedeme do UVal, silnice osychaji, nalada se zveda. Pred startem se docela otepluje a tak lituju ze mam ty navleky na tretrach a mozna i na nohou, jeden borec s dresem Favorit Brno jede pekne v kratkym :) Zacatek se docela leti, Honzisevi je asi zima Poodjizdi v mensi skupince stiham je ale zbytecne si davam kdyz balik s hlavními favority Nezerkou a Zahradkou za mnou. Prvni deleni baliku je na Ondrejove ale docela v pohode jsem tam, jen mi je horko v tech navlecich na nohou, no co se da delat. Stiham si cucnout gelu, vlastne zjistuju ze jsem si vzal jenom jeden gel, no ale snidane byla bohata to musi stacit :) Sjezd do Chocerad kde jdu vic dopredu abych dole nebyl posledni a dari se, nastesti jetu silnice dost sucha. A je tu hlavní faze zavodu, Vodslivy. Kolem se mihne Nezerka, za tim Zahradka a hned dira. Ale asi nechteji jet sami dva pres pul zavodu, takže na nas cekaji. No jsem kousek za Vitkem Novakem ale zbrdži me ten druhej z Atombike, cekal jsem ze si to docvakne ale nemel na to. Takze zatimco Vitek Novak se tam jeste dotahnoul jeste s jedním údajne Americanem, ja tvorim celo stihaci skupiny, je tam sem mnou Honzis a P. Kuchar a jeste jeden toho neznam podle jména. Ve vesnici v pulce kopce máme porad diru tak 100m fakt skoda dalo se tam uviset. Nahore dira porad stejna jeste to sam zkousim a odskakuji i nasi skupince ale marne, jak se to zlomi dolu tak uz celo nevidim, takže cekam na Honzise a P. Kuchare. Pokracujeme dal, dojede nas ten ctvrtej. Vim ze Kolikac a jeho grupa nebude daleko, takže na nejake odpocivani není cas. Stridame docela dobre, v Divisove nam hlasi na celo ztratu 1min. Pak trochu zvolnime, kluci rikaji ze uz nas nemuze nikdo sjet, no ja si tak jisty nejsem Sjezd do Sternberka opatrne a pak serpentiny nahoru, Honzis skoro porad lame velkou, ja si i shodim sem tam. V posledni serpentine kde jde videt hodne dozadu se otacim a vidim cca 7-10 lidi za nama! Takze max ztrata 1min. No nic rikam klukum ze musime jet jinak nas dojedou coz by byla skoda kdyz jsme Vodslivy vyjeli lepe a rychleji. A tak pridavame a jedeme vic i po rovinatejsich usecich. Pak jedeme misty kde to ani z Kolodeji moc neznam, vybavuju si pekne kostky v Ratajich, jedou se mi ale dobre, proti Prasilum pohoda :) Pak sjezd k Sazave kde ale zacina mrholit a silnice opet dost mokre a zima. Tady je mi jasne ze musime jet, nebo nas skupina za nama sjede. Stridame, ale ja se snazim spice protahovat a jet vic, neresim jestli mi to v cili bued chybet nebo ne, nechci byt sjetý :) V haku si vzdy odpocnu a pak opet taham asi nejvic (potvrdil mi to i Honzis v cili). Za Jevanama dojizdime toho Amika co asi nekde zabloudil a Diabla a jeste par starsich. To mi moc nevyhovuje protoze jak se promisime tak se tempo opet zvolni. Ale nastesti uz se blizi cil a tak jsme za chvili opet ve 4. Pak jeste jeden usek proti opravdu neprijemnému protivetru a pak zacne par km pred cilem nastupovat Honzis, asi 3x, ten posledni pokus vypadal nadejne meli jsme na ty ostatni dva par metru naskok ale nedali se. Posledni

nastup jsem zkusil jeste ja tesne pred odbockou, ale taky nic, no skoda, asi dan za to vetsi tahani na rovinach :) Takze najezd do zatacky do ciloveho brdku prvni P. Kuchar pak asi ja, pak ten treti a pak Honzis. Ti dva nam odjeli rikal jsem si ze si to dam s Honzise ale pak mi uz dosly sily takze nakonec to dopadlo tak jak to obvykle dopada, kdo taha nejvic, dojede posledni Ale umistení jsem dneska neresil, jelo se mi dobre navzdory horsimu pocasi, takze pekna rozlucka se zavodni sezonou 2012, i kdyz mozna dam i to POS pokud bude hezky a budu v Praze! Tak zas nekdy na slysenou, Dreamer.

Honzis – Tradici je třeba zachovat

Mistrovství vesmíru, Šternberk žije! Správná akce za pád'no, kde jde o prestiž a vítězství. Domáci trat', na které je nutné se v kopcích poblít a pokud možno zničit co nejvíce soupeřů! Takže i přes ne zrovna hezké počasí sedám v 9:50hod na Madonu a jedu si vyčistit hlavu a zničit nohy Konkurence není nejvyšší, ale před startem se to sjíždí a pohled na vyšvihaného Zahradu a démona Nežerku moc velkou pohodičku nepřináší \ Ostrý start u hnoje a už se to mele, pomalu se přikládá, přikládá a na Hradešíně už to zase gumuju na čele Pak se jede tempo, Zahrada roztočí Bory a slušnej fičák k Doubku. Pak to ale nějak opadlo, takže jsem zas naložil, v brdku nastoupil a jel šrot Jenže za mnou nikdo, tak jsem se na to vybod a nechal odjet i trio s Dreamerem. K mému údivu byli i na Mukařově skoro všichni S tím je třeba něco udělat! Nicméně na Struhařov se jede celkem rozumně a Něža se ještě vůbec neukázal, tudíž asi zivačka. Taháme s Technikem, pak na to jebu. Vlhký sjezd pod Ondřejov nějak nezvládám, takže potom musím řádně zavattit, páč Něža už to rozjíždí Au au, rozsekaná silnice, sjezd do Chocerad a ufon Kolíkáč na čele Na kolejích jsem dneska vpředu, máčknu mezičas, zašaltuju vzadu a už přichází HP Vodslivy. Tady se to dycky naporpcuje Roztancuju 53/21 a la Contador, jsem v čele, jenže už se kolem valí Něža se Zahradou, pak i Vítek Novák a nějaký Amík. Máme kousek, Dreamer hecuje, ale moje nohy se zastavují, už to vypadá že nechám odjet snílka a Přému Kuchaře. Za náma díra, musím to docvaknout. Dost si dávám, musím dát i 53/23 do 8%, sraabárna, že jo Esíčko, jsme nahoře, kvartet raket'áků v nedohlednu. Na horizontu dolítne Lubo Sedláčik s Moratkou, zformujeme se do grupy a valíme společně k Divišovu. Sjezd do Šternberka na vlhku moc nedávám, táhlé stoupání na Zalíbenou jedeme tak nějak normálně, když Dreamer zahlásí, že je za náma velká grupa a blízko! Ne, nesměj nás sjet, hlavně Kolík Trošku příšlápeme, nohy z té velké pily drobet bolí, ale úspěšně visím. Adrenalinový sjezd do Ratají a nenáviděné kostky nahoru. No fuj, ale přežívám je. Máme prej 5minut Co ten Něža žere Sjedeme z Talmbarka a kolem řeky jsem na vodě dost marnej. Fouká drobet proti, před Stříbrnou Skalicí začíná lejt Točíme, páč nám dýchá na záda grupa Kolík Jevanské, nějak dochází energie, dávám tyčku, gel už zasyčel za Divišovem. Je to womrsk, ale ve 4 i těch 35km/h zas tolik nebolí. V jevanech sjíždíme Amika a D!abla. Trochu to roztáhnu a na Vyžlovce jsme zase 4. Fouká jako čert, za Doubravčicemi skoro stojíme na místě. Co vymyslet? Vyčkávám, vyspurtuji až 50m před odbočkou doprava na vrcholu Hradešina. Jenže je to marný ... Zkusím to ještě jednou a zas prd. Mám slušně vyprášino, ještě to zkusí Dreamer za Přišimasy, ale taky nic. Až Přéma před točkou do cílového brdku vybudovává náskok. Jenže Lubo Sedláčik ho přeletí a vezme 4tej flek. Já nakonec 5tej, páč Dreamer už to moc nehrotil a Přéma 100m před čarou totálně zvadnul, takže i má parodie na spurt 53/17 přinesla ovoce Něža, Zahrada a Vítek Novák nám dali 9minut Minutu po nás letí do cíle grupa s Technikem, Kolíkem, Ondrou Teplým ... To bylo o fous Slunce začíná prohřívát zmrzlá těla, hnedka to vypadá líp. Pak už se jen nechat odváť domů, zastavit na zmrzku a doma dát kafe, páč jsem jak mrtvola Ale tuhle akci mám prostě rád, to je ta pravá cyklistika

Kolíkáč – Stříbrný vesmír

Trochu nervy s počasím, ale asi bych jel, i kdyby sněžilo, natěšený jsem byl převelice . Navíc trasu znám jak svoje obnošený tretry, hlavně neudělat nějaký fatale errore hned na začátku a dopravit se bez zbytečného plýtvání wattů pod Vodslivy a tam se děj vůle boží... to byla moje poučka, kterou jsem si mlel furt do kola. Začátek poklidný, jen Honzis zkouší trochu popohnat to stádo, největší favoriti Něža

a Zahrada někde hluboko v balíku, v bahenní lázni u Doubku odskakují asi 3 borci, po chvíli za nimi startuje Dreamer a to už vydráždí i další střelce. Já si stále hlídám svoji pozici, před kruhákem v Mukařově už jsme zase po kupě a do magnetu do Struhařova si najíždím na druhém fleku. Tak to bychom měli, na špici se jen ukázat a zase se zašít, z našich je tu asi jen Technik, není moc radno se otáčet, ale Choseho ani HonzuB nějak nevidím. No jestli vypadli, tak je to teď musí pěkně bolet, protože nás určitě vidí a v hlavě jim hlodá červíček, že by nás mohli sjet. Za to my v balíku jedeme pohodu, klídek, užívám si to, vždyť kolikrát jsem to zažil? Ani Ondřejov se nejede moc zhurta, i když na špici už největší čarostřelci, sletět do Chocerad, vzpomínám na Léňu, jak tu minulý rok odjel, letos to zkusíme s Technikem, on je skvělý sjezdař ještě mi s jedním odjíždí, ale pod Vodslivami jsem na 3. fleku a hlavně vyhlášení vrchaři jsou za mnou . Ale hned první procentové esíčko mě dokonale odstřeluje, okolo mě jako motorky proletí Něža, Zahrada, Vít'a, Dreamer, sakra toho přeci musím háknout, ne vůbec nemám nárok, Honzis, hmm, tak tady se taky bohužel nechytám, no ještě další 3-4 lidi jdou přese mne a já nejsem schopen akceptovat jejich tempo . Černé myšlenky trochu zahání Technik, z kterého udělám stojící patník, ale jen na chvíli! Jaké je moje překvapení, když po pár metrech za sebou slyším pravidelné oddychování naší podzimní hvězdy! Konečně se sklon trochu narovnal a můžeme vyhodnotit naši situaci. Tak před námi na dohled je Veloservisák Tomáš Faltus a před ním jeden v dresu Favorit Brno, jinak pusto a prázdno , no a za námi se zformovala asi 3 členná grupa. Technik si pochvaluje moje pravidelné tempo a pomalu se přibližujeme k růžovému dresu Tomáše, Favorita také za chvíli spolkneme a za horizontem pod dálnicí se můžeme radovat, bude to hromadný závod se vším všudy, zezadu přilítl Michal Běhounek, Ondra Teplý a Miloš Tóth. Roztáčíme kolotoč a před Divišovem spolkneme sladký bonbónek v podobě Michaela Somra, s ním jsem jel před týdnem Klikáče. Hlásí nám, že 4 lidi jsou kousek před námi, cítím tam Dreamera i Honzise, jóóó ty kdybychom sjeli . Technik trochu skučí, že to nemůže s námi vydržet, že bude mít křeče a já nevím co, ale ve sjezdech jede jak Emerson Fittipaldi a kopec ze Šternberka si užívá na velkou! No prostě hovaďák! Ale jsem rád, že tu je, každý závod v blízkosti Šlapky je něčím emotivnější . Pořadatel nám i hlásí časovou ztrátu na čtyřku před námi, je to kolem 40 sekund a dokonce na vrcholu stoupání je vidíme, ale je to v té nejprudší části, takže to hodně klame. Líbneme Zalíbenou a po horším asfaltu letíme do Ratajů, na kostkách konečně Technik shazuje, mně se nejede vůbec dobře, jsem nějaký nesoustředěný a furt mi to ujíždí . Ale do údolí k Talmběrku se zase vrháme všichni po kupě, začíná úradovat Michal Běhounek, který na výhupu na hlavní silnici pod Nechybou odjíždí a naháníme ho pak až někam za Sázavu. K tomu se přidává deštík, snažím se něco polknout a vypít, kostky ve Skalici jedu zase naprosto odevzdaně a chytám pěknou díru, ale naštěstí, než se všichni na začátku údolí porovnají, jsem zase zpět. A začíná znovu čarovat Michal Běhounek, rozjel ty svoje vysoké ráfky a roztáčí kolotoč ke 40km/h. Kdo na špici nemá, je hned seřván a poslán dozadu, jede se pěkná kaše, neskutečné řemeslo! Michal se dostává do úplné extáze a začíná houkat jako Pendolino a do toho zase sakrující Technik , pro tyto chvíle to všechno má cenu, to je zážitek! Začínám i chvílemi věřit, že bychom čtyřku před námi mohli sjet a vyhlížím je za každou zatáčkou, občas bleskne světýlko naděje, ale jsou to jen VIP borci, kteří startovali v 10h. Přelítáme Vyžlovku a tankodromem se probíjíme k cíli, Masojedy jsou vypečené, konečně pěkný asfalt před Přišimasy, Ondra Teplý to zkouší, ale tady je to marné, stejně rozhodne cílový brdek, jak jsem se poučil minulý rok . Ostrá pravá, auto v protisměru, trochu na brzdy a pak již vypustit zbytkové watty, ale dnes to nebude moc slavné, boj o zlato vzdávám moc brzy, Michal byl prostě lepší, nedá se nic dělat a gratuluji! Ale že mě zakousne i Technik, no tak to teda skvěle potvrzuje to svoje V.C.S.M.D.S.N.S., tedy Vychcan Co Se Musí Dycky S Někým Svězt!!

Radim – Úvaly-Český Šternberk-Úvaly aneb třináct minut a dost

Závodní sezóna se pomalu nachyluje, o čemž svědčí fakt, že v sobotu 22.9. zaťukal na dveře starý dobrý známý Silniční Pohár Posázaví alias závod Úvaly-Český Šternberk-Úvaly. Loni jsem si tento

závod moc užil a těšil jsem se i letos, leč nakonec to bylo z toho slabšího soudku. Předpověď počasí mizerná, ráno všude mokro, asi dvakrát jsem si řekl, že nejedu, ale pak jsem se nějak přemluvil, že by mi to bylo třeba líto, a vyrazil jsem. Bohužel ale zrovna probíhala nějaká sklízecí kampaň, takže od Srbína až po Doubek na silnici bláto od traktorů, na horizontu před Doubkem pak úplné bahenní lázně, silnice úplně hnědá, no hnus. Na startu už kolo vypadá jako po jednom okruhu cyklokrosu, ale aspoň už neřeším, co bude. Je docela zima, ale už neprší a má se to protrhávat, takže se hromadně řeší, co na sebe (Přemek by mohl vyprávět). Po startu se na rozdíl od loňska jede v poklidu, fouká silný JZ vítr a nikdo se nikam nežene, takže docela pohoda. Nežimu před Doubkem vypadává bidon z košíku (má stejný typ jako já – ELITE), tak s ním soucítím a dávám mu napít ze svého. Rádo se stalo. Později pak několikrát s nadějí olizují náústek, zda-li tam náhodou nezbylo něco z Nežihlova fenoménu – marně. Hned za vesnicí se pro mě do té doby dobře rozjetý závod poměrně nečekaně láme. Blížíme se totiž k místu s tím bahnem, tak si nechávám trochu odstup, abych ty sračky nechytal od jezdců přede mnou přímo do obličeje. Jenže ono to už mezitím stačilo docela vyschnout, takže tu nikdo nezpomaluje a jede se čile dál. Přede mnou se motá někdo v dresu BMC a má už před sebou dost díru, tak na něj s Nežim houkneme, ať jede, jenže on že ne, že se přece jede jen tak projet. Podívám se pořádně a opravdu, nemá číslo, tak to je fakt super, že se tady motá mezi náma! Nežička třikrát zabere a je tam zpátky, já zaberu asi tak padesátkrát a nic, díra se nadále zvětšuje, ještě chvíli balík vidím tak 50 m před sebou, ale pak se začíná nezadržitelně vzdalovat. Paráda, závod tak pro mě po necelé čtvrt hodině skončil, teď už jen nějak odjet těch 90 km do cíle. A předstartovní poznámka Honzise, že bych se měl ukázat v domácím Struhařově v úniku, se jeví v těchto souvislostech jako poněkud úsměvná. V Mukařově aspoň dojíždím jezdce st. č. 21, se kterým spojuji síly, ale ačkoli se poctivě střídáme, tak ztráta na balík se zvětšuje a ve Svojeticích už z něj nevidíme téměř nic. Pod Ondřejovem nás dojíždí zezadu dvojčička, tak to chvíli vypadá nadějně, jenže jeden nevydeje hned následující stoupání a další defektí za vsí u Hřbitova, takže jsme zase jen dva. Sjezdy jsou dneska docela hnusný, střídají se rychle suché a mokré úseky, přičemž v zatáčkách je jako na potvoru většinou mokro, takže jedu trochu opatrněji, než obvykle, zatímco kolega to praží dolů co to dá. První dva hlavní kopce (Vodslivy, Třemošnice-Divišov) tak notnou část stoupání doháním to, co jsem předtím poztrácel ve sjezdu. Ve Šternberku se mi chvíli zdá, že tak jako loni chytám druhý dech a prakticky celý kopec si odtáhnou ve slušném tempu na 185-190 tepech. Bohužel ve sjezdu do Ratají mi kolega opět dost výrazně odjíždí (a to přitom kdo mě zná, tak ve sjezdech zase nejsem nijak zvlášť špatnej) a na těch hnusnejch kostkách už nějak nemám morál ho sjíždět. Takže z Ratají už jedu na samotku, do toho se v Talmberku přidává déšť, zima, hnus totální. V Hrušově dojedu Strejdu a v Jevanech Bizona, tedy členy staršího balíku, který nezavodně vyrazil zhruba o hodinu dříve. A to je všechno, jinak nikde nikdo. Od Vyžlovky už je alespoň zase sucho, ale na druhou stranu to na odkrytých pláních dost nepříjemně fouká (zvlášť když jede člověk úplně sám). V Doubravčicích jsem okolnostmi donucen na rovince zkusit předjet traktor se dvěma valníky a když jsem na úrovni kabiny, tak samozřejmě auto proti. Nakonec jsem se tam nějak vešel, ale ten traktor dávají dohromady asi ještě doteď! :-). Pak už jen zbývá to nějak domotat do cíle, přede mnou nikdo, za mnou nikdo, akorát v Masojedech (asi 5 km před cílem) stojí u krajnice chudák ten kluk s číslem 21 a spravuje defekt. Takže jedno místo k dobru, ale to už nic neřeší. V cíli na horizontu už stojí pěkný chumel lidí, co dojeli přede mnou a někteří docela fandí, takže na posledních 200 m si dávám alespoň manifestační spurt a mám to za sebou. Ve skupině jsem se sice moc nesvezl a čas 3:16:52 h je z říše nejhorších snů (+20 min za loňským časem), ale aspoň žiju. Jako pozitivum by se tak dal brát alespoň celkový denní nájezd aneb 141 km průměrem něco málo pod 30 km/h není zase tak úplně špatný trénink. No nic, loni jsem tady někdy touto dobou psal, že je škoda, že už nám ty hromáčky v sezóně pomalu končí a letos by se mi skoro chtělo napsat, ještěže už. To však nic nemění na tom, že tento závod patří mezi jeden z mých nejoblíbenějších a ačkoli startovné stojí jen 50,- Kč, tak pořadatelé to dělají srdcem a je to vidět. Značení perfektní, zajištění prvních skupin taky, ačkoli letos jsem o tom slyšel vlivem svého brzkého odpadnutí jen z doslechu. Tak snad zase za rok!

Ještě telegraficky dodám, že loňské vítězství obhájil Neži (CK Královice - ATOMBIKE), který ve skupině uprchlíků přespurtoval Zahradu (LAWI - Author Team) a Vítka Nováka (CFC Kladno). Náš Přemek dojel ve druhé (stíhací) skupině a nakonec obsadil velmi dobrou 6. příčku (třetí ve skupině).

Strejda – Konecne bedna

Uz mne jednou před rokem na cyklodiskuzi někdo vycital, ze prej uz je cas si zajet nejakou bednu. A prave loni, když jsem koukal na vysledky tohoto slavného Mistrovství Vesmiru, uvědomil jsem si, ze byt o rok starsi, byl bych na bedne v kategorie. A tak zbyvalo jen pockat rok, az zase trosku priberu na veku a neztratit na stejne trase a taky doufat, ze nejvetsi prestizaci nad 50 tam proste nedorazi. Zvlast ta posledni podminka byla docela v ohrozeni vzhledem k vyrazne redukce UACovskych hromad'aku. Na druhou stranu se mirne pokazilo počasí a to mozna taky nekoho z nich odradilo. Skupina A se mne tesne před zavodem rozpadla, Lenka si rozhodla pro Ceskobrodskou casovku, Pantáta chytil virozu. Nic se neda delat, budu muset se pohybovat ve spolecnosti spise souperu, nez tymovych kolegu. Takze bude to hromadny závod se vsim vsude, zadna casovka družstva. Startuji v prvni baliku, o hodinu driv, nez prave zavodnici. Naprosto mi to vyhovuje. Start je pozvolny, jede se celkem rozumne tempo, které jsem schopny vydrzet aspon hodinu. Nejvic tahne Uvalsky borec, Čapek Jirka. Z pocatku, nez se to tempo usedne, radeji zustavam v haku. Ony taky silnice misty jsou pod hustou vrstvou bahna, takže na krizovatkach nevidim sipky (coz se asi stalo osudnym D!ablovi). Pak mi zacina byt jasno, ze tempu stacim, a tak se zapojuji do stridani. Vesele to ubiha. Nastupy se zacinaji ve sjezdu k Choceradam. Na mokre silnici se bojim, jedu radeji na jistotu a ty nejrychlejsi mi ujizdeji. To nevadi, v kopci si docela verim, a ve stoupani na Vodslivy postupne sjizdim a predjizdim jednoho po druhem. Akorat jedna dvojice mi prcha. Dvojice pozoruhodna, je tam chlapik na trekingovem kole s nosicem a docela starsi pan, který s nami loni vydrzel az do Jevan. Pak uz jej neresim, nejak to dopadne. S Jirkou Čapkem a ještě jednim Úvalakem (tuším Pepa Galko) se porad navzajem otukavame, zkousime, jak kdo na tom je, nekdo nastoupi v kopci, jiny zase ve sjezdu, ale postupne to speje ke celkem vzorne spolupraci a takhle ve trech uz to tahneme docela svizne. Dvojici uprchliku před nami postupne dochází dech, a na vrcholku stoupani v Rataje je sjizdime. Přes Sazavu do Stribrne Skalici grupa je moc dulezita, pac se jede proti vetru po rovince, Jevanskym udolim prilo letime (teda Kolikac s Dreamerem by se mi asi vysmali, ale pro mne rychlost jen trosku pod 30 tady vysoka dost). U Stihlic jsme uz ve trech. Jede se mi porad dobre, prilis se nesetrim, ciim, ze ve stoupani jsem na tom nelip ze všech a taky tam tahnou spisi. A tohle se mi stava osudnym. Vidim posledni brdek, tahnou to proti vetru co se da, na vrcholku chlapi za mnou nastupuji a delaji diru nekolik desitek metru. To uz sam proti vetru nesjedu. Ale ono je to jedno, bojovat se ma do konce, ještě nevim, jak pojednou soupeře v druhym baliku, tady kazda vterina muze hrat role. Nakonec cas tesne pod 3:30, s chlapy si blahopřejeme a dekujeme za spolupraci. Pak uz jen cekam, a fandim dalším a dalším dojizdejicim a porad prepocitravam, zda ta bedna vyjde. Jo!!! Vyslo to!!! Dva soupeře ještě byli ve druhem baliku, na zlato jsem narok nemel, ale stibro jsem nakonec vyjel s rozdílem necele minuty. Paradni tecka za sezonou. Závod to je nádherný. Poradatele si zaslouží velky dik a doufam, ze i v budoucnu to poradat budou